

ОСТРИЕТАТА НА
КАРДИНАЛА

ТОМ 1

ПИЕР
ПЕВЕЛ

ПИЕР ПЕВЕЛ
ОСТРИЕТАТА НА КАРДИНАЛА

Превод: Георги Цанков

chitanka.info

Пиер Певел е един от най-изтъкнатите и обичани представители на френското фентъзи. Отначало работи като сценарист и журналист и подписва романите си с псевдонима Пиер Жак. Става известен с трилогията „Сенките на Вилщад“, публикувана през 2001 г., а следващата година печели Голямата награда за фантастика. За своите романи е получил най-големите награди, присъждани в този жанр: „Имажинал“ (2005), Наградата на гимназистите „Имажинал“ (2009) и „Дейвид Гемел“ (2010) за трилогията „Остриетата на Кардинала“, преведена в над десет страни, включително във Великобритания и САЩ.

Париж, 1633 г. Луи XIII е крал на Франция... а страната се управлява от кардинал Ришельо. Той следи зорко за всички заплахи и шпиони; някои хора обаче са решени на всичко, за да постигнат своето. Те са готови да се съюзят с най-големия враг на Франция — Испания и нейния Драконов двор. Тайнствено магьосническо братство иска да възроди злоещата и изпепеляваща мощ от древни времена. За да се изправи срещу тях, Ришельо свиква своя елитен отряд мускетари — Остриетата на Кардинала. Острите схватки са неминуеми: короната трябва да бъде защитена.

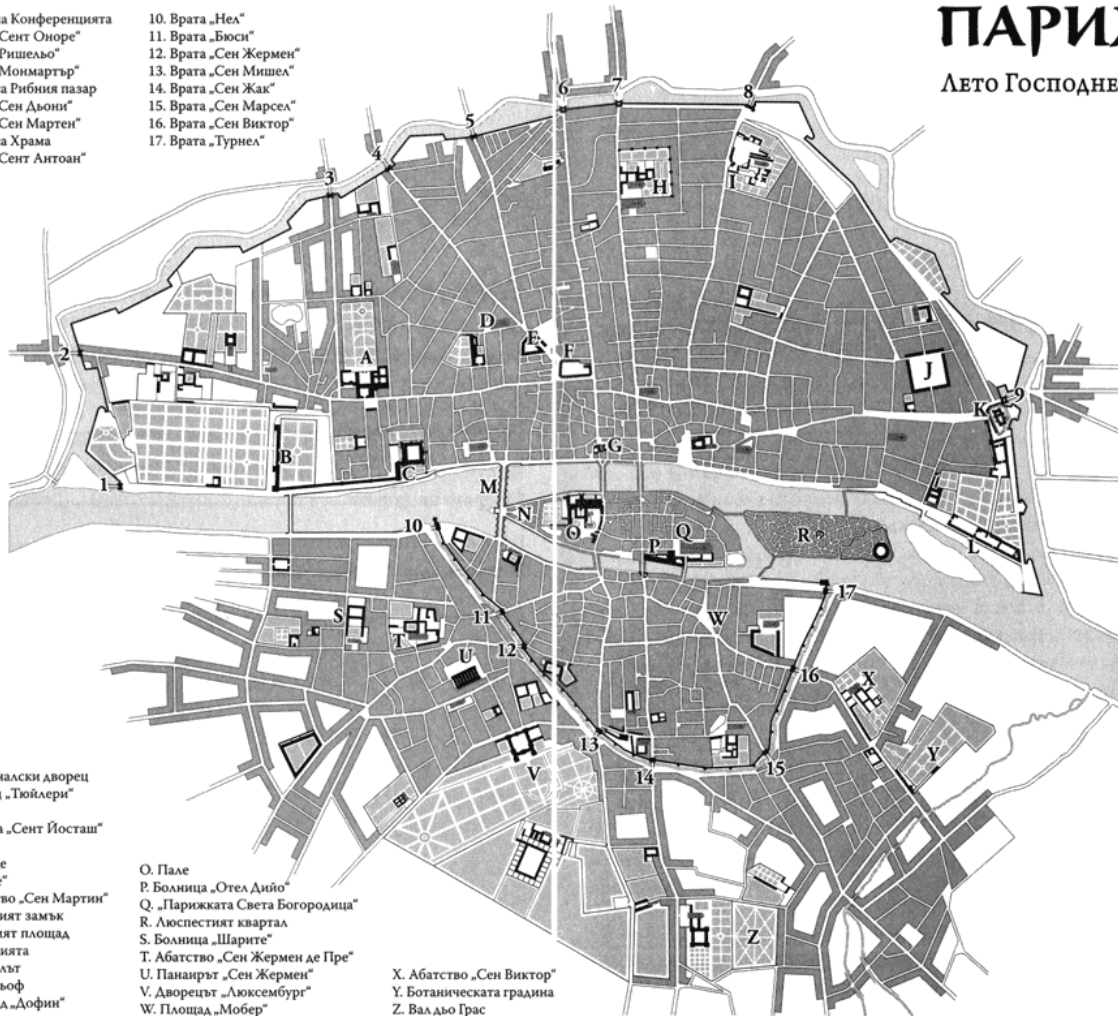
Посвещавам тази книга на Жан-Филип, рано починалия ми брат

Това пълно издание на моята трилогия е завършекът на приключение, което започна преди няколко години с твърдението: „Може да се смееш, но много искам да напиша авантюристичен роман за дракони и за кардинал Ришельо.“ Олимпийското спокойствие, което демонстрира Стефан Марсан^[1], когато чу тези думи, както и безрезервната подкрепа, която прояви след това, са причината да заслужава повече от всеки друг да му благодаря.

ПАРИЖ

Лето Господне 1633

1. Врата на Конференцията
2. Врата „Сент Оноре“
3. Врата „Ришельо“
4. Врата „Монмартър“
5. Врата на Рибния пазар
6. Врата „Сен Дьони“
7. Врата „Сен Мартен“
8. Врата на Храма
9. Врата „Сент Антоан“
10. Врата „Нел“
11. Врата „Бюси“
12. Врата „Сен Жермен“
13. Врата „Сен Мишел“
14. Врата „Сен Жак“
15. Врата „Сен Марсел“
16. Врата „Сен Виктор“
17. Врата „Турнел“

- A. Кардиналски дворец
- B. Дворец „Тюйлери“
- C. Лувър
- D. Църква „Сент Йосташ“
- E. Хаалите
- F. Гробнице
- G. „Шатле“
- H. Абатство „Сен Мартин“
- I. Храмовият замък
- J. Кралският площад
- K. Бастилията
- L. Арсеналаът
- M. Пон Ньоф
- N. Площад „Дофин“

- O. Пале
- P. Болница „Отец Дийо“
- Q. „Парижката Света Богородица“
- R. Люспестият квартал
- S. Болница „Шарите“
- T. Абатство „Сен Жермен де Пре“
- U. Панаирът „Сен Жермен“
- V. Дворецът „Люксембург“
- W. Площад „Мобер“

- X. Абатство „Сен Виктор“
- Y. Ботаническата градина
- Z. Валдьо Грас

[1] Стефан Марсан (р. 1970 г.) е френски писател и издател на произведения в жанра фентъзи; основател е на издателство „Бражелон“ което представя трилогията на Пиер Певел. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

ПРОЛОГ

Издълбан в земята, в средата на огромен пентакъл^[1], гравирани направо върху студените и голи плочи, басейнът заемаше центъра на криптата, под свод, поддържан от масивни колони. Сложни, но хармонични, линиите на пентакъла се пресичаха, за да изобразят звезда с дванайсет разклонения, обогатени с драконовски руни, които повечето магьосници не познаваха или не смееха да произнесат. От нея се излъчваше злокобна мощ, която нагнетяваше атмосферата, а наоколо горяха равномерно разположени големи свеци. Черни свеци. Пламъците им, алени в мрачината, бяха същите на цвят като нагорещената кръв, която изпълваше басейна.

Една старица се приближи до пентакъла. Дългите ѝ руси коси бяха тук-там посивели. Тя свлече в нозете си воала, който я обгръщаше, и остана гола, а болезнено бледата ѝ кожа и посърналата плът на вехтото ѝ тяло проблясваха в червеникавата светлина на свещите. Влезе в басейна, за да се отдаде морно на лепкавата горещина на кръвта, която нито за миг не се охлаждаше. Със затворени клепачи, отметната назад глава и ръце, опрени на ръба на камъка, изпита миг на наслада и на върховен покой. След това, като въздъхна доволно, бавно се потопи в банята и почти изчезна.

Изминаха няколко секунди, преди пентакълът да реагира. Изведнъж алени пламъци на свещите станаха двойно по-големи, а руните и гравирани в камъка линии засветиха като жарави. Повърхността на кървавата баня се раздвижи, започна да кипи. Изскачаха мехури, които бързо се пукаха. Горящите воценици видимо се топяха. Същевременно светлината, излъчвана от пентакъла, ставаше все по-ярка. Но тя не се разпръскваше. Представляваше непрекъснат изблик, ясен и аленочервен, който разкъсваше мрака вертикално, следвайки сложните очертания на пентакъла и криволичещия рисунък на драконовските символи.

Последва ослепителна и тиха експлозия, всичко свърши.

Когато криптата отново стана видима, пентакълът се беше върнал към минералната си студенина, повърхността на басейна беше равна и огледална, а почти изгорелите свещи едва мъждукаха.

Тази, която се изправи, беше съвсем млада жена с миловидно лице и прекрасен тен, с младежки руси коси, с гъвкаво тяло, слаба, но със закръглени форми. Кръвта се стичаше по нея като по картина с маслени бои, за да я надари с непорочна хубост. Красавицата излезе от басейна и с трепване на клепачите прикри очите си на влечуго, които ритуалът беше разкрил. Така се преобрази в очарователната виконтеса Дьо Маликорн, чиито дяволити прелести очароваха двора, а свежестта на духа ѝ толкова много се харесваше на кралицата.

Далеч от света, тя не беше принудена да се усмихва. Докато се отдалечаваше от пентакъла и вървеше към тайното стълбище, което отвеждаше до нейните покои, в погледа ѝ все още можеше да се прочете древната и жестока мъдрост, която издаваше не само възрастта, но и расата ѝ, защото драконовата кръв, която ѝ върна младостта, течеше във вените ѝ.

[1] Пентакълът в окултната наука представлява двоен равноностранен триъгълник, шестолъчна звезда; нарича се също *печат на Соломон*. Използват го мистици, астролози и др. ↑

МОБИЛІЗАЦІЯ

1.

Широката стая с висок таван беше пълна с книги, чиито елегантни позлатени корици блестяха в полумрака, осветяван от пламъка на свещите. Навън, зад дебелия пердета от червен велур, Париж спеше под звездното небе и пълното спокойствие на нощните улици се предаваше и тук, където скърцането на перо едва смущаваше тишината. Слаба, мършава и бледа, ръката, която държеше перото, пишеше с фин и стегнат почерк, нервен, но овладян, без задрасквания и поправки. Често потапяше перото в мастилницата. Това ставаше с премерен жест и то бързо се връщаше към листа, продължаваше да следва мисълта, която не познаваше колебания. Нищо друго не помръдваше. Дори пурпурното драконче, свито на кълбо и скрило муцуна под крилото си, спокойно спеше близо до подложката за писане от марокен.

Някой почука на вратата.

Ръката не престана да пише, но дракончето, обезпокоено, отвори изумруденото си око. Появи се мъж с шпага и копринена яркочервена мантия, която имаше бели кръстове в четирите края. Той почтително свали шапката си.

— Какво става? — попита кардинал Ришельо и продължи да пише.

— Той пристигна, Ваше Преосвещенство.

— Сам ли е?

— Такава беше заповедта.

— Добре. Да влезе.

Господин Дьо Сен Жорж, капитан в гвардията на Негово Преосвещенство, се поклони. Готвеше се да се оттегли, когато чу:

— И му спестете формалностите със стражата.

Сен Жорж разбра, отново се поклони и усмихвайки се, се постара да затвори вратата безшумно.

Преди да бъдат приети в покоите на Кардинала, обикновените посетители трябваше да преминат през пет зали, където часовете стояха на пост денем и нощем. Те бяха препасали шпаги и затъкнали

пищови на коланите си, дебнеха да не се появи и най-малкото подозрение за опасност и не пускаха да премине никой без специално разпореждане. Нищо не се изплъзваше от ужасно заплашителните им погледи на инквизитори. Облечени в прочутите си мантии, тези мъже бяха в отряда на гвардейците на Негово Преосвещенство. Те го придружаваха навсякъде и бяха не по-малко от шейсетина на мястото, където отсядаше. Тези, които не стояха на пост в коридорите и в преддверията, убиваха времето си между две повинности, като държаха мускетите си заредени. Гвардейците не бяха единствените, които пазеха Ришельо: докато те осигуряваха спокойствието вътре, група мускетари пазеха отвън.

Тази показна бдителност не беше просто демонстрация на зрелищна мощ. Тя беше крайно необходима дори тук, насред Париж, в двореца на две крачки от Лувъра, който Кардиналът непрекъснато разкрасяваше.

Четирийсет и осем годишният Арман Жан дю Плеси, кардинал Дьо Ришельо, беше една от най-могъщите и най-заплашваните личности на своето време. Херцог и пер на кралството, член на Конгреса и първи министър на Негово Величество, той беше ухото на Луи XIII, с когото управляваше Франция от десетилетие. Това му струваше появата на многобройни противници, като най-малко ожесточените интригантстваха, за да предизвикат изпадането му в немилост, докато други направо се опитваха да го убият — тъй като изгнаникът е в състояние да дърпа конците от разстояние, а затворникът винаги може да организира бягството си. В миналото някои заговори за малко не успяваха, а без съмнение се подготвяха и други. Ришельо трябваше да се пази от всички, които го мразеха, защото завиждаха на влиянието, което упражняваше върху краля. Трябваше да взема предпазни мерки и срещу атентатите, замислени от враговете на Франция, на първо място сред които фигурираха Испания и нейният Драконов двор.

Наближаваше полунощ.

Съненото драконче мързеливо се прозина.

— Късно е, нали? — рече Кардиналът и нежно се усмихна на малкото крилато влечуго.

Чертите на лицето му бяха белязани от умората и болестта през тази пролетна нощ на 1633 година.

Ако всичко беше нормално, той щеше скоро да си легне. Успяваше да поспи малко, когато безсънието, мигрената и болките в ръцете и краката го пожалваха. И най-вече, ако никой не дойдеше да го събуди по спешност, за да даде разпореждания или да свика незабавно съвет. Каквото и да се случеше, той ставаше в два часа през нощта и секретарите му веднага го заобикаляха. Бързо си правеше тоалета, закусваше няколко лъжички бульон и работеше до шест часа. След това понякога поспиваше два часа допълнително, преди да започне претовареният му ден с гъмжилото от министри и държавни секретари, посланици и благородници. Но днес кардинал Ришельо не беше приключил с държавните дела.

* * *

Панти на врати изскърцаха в другия край на библиотеката, след това някой премина по паркета с решителна крачка и прозвънтяха шпори, докато кардинал Ришельо препрочиташе доклада за политиката срещу Лотарингия^[1], който трябваше да бъде представен на краля. Неуместният в този час шум, нарастващ и отекващ силно под изрисуваните тавани на библиотеката, успя да събуди дракончето. То, за разлика от господаря си, вдигна глава, за да види кой пристига.

Беше благородник, обигран в изкуството на войната. Едър, силен, все още представителен въпреки годините, с високи ботуши, с шапка в ръка и с рапира на кръста. Носеше сивосинкав дублет^[2] с червени цепки на ръкавите и съответен панталон до коленете, чиято кройка беше не по-малко строга и груба от материята. Макар че бе избръснат, личеше си, че брадата му има същия сребристосив цвят, както косите му. Грижливо подстригани, те покриваха бузите на сурово лице, белязано от битки и продължително яздене, а може би и от скърби и неволи. Държеше се войнствено, наперено, гордо, почти провокативно. Погледът му трудно можеше да бъде смутен. Пръстен от потъмняло сребро с печат красеше безимения пръст на лявата му ръка.

Ришельо не сложи край на мълчанието и продължи да чете, докато посетителят му търпеливо чакаше. Той се подписа на последната страница, поръси я, за да изсъхне по-бързо, и духна върху нея. Надигналите се кълба прах раздразниха ноздрите на дракончето.

Малкото влечуго кихна, с което предизвика усмивка на устните на Кардинала.

— Съжалявам, Малки Приятелю — промълви той.

И след като най-после погледна към благородника, му каза:

— Моля, изчакайте малко.

Разклати едно звънче.

Отзова се неуморният и верен Шарпантие, който от двайсет и пет години изпълняваше длъжността секретар при Негово Преосвещенство. Ришелю му предаде доклада, който току-що беше подписал.

— Преди утре да се явя пред Негово Величество, искам отец Жозеф да прочете това и да добави своите библейски препратки, които толкова обича и които са така полезни за каузата на Франция.

Шарпантие се поклони и се оттегли.

— Кралят е много религиозен — вметна Кардиналът.

След това, сякаш посетителят влизаше в този момент, се обърна към него:

— Бъдете добре дошъл, господин капитан Дьо ла Фарг.

— Капитан ли?

— Нали това е вашият чин?

— Беше, преди да ме отстранят от командването.

— Трябва да се върнете на служба.

— Сега ли?

— Да. Или сте се заели с нещо по-добро?

Това беше първата словесна схватка и Ришелю предполагаше, че ще последват други.

— Един капитан командва рота — каза Ла Фарг.

— Или войска, колкото и скромна по численост да е тя. Вие отново ще получите вашата.

— Тя се разпръсна. Благодарение на усилията на Ваше Преосвещенство.

В очите на Кардинала се появи особен блясък.

— Призовете отново вашите хора. Предназначените за тях писма само чакат да бъдат изпратени.

— Може би не всички ще откликнат.

— Тези, които пристигнат, ще са достатъчни. Те бяха най-добрите и без съмнение още са такива. Не е минало чак толкова много

време...

— Пет години...

— ... и сте свободен да привлечете и други — продължи Ришельо, без да прекъсва изречението си. — Впрочем докладваха ми, че въпреки моите заповеди, вие не сте разрушили всички мостове към миналото.

Благородникът присви клепачи.

— Установявам, че компетентността на шпионите на Ваше Преосвещенство не е намаляла.

— Действително, малко са нещата, които не зная за вас, капитане.

С ръка на дръжката на рапирата, капитан Етиен-Луи дьо ла Фарг се замисли за миг. Той гледаше право пред себе си, над главата на Кардинала, който го наблюдаваше от фотьойла си с търпелив интерес.

— Е, капитане, приемате ли?

— Зависи.

Представляваше заплаха, тъй като беше влиятелен, и колкото повлиятелен ставаше, толкова по-силна беше заплахата от него; кардинал Ришельо можеше да разбие нечия съдба с едно драсване на перото или да изстреля нечия кариера към върховете. Твърдеше се, че е човек, който смазва всички, които му се противопоставят. Преувеличаваха, защото, както обичаше да казва, Негово Преосвещенство нямаше други врагове освен противниците на държавата. Но към тях умееше да бъде безпощаден.

Сякаш издялан от мрамор, Кардиналът започна да говори потвърдо.

— Не ви ли е достатъчно, капитане, обстоятелството, че вашият крал отново ви призовава да му служите?

Без да трепне, благородникът посрещна режещия поглед на Кардинала.

— Не, Ваше Преосвещенство, не ми е достатъчно.

Направи кратка пауза и добави:

— Или по-скоро, вече не ми е достатъчно.

* * *

Известно време в луксозната обстановка на голямата библиотека в Кардиналския дворец се чуваше само шумното дишане на дракончето. Разговорът загрубя и двамата мъже — единият седнал, а другият прав — замълчаха, докато Ла Фарг отстъпи. Но не сведе поглед, а напротив, вдигна го и отново го насочи към скъпата тапицерия, загърбена от Негово Преосвещенство.

— Гаранции ли искате, капитане?

— Не.

— В такъв случай, боя се, че не ви разбирам.

— Искам да кажа, Ваше Преосвещенство, че не желая нищо. Не мога да желая нещо, което ми се полага от само себе си.

— О!

Ла Фарг си позволяваше да се противопоставя на онзи, който властваше над Франция повече и от краля. От своя страна, Кардиналът знаеше, че не всички битки се печелят със сила. Докато благородникът оставаше в позата на непоклатимо очакване, готов вероятно да чуе, че ще прекара остатъка от дните си в подземна тъмница или че ще замине да се бие с диваците в Западна Индия, Ришельо се наведе над масата и със скования си пръст погали главата на дракончето.

Влечугото присви клепачи и доволно въздъхна.

— Малкият Приятел ми беше подарен от Негово Величество — каза Кардиналът, за да продължи разговора. — Той го кръсти и изглежда, тези създания много бързо свикват с името си... Както и да е, той очаква от мен да го храня и да го галя. Никога не съм пропускал да сторя това, както никога не съм пропускал да служа на интересите на Франция. Впрочем, ако внезапно го лиша от грижите си, Малкият Приятел скоро ще дръзне да ме ухапе. Без да се съобразява с добрините, които съм му направил... От всичко това можем да си извадим поука, не смятате ли?

Въпросът беше чисто риторичен. Оставяйки дракончето отново да се отдаде на съня, Ришельо потъна във възглавниците на фотьойла си, които напразно използваше, за да успокои ревматичните си страдания.

Направи гримаса, изчака болката да затихне и продължи.

— Зная, капитане, какво ви причиних преди време. Вашите хора и вие служихте отлично. Като познаваме миналите ви успехи и заслуги, дали отправените към вас упреци бяха справедливи? Разбира

се — не. Но бяха политическа необходимост. Признавам, че не се провалихте и че неуспехът на деликатната мисия при обсадата на Ла Рошел не зависеше от вас. Но като вземем предвид трагичния обрат на събитията, в които бяхте замесен, короната на Франция не можеше да не се отрече от вас. Тя трябваше да спасява положението и да ви осъди за онова, което тайно бяхте извършили по нейна заповед. Вие трябваше да бъдете жертван, независимо че този лукав ход покри с позор смъртта на един от вашите хора.

Ла Фарг се съгласи, но това му струваше усилие.

— Политическа необходимост — изрече той сдържано и погали с пръст халката на скъпия си пръстен.

Сякаш изведнъж грохнал, Кардиналът въздъхна.

— Европа е във война, капитане. Свещената Римска империя от петнайсет години е потънала в кръв и огън, а вероятно Франция скоро ще трябва също да влезе в сражение. Англия ни заплашва, Испания е край границите ни. Когато не се въоръжава срещу нас, Лотарингия посреща с отворени обятия всички размирници от кралството, а от Брюксел кралицата майка заговорничи срещу краля. В провинциите ни избухват бунтове и най-често тези, които ги подклаждат и водят, трябва да бъдат търсени по горните етажи на властта. Безбройни са тайните заговори, понякога с пари от чужбина, чиито интриги стигат чак до Лувъра.

Ришельо впери поглед в Ла Фарг.

— Невинаги мога да избирам оръжията си.

Настъпи продължително мълчание, след което Кардиналът каза:

— Вие не дирите нито слава, нито богатство. Всъщност аз нищо не мога да ви обещавам. Дори бъдете сигурен, че не бих се поколебал, както се случи някога, ако утре обстоятелствата изискват, да жертвам честта или живота ви за благо на държавата...

Тази проява на откровеност изненада капитана, който се намръщи и отвърна на взора на Кардинала.

— Не отказвайте подадената ми ръка, капитане. Вие не сте от тези, които отстъпват от дълга си, и кралството скоро ще има огромна нужда от мъж като вас. Искам да кажа, мъж, който може да събере и да ръководи лоялните и смели Остриета, способни да действат бързо и тайно, да убиват без угризения и да умират, без да се жалят, служейки

на своя крал. Е, капитане, щяхте ли да продължите да носите този пръстен, ако не бяхте храбрецът, в когото вярвам?

Ла Фарг не успя да отговори, но за Кардинала нещата изглеждаха ясни.

— Вашите хора и вие обичахте да ви наричат Остриетата на Кардинала, доколкото си спомням. Това прозвище се произнасяше със страх от враговете на Франция. Затова, както и по други причини, то ми харесва. Запазете го.

— Въпреки цялото ми уважение към вас, Ваше Преосвещенство, все още не съм казал „да“.

Ришельо дълго се взира в стария благородник, слабото му и ъгловато лице изразяваше студенина. След това стана от фотьойла си, леко подръпна пердето, за да погледне навън, и рече:

— Ами ако ви кажа, че на карта е поставена съдбата на дъщеря ви?

Побледнял, разтърсен, Ла Фарг обърна глава към Кардинала, който изглеждаше вгълбен в съзерцанието на градините си, потънали в нощния мрак.

— Дъщеря ми... ли?... Но аз нямам дъщеря, Ваше Преосвещенство...

— Много добре знаете, че имате. И на мен ми е известно... Впрочем успокойте се. Тайната на съществуването ѝ се пази от сигурни и доверени люде. Мисля, че дори вашите Остриета не са наясно с истината, нали?

Заловеният в клопка капитан се отказа от предварително изгубената битка.

— В опасност ли е тя? — попита той.

В този момент Ришельо разбра, че е спечелил. Все още обърнат с гръб, той прикри усмивката си и каза:

— Скоро ще разберете. А сега съберете Остриетата и очаквайте да се запознаете с детайлите на първата ви мисия. Обещавам това да стане скоро.

И удостоявайки най-последно Ла Фарг с високомерен поглед, добави:

— Лека нощ, капитане.

[1] Лотарингия е окупирана от Франция при Луи XIII и Луи XIV, но успява отново да спечели независимостта си през 1697 г. ↑

[2] Вталена дреха, която се е носила по онова време. ↑

2.

Анес дьо Водрьой се събуди с вик, с изцъклени очи и изпълнен с ужас поглед — нещо, което се повтаряше почти всяка нощ. Тя седна панически, остана за момент като замаяна и започна да следи сенките около леглото си. Трябваше да изчака сърцето ѝ да спре да блъска лудо в гърдите. Да изчака ускореното ѝ до крайност дишане да се успокои. Да изчака студената пот да изсъхне по кожата ѝ.

Последните остатъци от страха я напускаха малко по малко, със съжалението на хрътка, нещастна, че е изпуснала ранената плячка, която се е оказала прекалено жадна да оцелее.

Младата жена въздъхна.

Благодатна тишина цареше и навън, и вътре, а от осеяното със звезди небе се сипеше сякаш нереална светлина, която влизаше през отворения прозорец и стигаше до леглото с колони. Елегантна и просторна, стаята беше богато мебелирана, украсена с тежка тапицерия, скъпи миниатюри, деликатно боядисана ламперия и позлатени корнизи. Странно безредие обаче смущаваше лукса. Един стол беше обърнат. Мъжка шапка беше накривена върху антична статуя. Свещите се бяха превърнали в купчинки восък в свещниците. Върху красива маса лежах остатъците от богата вечеря, а разхвърляни дрехи се стелеха по килимите.

Анес се наклони напред, скри нозете си под завивката, подпря се на лакти и плъзна пръсти сред гъстите си коси, от челото до темето. След това бавно повдигна глава и остави дланите си да приласкаят бузите ѝ. Чувстваше се по-добре, но състоянието беше временно. Ловното гонче щеше да се върне гладно и може би по-жестоко. Не можеше да стори нищо друго, освен да го приеме.

И да живее.

Анес се овладя.

Без да безпокои мъжа, който спеше до нея, тя стана, издърпа смачкания чаршаф и се уви в него. Доста висока и много по-слаба и мускулеста, отколкото съвременничките ѝ, които предпочитаха да останат пухкави, за да съблазняват, все пак съвсем не ѝ липсваше чар,

дори според критериите на епохата. Жестовете ѝ бяха елегантни, външният ѝ вид — благороден, притежаваше строга и дива красота, високомерна, даже провокираща, която сякаш предсказваше неуспеха на всеки, който би се опитал да я подчини. Натезали от безкрайно много къдрици, дългите ѝ черни коси се спускаха около слабо и волево лице, подчертавайки неговата бледност. Пълните ѝ тъмни устни рядко се усмихваха. Също и смарагдовозелените ѝ очи, в които светеше студен пламък. Но всъщност ѝ беше необходима само малко радост, за да разцъфти всичко в нея.

Придържайки с лявата ръка чаршафа към гърдите си, Анес претърси роклята и смачканата фуста, които носеше предната вечер. Не беше свалила белите си чорапи от своите дълги нозе. Със свободната ръка тя разклати няколко бутилки, преди да намери една, която не беше празна. Сипа остатъка от виното в чаша, занесе я до прозореца и се остави на прохладния полъх на майската нощ да я гали. От първия етаж тя гледаше двора на имението си и полето наоколо, чак до далечното бледо сияние на река Оаз.

Анес изпи на малки глътки виното си в очакване да се зазори.

* * *

Призори чаршафът се беше приплъзнал леко надолу и оставяше видим белега на лопатката ѝ, който безпокоеше някои от нейните любовници и разкриваше, че Анес притежава известна магьосническа сила. Все така застанала до прозореца, тя мечтателно си играеше с накита с печат — бижу от потъмняло сребро, което представляваше украсен с лилии гръцки кръст, пронизан от рапира. Анес чу, че мъжът става. Тя остави накита и прикри рамото си, но не се обърна, докато той се обличаше, а след това напусна стаята, без да промълви нито дума. Видя го, когато се появи на двора и разбуди заспалия до впрегнатата карета кочияш. Камшикът просвистя, конете изпръхтяха и колата на този вече забравен от нея благородник скоро се превърна в облак прах по каменистия път.

Скоро имението се оживи, едновременно с камбаните в близкото село, които призоваваха на първата служба. Анес дьо Водрьой най-после се отдели от прозореца, когато забеляза един слуга да получава

заповеди от коняря пред конюшната. Тя набързо се погрижи за тоалета си и припряно сплете дългите си коси. Смени си чорапите, обу панталон по тялото до коленете, облече риза с широка яка, а върху нея — стар елек от червена кожа. Избра най-хубавите си ботуши за езда, сложи си портупей, на който закачи висящата до вратата рапира.

Беше острие, създадено за ръката ѝ и изковано в Толедо от най-добрата стомана. Измъкна го от ножницата, за да се наслади на съвършената направа, на блясъка, гъвкавостта и остротата му. Предприе няколко бързи удара, нападение и отбрана. Накрая с палец измъкна от дръжката дълго колкото ръката ѝ острие, фино и наточено като флорентински кинжал, и го огледа възхитено, с почти любовен плам в очите си.

3.

При кончината на кардинал Ришельо Кардиналският дворец представляваше великолепна основна сграда, две дълги крила, два двора и огромна градина между улиците „Ришельо“ и „Добрите деца“. Но през 1633 година той все още беше имението Анжен, придобито пет години по-рано, а знаменитият му собственик, загрижен да притежава в Париж дом, какъвто му се полага, го уголемяваше и разкрасяваше. Толкова добре го стопанисваше, че тъй като своевременно беше определен за генерален директор на новите укрепления, разпростираше собствеността си върху широка площ близо до крепостната стена, която продължаваше да се строи по на запад от вратата „Сен Дьони“ до новата Врата на Конференцията. Столицата печелеше не по-малко от Кардинала при това разширение: появяваха се нови улици, изникваха нови квартали там, където преди имаше само изоставени земи, канавки, известен пазар на коне и откъдето започваха предградията Монмартър и Сент Оноре. Но Ришельо беше осъден да живее в неудобство още няколко години. Импозантната фасада на двореца, гледаща към улица „Сент Оноре“ щеше да бъде готова едва през 1636 година.

Минавайки под огромни скелета, по които вече бяха накацали работници, тази сутрин в осем часа енсин^[1] Арно дьо Ленкур влезе в Кардиналския дворец. Мускетарите, които отвориха портите, го познаваха и му отдадоха чест; той отговори подобаващо. След това влезе в стаята за дежурства, която със сто и осемдесетте си квадратни метра площ и с монументалната камина служеше за място, където обикновените посетители изчакваха да бъдат поканени. Те вече бяха двайсетина, но пространството гъмжеше най-вече от червени мантии, тъй като гвардейците, охранявали цяла нощ сигурността на Негово Преосвещенство, се срещаха с тези, които като Ленкур идваха да ги сменят. Мускетите — заредени и готови за стрелба — бяха подредени на пирамидата. Светлината се стелеше от високите, ориентирани на юг прозорци и смесващите се разговори отекваха под дърворезбованата обшивка на таваните.

Слаб и пъргав, Арно дьо Ленкур навярно приближаваше трийсетте. Имаше тъмни вежди, кристалносини очи, прав нос, избръснати страни и беше блед. Фините му черти криеха странен чар, изглеждаше едновременно като мъдрец и като младеж. Човек можеше да си го представи по-лесно като студент по философия в Сорбоната, отколкото облечен в униформата на конните гвардейци на Кардинала. Но той носеше с гордост шапката с пера и мантията с кръстове, както и рапирата, закачена на портупея, който минаваше през гърдите му от страна на лявото рамо. Званието енсин му даваше правата на офицер — младши офицер според тогавашната военна йерархия, но все пак офицер, и имаше всички шансове да се издигне до лейтенант — толкова много го ценеше Ришельо.

Поздравиха го и както бе обичайно, той отговори на поздрава любезно и сдържано, така че сложи край на бърборенията. След това извади от жакета си малка книжка, подвързана с червеникава кожа, и за да чете, отиде да се подпре на един стълб, близо до който двама гвардейци седяха около кръгла масичка. По-младият, Ньовел, едва беше навършил двацет и шест години и беше новак сред стражата — постъпил бе преди няколко седмици. Затова пък събеседникът му беше побелял. Наричаше се Брюсан, гонеше четирийсетте и служеше под мантията на Кардинала от създаването на отряда през 1626 година.

— Все пак — казваше Ньовел тихо — много бих искал да разбера кой беше благородникът, когото Негово Преосвещенство прие тази нощ толкова тайнствено. И защо.

Тъй като Брюсан, увлечен в пасианса, който подреждаше, не реагира, младежът настоя:

— Помислете си, че той не мина през преддверието. Мускетарите на пост имаха заповед само да предупредят за пристигането му, без да задават въпроси. Ние, останалите пазачи, бяхме държани настрана. Лично капитан Сен Жорж го ескортира до покоите на Кардинала и след това го изпрати!

— Нарездането — отговори най-сетне Брюсан, без да вдига очи от картите — беше да бъдем слепи и глухи за всичко, свързано с този благородник. Не е трябвало да дебнете по коридорите.

Ньовел присви рамене.

— Хм... Какво толкова съм сторил?... Всъщност забелязах само сянка в дъното на тъмния коридор. Този благородник може да дойде и

да се ръкува с мен, но аз няма да го позная.

Все така погълнат от играта, Брюсан почеса прошарения си мустак, без да проговори, след това със задоволство постави щастливо появилия се дракон пика върху вале купа.

— Всички тези тайни са ми интересни — рече Нъовел.

— На грешен път си.

— Така ли? Защо?

Без да дава вид, Брюсан, за разлика от младия страж, беше забелязал дискретната поява на Ленкур.

— Бихте ли му обяснили, господин Дьо Ленкур?

— С удоволствие, господин Дьо Брюсан.

Нъовел погледна към Ленкур, който обърна една страница и рече:

— Трябва да знаете, че има тайни, които е по-добре не просто да не изваждате наяве, но дори да опитвате да разбулвате. Това може да ви се отрази зле. Естествено, на кариерата ви. Но също и на вашето здраве...

— Искате да кажете...

— Да. Точно това искам да кажа.

Нъовел се усмихна нерешително.

— Хайде, стига! Опитвате се да ме изплашите.

— Точно така. И повярвайте ми, за ваше добро.

— Но аз служа в гвардията!

Този път Ленкур вдигна очи от книгата си.

И се засмя.

Нъовел носеше алената си мантия със смесица от гордост и вяра, убеден, не без основание, че тя го предпазва и го възвисява. Тъй като им поверяваше живота си, Ришельо избираше гвардейците си лично. Искаше да са благородници, поне на двацет и пет и повечето от тях трябваше да са служили най-малко три години в армията. Великолепно тренирани и екипирани, подложени на желязна дисциплина, те представляваха елитен кавалерийски отряд. Кардиналът ги предпочиташе пред пешите мускетари, които също бяха на служба при него, но ги набираха сред обикновените професионални войници. Ришельо възмездяваше верността на гвардейците, като им осигуряваше защитата.

Обаче...

— Да служиш в гвардията, Ньовел, е чест, излагаща ви на опасности, които обикновените смъртни не подозират — или преувеличават, то е същото. Ние сме като стойка за дърва пред огнище, където гори вечен огън. Този огън е Кардиналът. Защистваме го, но е достатъчно да се приближим прекалено близо, за да си изпатим. Трябва вярно да служим на Негово Преосвещенство. Да умрем за него, ако обстоятелствата го изискват. Обаче не слушайте онова, което ви нашепват. Не гледайте онова, което ви показват. Не отгатвайте онова, което бихте се опитали да разберете. Постарайте се да забравите видяното.

Когато завърши тирадата си, Ленкур спокойно се върна към своето четиво.

— Но нали вие самият...

Младши офицерът се намръщи.

— Какво?

— Искам да кажа, че...

Търсейки точните думи, Ньовел опита да получи помощ от Брюсан, но той го погледна строго. Младият гвардеец разбра, че беше стъпил на ако не опасен, то поне хлъзгав терен. Готов бе да плати скъпо, за да се озове далече-далече, и изпита известно облекчение, когато Ленкур смени темата.

— Господин Дьо Брюсан, говорихте ли за мен с господин Дьо Ньовел?

Запитаният сви рамене, сякаш се опита да подири извинение.

— Човек често се отегчава, когато стои на пост.

— И какво казахте?

— Бога ми, това, което всички говорят.

— А именно?

Брюсан въздъхна.

— Че сте имали намерение да станете юрист, когато Кардиналът ви е забелязал. Че сте били един от личните му секретари. Че скоро след това ви е поверил секретни мисии. Че по време на една от тези мисии сте останали две години извън Франция, а след завръщането сте облекли гвардейската мантия. Та така. Това е всичко.

— О... — рече Арно дьо Ленкур, без да издава чувствата си.

Настъпи мълчание, по време на което той сякаш се опитваше да осмисли чутото.

Накрая кимна в знак на съгласие.

Отново се захвана да чете, Ньовел си потърси работа другаде, а Брюсан се зае с нов пасианс. Изминаха няколко минути и гвардеецът ветеран внезапно поде:

— На вас, Ленкур, мога да кажа...

— Какво?

— Зная кого прие Негово Преосвещенство тази нощ. Забелязах го, когато се обърна, и го познах. Нарича се Ла Фарг.

— Това име не ми говори нищо — рече Ленкур.

— Някога той командваше доверените мъже и изпълняваше тайните мисии, възложени от Кардинала. Полугласно ги наричаха Остриетата на Кардинала. След това се случи нещо неприятно по време на обсадата на Ла Рошел. Не зная детайли, но това беше причината за разформироването на Остриетата. До тази нощ си мислех, че са изчезнали завинаги. Но сега...

Арно дьо Ленкур затвори книгата си.

— Съветите за благоразумие, които дадох на Ньовел, важат и за вас. Да забравим всичко това. Вероятно ще се почувстваме по-добре.

Брюсан се замисли и се съгласи.

— Да, прав сте. Както винаги.

Междувременно капитан Сен Жорж повика Ленкур. Кардинал Ришельо искаше да отиде в Лувъра заедно със свитата си и гвардията трябваше да се подготви. Сен Жорж щеше да бъде начело, а Ленкур, в качеството си на офицер, оставаше да пази двореца.

[1] Младши офицер във френската войска по онова време. ↑

4.

Две карети бяха спрели на известно разстояние една от друга на ливада край пътя за Париж. Трима елегантни благородници заобикаляха маркиз Дьо Брево близо до първата карета, докато виконт Д'Орван крачеше напред-назад до втората. Той се отдалечаваше, връщаше се, понякога спираше, гледаше хоризонта и пътя, като нервно поглаждаше фините си мустачки и брадичката си, а след това вдигаше нетърпелив взор към кочияша, който оставаше безразличен, но започваше да огладнява.

Най-после един от благородниците се отдели от групата и тръгна към Д'Орван, тъпчейки с решителни крачки хлъзгавата и влажна трева. Виконтът знаеше, какво ще чуе и се опита да се държи колкото е възможно по-достойно.

— Той закъснява — рече благородникът.

— Повярвайте ми, много съжалявам за това.

— Ще дойде ли?

— Предполагам.

— Но знаете ли къде се намира сега?

— Не.

— Не ли? Но нали вие сте негов секундант!

— Какво да ви кажа...

— Четвърт час, господине. Маркиз Дьо Брево ще прояви търпение още петнайсет минути. И когато вашият приятел пристигне, ако пристигне, ние...

— Струва ми се, че идва...

* * *

Появи се богато декорирана карета, теглена от великолепен впряг. Тя спря на прашния път и от нея слезе мъж. Дублетът му беше целият разкопчан, а ризата — наполовина излязла от панталона. Държеше шапка в дясната си ръка, а лявата почиваше върху дръжката

на рапирата. Остана с единия крак на стъпалото, за да целуне руса, красива, млада жена, надвесена през отворената врата. Това представление не изненада Д'Орван, който все пак вдигна очи към небето, виждайки, че втора целувка за сбогом беше разменена с друга хубавица — кестенява, за разлика от първата.

— Марсиак — промърмори виконтът на себе си. — Никога ли няма да се промениш?

Благородникът, натоварен да предаде протеста на маркиз Дьо Брево, се върна при приятелите си; в това време луксозната карета пое обратно към Париж, а Никола Марсиак се присъедини към Д'Орван. Беше красив мъж, съблазнителен въпреки нехайното си облекло, а може би именно заради него, нуждаеше се от бръснене и се усмихваше широко. Леко залиташе и беше олицетворение на гуляйджията, очарован от прекараната нощ и нехаещ за утрешния ден.

— Но ти си пил, Никола! — разтревожи се Д'Орван, като усети дъха му.

— Не! — възкликна Марсиак възмутено... — Е... мъничко.

— Преди дуел! Това е лудост!

— Не се паникьосвай. Случвало ли се е да губя дуел?

— Не, но...

— Всичко ще бъде наред.

Близо до другата карета маркиз Дьо Брево вече беше по риза и се разгриваше.

— Добре, да свършваме — заяви Марсиак.

Той свали дублета си, хвърли го в каретата на виконта, поздрави кочияша, попита го как е със здравето, изглеждаше очарован, когато разбра, че е добре, изненада Д'Орван, напъха ризата в панталона си, извади рапирата и тръгна към Брево, който вече се беше насочил към него.

Изведнъж, когато двамата се озоваха само на няколко крачки един от друг, той промени решението си, обърна се обратно, без да се интересува, че още повече отчая маркиза, и пошепна на ухото на приятеля си:

— Отговори ми на това, което ще те попитам...

— Да? — въздъхна Д'Орван.

— Първо ми обещавай да не се разсърдиш.

— Добре.

— Ами ето какво, ясно ми е, че ще се бия срещу този, който е по риза и ме гледа лошо. Но можеш ли да ми припомниш защо?

— Какво? — възкликна виконтът по-високо, отколкото му се струваше възпитано.

— Ако го убия, би трябвало да зная какъв е мотивът за нашето спречкване, нали?

Отначало Д'Орван не можа да намери точните думи, после се съвзе и рече:

— Дълг от хазартна игра.

— Какво? Пари ли имам да му давам? И на него ли?

— Не! Той!... Той ти... Добре, достатъчно. Ще анулирам тази лудост. Ще кажа, че си болен. Че си...

— Колко?

— Какво?

— Колко ми дължи?

— Хиляда и петстотин ливри.

— По дяволите! А пък аз щях да го убия!...

Развеселен, Марсиак се обърна към маркиза, който изглеждаше вбесен. Зае небрежна поза за начало на битката и отсече:

— На ваше разположение съм, господин маркиз.

* * *

Дуелът се разви бързо. Брево пое инициативата и отправи удари, които Марсиак парира вяло, а след това сложи край на атаката с юмручен удар, който разцепи устната на противника му. Отначало изненадан, а след това разярен, маркизът отново се хвърли в атака. И този път Марсиак се задоволи само да се защитава, разсеян и театрален — между два сблъсъка на стоманените остриета едва се съдържаше да възпира прозевките си. Това поведение направо вбеси Брево. Той изрева, грабна рапирата си с две ръце, но без да разбере как, изведнъж се оказа едновременно обезоръжен и ранен в рамото. Марсиак продължи да го преследва. Насочил към него върха на рапирата, принуди маркиза да отстъпи чак до каретата си.

Блед, задъхан и плувнал в пот, Брево се хвана за рамото.

— Добре — рече той. — Вие спечелихте. Ще ви платя.

— Боя се, господине, че голото обещание не е достатъчно. Платете ми сега.

— Господине! Давам ви честната си дума!

— Веднъж вече обещахте, а вижте докъде стигнахме...

Марсиак протегна още малко ръката си и острието се приближи до гърлото на маркиза. Аристократите от свитата на Брево настръхнаха. Един от тях дори започна да изважда рапирата си, а обезпокоеният Д'Орван се приготви да окаже помощ на приятеля си, ако стане необходимо.

Известно време нещата изглеждаха неясни, но след това маркизът свали пръстена от ръката си и го подаде на Марсиак.

— Квит ли сме?

Мъжът взе бижутото и се възхити от камъка му.

— Да — каза той, преди да прибере оръжието си в ножницата.

— Проклет гасконец!

— И аз много ви ценя, господине. За мен ще е удоволствие да чакам нови срещи.

И като се обърна към Д'Орван, добави:

— Великолепен ден, нали?

5.

В малка стаичка, за която само тя имаше ключ, много младата, много руса и много красива виконтеса Дьо Маликорн свали тъканта от черна коприна, покриваща овалното огледало, пред което седна. Помещението тънеше в полумрак, само две свещи горяха отляво и отдясно на огледалото.

Тихо, с притворени клепачи, виконтесата произнесе няколко думи на древния език на Прастарите дракони и на магията. Повърхността на скъпото сребърно огледало се размъти, раздвижи се като слой живак, разлюлян от дълбоки сътресения, а след това се вцепени. Появи се глава на дракон — кървавочервени люспи, черни и блестящи очи, костелив и блед гребен, стърчащи зъби. Тя сякаш изникна от омагьосаното огледало, но леко полупрозрачна; всъщност беше илюзия.

— Поздрави, сестро.

— Поздрави, братко.

Някой, на хиляди левги разстояние, беше отговорил на повика на виконтесата. Където и да се намираше, имаше човешка физиономия. Но огледалото не лъжеше: образите, които възпроизвеждаше, бяха точно копие на истинската природа на тези, които го използваша, така че красивата млада жена също имаше драконово лице за събеседника си. Нито единият от двамата не беше Прастар дракон, те бяха техни наследници. Във вените им течеше кръвта на раса, която еволюира в течение на векове и хилядолетия, за да изостави „върховната драконова форма“ и да се слее с хората. Тази раса беше не по-малко страшна.

— Вашият напредък ни вълнува, сестро.

— Кого вълнува?

— Най-вече мен. Но също така и други, които, противно на мен, не са особено благоразположени към вас. Вие се съобразявате само със съюзниците ни в Черния нокът.

— Мислех си, че организацията се радва на моя толкова близък успех. Успех, който ще бъде също и преди всичко неин.

— Тук, в Испания, някои от нашите братя ревнуват от успеха ви. Вие ще се наложите там, където много от тях се провалиха...

— Не трябва ли да упрекуват себе си, вместо да ми пречат?

Драконът в огледалото като че ли се усмихна.

— Хайде, сестро. Не бъдете толкова наивна...

— Не съм.

— Евентуалният провал никога няма да ви бъде простен.

— Аз няма да се проваля!

— Под претекст, че искат да бъдат сигурни, ръководители на Великата ложа решиха да прикрепят към вас един от висшите посветени. Някой си Савелда. Познавате ли го?

— Достатъчно, за да отгатна, че мисията му е не толкова да ми помогне, колкото да следи за възможните ми грешки. Така че, ако не успея, противниците ми ще бъдат по-добре въоръжени, за да ме обсипят с обвинения...

— Значи знаете какво да очаквате. Савелда вече е на път и скоро ще ви се представи. Двойственото му отношение към вас е несъмнено, но мъжът е способен и има сърце да защитава интересите на Черния нокът. Той ще се занимава с политиката. Използвайте го напълно съзнателно.

— Добре.

Воал покри повърхността на огледалото и докато виконтесата направи едно волево усилие, главата на призрачния дракон започна да се губи.

— Изморена сте, сестро. Ако желаете, да оставим нещата за по-късно...

— Не, не. Добре съм... Продължете, моля ви.

В тъмната стая младата жена изтри чевръсто черната капка, която се стичаше от ноздрата ѝ.

— Имаме шпионин — каза драконът, — който се намира в Кардиналския дворец.

— Зная. Той...

— Не. Става дума за друг, а не за този, който ви информира. Все още не познавате човека, за когото говоря — или поне не се досещате за самоличността му, тъй като е сред тези, които предстои да посветите в близко бъдеще.

Виконтесата не беше доволна от чутото.

Първата ложа на Испания също имаше агент при Кардинала, специален агент, за чието съществуване тя сега научаваше. Това беше обичайна практика на Черния нокът, и по-специално на Първата ложа. Тя беше основана преди всички останали. Традиционно упражняваше превъзходството си над другите ложи в Европа и проявяваше огромна ревност, когато някой оспорваше авторитета ѝ. Справедливо я критикуваха, че е смазана под бремето на традициите и е ръководена от господари, които са загрижени най-вече за собствените си привилегии. В Черния нокът драконите интригантстваха срещу нея, тайно мечтаеха да обновят — и дори да разрушат — старите идоли. Виконтеса Дьо Маликорн беше от тези амбициозни бунтовници.

— И какво? — запита тя.

— Нашият шпионин ни информира, че Кардиналът има намерение да потърси помощ от един от старите ни врагове. Тъй като измина известно време, докато новината стигне до Испания, вероятно очакваното вече се е случило.

— Един от старите ни врагове ли?

— Ла Фарг.

— Ла Фарг и неговите Остриета.

— Вероятно — да. Не зная дали завръщането им се отнася до нас, но се пазете от тези мъже и най-вече от капитана им.

6.

Залата за фехтовка на Жан Делормел се намираше на улица „Въжарска“ близо до вратата „Сен Жак“. Тя можеше да бъде открита, след като се преминеше през портала на павиран двор, който беше почти изцяло скрит под короната на разположено в средата му ябълково дърво. В дъното вляво, до красива сграда, имаше конюшня, а близо до нея — малка ковачница. Погледите обаче естествено се отправяха надясно, към къщата, която разпознаваха по традиционната табела, висеща над входа — ръка, държаща рапира.

Седнало на дървена пейка под ябълката, едно десетгодишно момиченце си играеше с кукла — парцалено телце и глава от изрисувано дърво, — когато капитан Ла Фарг пристигна на кон. Рижа и къдрава, чисто облечена, Жюстин беше най-малката дъщеря на учителя по фехтовка Делормел, чиято съпруга беше родила седем деца, три от които оцеляха. Стар приятел на семейството, Ла Фарг беше свидетел на раждането на Жюстин, както бе видял идването на този свят и на по-големите деца. Но по време на отсъствието му кърмачето се беше превърнало в красиво дете, изпълнено с достойнство, което много слушаше и още повече размишляваше. Тази промяна се стори изключително бърза на капитана, когато той се завърна след пет години. Нищо не бе по-изразително за стремителното протичане на времето от порастването на дребосъчетата.

Жюстин стана, изтупа предната част на роклята си и направи прелестен реверанс на конника, който скочи на земята и честно казано, почти забрави за нея, докато вървеше към конюшната.

— Добър ден, господине.

С юздите в ръка, той спря.

Студеният му поглед, суровото му лице, сивата му брада на римски патриарх, строгата елегантност на дрехите му и гордата сигурност, с която носеше рапирата си — всичко това впечатляваше възрастните и изпълваше с боязън децата. Но тази малка женичка никак не изглеждаше уплашена.

Малко объркан, старият капитан се поколеба.

След това намръщено поздрави с поклащане на глава, докосна шапката си с пръсти и бързо отмина.

Майката на Жюстин имаше работа в кухнята и наблюдаваше сцената през отворения прозорец. Беше млада, привлекателна и усмихната жена, чиито непрекъснати бременности не бяха развалили тънката ѝ талия. Тя се казваше Ан и беше дъщеря на известен учител по фехтовка, който преподаваше на остров Сите. Ла Фарг поздрави и нея, но този път беше по-любезен.

— Добър ден, госпожо.

— Добър ден, господин капитан. Хубаво време, нали?

— Действително. Знаете ли къде е съпругът ви?

— В залата. Струва ми се, че ви очаква... Ще обядвате ли?

По онова време винаги закусваха сутрин, обядваха на обяд и вечеряха вечер.

— С удоволствие, госпожо. Благодаря ви.

* * *

Ла Фарг завързваше коня си в конюшната, когато чу:

— Господине, баща ми вероятно ще ви гълчи.

Той се обърна, видя Жюстин, която стоеше на прага, но не влезе, навярно защото ѝ беше забранено да се приближава до конете.

Заинтригуван, старият благородник свъси вежди. Трудно беше да си представи човек някой да „гълчи“ храбрец като него. Обаче малката все още беше във възраст, в която детето не се съмнява в непобедимостта на своя баща.

— Ще ме гълчи ли? Наистина?

— Татко беше много разтревожен. Мама също. Очаквах да се върнете още вчера вечерта.

— Как разбрахте, млада госпожице?

— Чух ги да си говорят.

— Не си ли бяхте в стаята?

— Бях.

— И не спяхте ли в този късен час, както подобава на една послушна госпожица на вашата възраст?

Хваната в провинение, Жюстин замълча, после рече:

— Да.

Ла Фарг едва сдържа усмивката си.

— Значи така, спяхте в стаята си и чухте родителите си да разговарят...

Момиченцето отговори устато:

— Имам страхотен слух...

И изпълнена с достойнство, си тръгна.

* * *

Ла Фарг напусна конюшната няколко мига по-късно.

Под ябълката Жюстин сега проявяваше интерес само към куклата си, като ѝ отправяше някакви упреци. Наближаваше обяд и слънцето грееше силно, но пищната корона на дървото разпръскваше приятна хладина в двора. Многохилядната гълчава от парижките улици тук беше само далечен шум.

В залата за фехтовка Ла Фарг намери младия Мартин — най-големия син на Делормел и учител в неговата зала. Той даваше частен урок, докато един слуга миеше с вода пода. Стаята беше почти празна, с голи стени, мебелирана само с три пейки, с пирамида за оръжията и с дървен кон за трениране на фехтовка върху седлата. Имаше галерия, до която се стигаше по права стълба — оттам можеше да се наблюдава. Учителят по фехтовка стоеше на балкончето. Той прояви голямо задоволство, щом видя, че капитанът идва към него. Благородникът се изкачи по стъпалата, като мимоходом размени дружеска усмивка с Мартин, риж и слаб младеж, който следеше движенията на ученика си и удряше по земята с голяма тояга.

— Щастлив съм да те видя, капитане. Чакахме те.

Независимо от всичко, Делормел никога не пропускаше да назовава капитана с чина му; вероятно по навик. Но също и за да покаже, че изобщо не е приел обстоятелството, че са му отнели командването.

— Още от нощес, да, зная. Вестта стигна до мен. Съжалявам.

Фехтовачът се учуди:

— Знаеш ли? Откъде?

— Твоята дъщеричка ми каза. Най-малката.

Мъжът нежно се усмихна.

— Дяволче. Нищо не й убягва...

Едър и широк в раменете, Делормел беше от тези учители, които бяха минали през войнишката служба и възприемаха фехтовката повече като практика, отколкото като учебно занимание. Белег опасваше врата му; имаше и друг — на челото му. Но онова, което веднага правеше впечатление, когато го видиш, бяха червените му и гъсти коси, които беше наследил от баща си и предал на своите потомци: един Делормел беше или риж, или не бе истински член на семейство Делормел. Чист и добре сресан, той носеше скромен и отлично изгладен жакет.

— Впрочем — каза Ла Фарг — ти не грешиш, като ме нарече „капитан“.

— Така ли?

— Кардиналът тайно ми върна чина. Той настоява Остриетата отново да се съберат. Под мое командване.

— Всички ли? Искам да кажа, всичките Остриета?

Капитанът присви рамене.

— Тези, които са оцелели и биха желали. А за другите, които отказат, не се съмнявам, че Кардиналът ще упражни методи за убеждаване, за които думата „мощни“ ще е бледа. Вече са разпратени писма до всички.

Като прочете безпокойството по лицето на Ла Фарг, Делормел се поколеба, но все пак попита:

— Нима това не е добра новина?

— Все още не съм си съставил ясно мнение по този въпрос.

— Хайде де, капитане! Остриетата са целият ти живот! Ето че вече от пет години...

Но той не се доизказа.

Изведнъж се изпълни със съмнение, погледна наляво и надясно и промълви:

— Моля те, не ми казвай, че си отговорил „не“ на Кардинала! Никой не казва „не“ на Кардинала, нали? Никой. Дори ти, надявам се?

Ла Фарг не отговори.

С поглед посочи Мартин и ученика му, след това рече:

— Мислех, че отваряш залата следобед.

— Частен урок — уточни Делормел. — Тарикатът, който виждаш, плаща в злато.

Определението „тарикаг“ беше показателно. Все пак старият благородник запита:

— Как се справя той?

Учителят по фехтовка направи пренебрежителна физиономия.

— Не разпознава кое му е ляво и кое дясно, държи рапирата като мистрия, смята се за всезнайко, нищо не разбира и мърмори, че му обясняват зле.

— Как му е името?

— Мисля, че Герант. Ако бях на мястото на Мартин, досега десет пъти да съм го шамаросал.

— Щеше да си изгубиш клиента.

— Вероятно, но...

Ла Фарг не изпускаше ученика на Мартин от очи. Той беше богато облечен младеж и всичко в поведението му издаваше, че е дете на пропита с чувство за превъзходство фамилия заради името и заможността си. Липсваше му както търпение, така и талант, нервираще се за дреболии, намираще хиляди глупави извинения за несръчността си. Той не беше на мястото си тук, където обучаваха учениците на сериозна и прагматична фехтовка — нещо, което изискваше усилия и беше несъвместимо със самолюбието.

— Не казах „не“ — изрече изведнъж капитанът. — Тази нощ, на Кардинала. Не казах „не“.

Широка усмивка цъфна на лицето на Делормел.

— На добър час! Ти си ти само когато служиш на краля, и каквото и да си мислиш, никога не си му служил по-добре, отколкото през годините, когато командваше Остриетата.

— Но какъв беше резултатът? Смърт и предателство на приятел...

— Ти си войник. Смъртта е част от войната. Колкото до предателството, то е част от живота.

Ла Фарг кимна, но беше невъзможно да се разбере дали наистина е съгласен с казаното.

Вероятно опитвайки се да смени темата, Делормел хвана капитана за лакътя и куцайки леко поради стара рана, го отдръпна от балкончето.

— Не те питам каква ти е мисията, но...

— Можеш — прекъсна го Ла Фарг. — В момента час по-скоро трябва да събера отново Остриетата, при това без да привличам вниманието на околните. И евентуално да намеря още други... Но несъмнено Кардиналът има конкретни планове, които ще науча скоро. Защо свиква Остриетата? Защо тях, след като не му липсват усърдни агенти? И най-вече защо сега, подир толкова много години? Във всичко това очевидно има някаква тайна.

— Времената са смутни — рече Делормел. — И противно на думите ти, може би Негово Преосвещенство не разполага с мъже, способни на това, което Остриетата и ти осъществихте в миналото...

Долу изведнъж избухна скандал, който ги изненада и ги накара да се върнат на балкончето.

* * *

Герант беше паднал по своя вина и побеснял, обсипваше с ругатни Делормел. Побледнелият младеж приемаше обидите мълчаливо — той беше обикновен човек, докато ученикът му притежаваше благородническа титла и смяташе, че е недосегаем и всичко му е позволено.

— Добре — отсече Ла Фарг след малко. — Стига толкова.

Той решително слезе по стълбите, докато аристократът се преобличаше и продължаваше да роптае, хвана го за врата, измъкна го от залата въпреки протестите му, пресече с него двора пред очите на изумената Жюстин и го изхвърли на улицата. Герант се просна в кална локва за голямо удоволствие на минувачите.

Яростен, смърдящ на урина и на мръсотия, „тарикатът“ стана и се опита да измъкне рапирата си. Но Ла Фарг предотврати неговия жест и насочи пръста си към гърдите му.

— Господине — каза му той спокойно и заплашително, — аз съм благородник и няма да търпя капризите и настроенията ви. Ако искате да използвате оръжието си, направете го, но ще срещнете силен противник.

Герант се замисли, промени си мнението и прибра острието в ножницата.

— Чуйте и друго, господине — прибави капитанът. — Ако сте ревностен християнин, помолете се. Помолете се да не се случи нещо непредвидено на моя приятел Делормел. Помолете се никой да не безпокои нито клиентите, нито семейството му. Помолете се слугите му да не решат да опожарят залата или жилището му. Помолете се да не получи удари с тояга от спотаени на някоя тъмна уличка мъже... Защото аз ще науча. И без много да размишлявам, ще ви потърся и ще ви убия, господин Дьо Герант. Чухте ли ме добре?

Покрит с кал и унизен, мъжът се опита да окаже известна съпротива. Подигравателните зяпачи го наблюдаваха и той не искаше съвсем да изгуби достойнството си.

— Тази история — обеща той наперено — няма да свърши дотук!

— Ще свърши — отвърна Ла Фарг строго и невъзмутимо.

— Хайде да видим!

— Историята приключва тук и сега, стига да не извадите рапирата си, господине...

Под страшния му поглед Герант се разтрепери.

— И така, какво? — настойчиво го изгледа капитанът.

* * *

Делормел и синът му чакаха Ла Фарг в двора. Колкото до съпругата му, побледняла и угрижена, тя дебнеше от прага на жилището, а Жюстин се беше скрила в полите ѝ.

— Да обядваме — каза капитанът, когато се завърна.

Рапирата му не беше напускала ножницата.

7.

В кухнята на замъка на Водрьой една жена с престилка и мека вълнена пола лъскаше няколко медни съдини за готвене.

Казваше се Марион.

Седнала на крайчеца на голяма дъбова маса, потъмняла от употреба, тя бе обърнала гръб на огнището, където пламъците топлеха почернялото дъно на някаква тенджерка. Изсушени билки, връзки чесън и керамични гърнета украсяваха издадената част на пещта. Отворената към двора врата пропускаше понесените от вятъра пращинки, които искряха в пролетния въздух. Чак до прага се стелеха сламки.

Чу се пристигането на кон, който препускаше лудо. Той изплаши кокошките, които кудкудякаха и удряха с криле, а на шумотевицата им отговори ядосано куче, вързано на верига. Чуха се нечии крачки и звън на шпори. След малко Анес дьо Водрьой се наведе, за да премине през ниската порта.

Като видя, че младата баронеса пристига, Марион я поздрави с нежна усмивка и с неодобрителен поглед — хитра комбинация, която беше усвоила в течение на годините. Облечена като ездачка, с рапира на бедрото, Анес беше покрита с прах от ботушите до горната част на панталона; тя все още носеше дяволския корсет от червена кожа, който, грапав и лъскав, стегнат като броня, ѝ служеше и за дреха, и за боен талисман. Челото ѝ бе цялото в пот. Тежката плитка, която падаше от тила ѝ, обхващаше част от косите ѝ, а другите оставаха свободни.

— Изведох Смелия — още задъхана, рече младата жена.

Марион кимна, за да покаже, че я слуша.

— Пояздих го в долината и смятам, че раната му е оздравяла.

Прислужничката не намери какво да отговори и на тези ѝ думи.

— По дяволите! Умирам от жажда.

Анес отиде до медния резервоар, който беше сложен в един ъгъл и завършваше с малка канелка. Тя се наведе, пи от дланите си и изпръска с прясна вода каменните плочи. После грабна комат хляб от бюфета и с пръсти издълба средата му.

— Хапвали ли сте нещо днес? — попита Марион.

— Не.

— Ще ви приготвя. Кажете какво искате.

Тя понечи да стане, но девойката я спря с решителен жест.

— Не си прави труда. Добре ми е.

— Но...

— Казах ти, добре ми е.

Прислужничката присви рамене и продължи заниманието си.

Изправена, подпряна на вратата на помещението, в което осоляваха месо, и вдигнала ботуш на пейката, Анес я гледаше. Тя беше привлекателна, все още пищна, леко сивеещи букли изскачаха под лепената ѝ касинка. Някога беше много ухажвана и все още продължаваше да е. Но никога не се беше омъжвала, което предизвикваше вниманието в този район на брега на Оаз.

Настъпи продължително мълчание.

Най-после Марион не издържа и рече:

— Рано сутринта чух да тръгва някаква карета.

— Точно така. Не си глуха.

— Кой беше?

Анес хвърли на масата хляба, от който беше останала само коричката.

— Какво значение има! Спомням си само, че той беше много строен и си разбираше от работата!

— Анес! — възкликна Марион.

Но в гласа ѝ имаше повече тъга, отколкото укор. Тя поклати леко глава и започна:

— Ако майка ти...

— Не с тия! — прекъсна я Анес дьо Водрьой.

Тя изведнъж стана леденостудена и недостъпна. Изумруденозелените ѝ очи блестяха гневно.

— Майка ми е умряла, докато ме е раждала, така че ти злоупотребяваш, като слагаш думи в устата ѝ. Що се отнася до баща ми, той беше прасе, което си пъха оная работа във всяка кочина. Струва ми се, че една зима и ти си минала под ножа. Така че не ме обсипвай с хули за начина, по който се забавлявам в леглото си. Само в подобни моменти се чувствам жива, откакто...

Тя не завърши изречението, разтрепери се, а от очите ѝ бликнаха сълзи.

Прислужничката, сразена от удара и смъртно бледа, захвана с още повече енергия да лъска съдовете.

Сега четирийсетгодишна, Марион бе присъствала на появата на Анес на бял свят и беше неотлъчно до майка ѝ, която агонизира пет дни след раждането. Барон Дьо Водрьой се бе сражавал редом с бъдещия крал Анри IV по време на Религиозните войни, а след това се оказа твърде зает да задиря красавиците от двора и да преследва елените с господаря си, така че не се интересувахе от състоянието на своята съпруга. Като научи, че детето е момиче, той дори не си даде труд да присъства на погребението. Поверено — или по-скоро изоставено — на грижите на Марион и на грубоват войник, който се наричаше Балардийо, момиченцето се срещна с баща си за първи път чак седем години по-късно. По време на това кратко пребиваване в земите си, той вкара Марион в своето легло. Някои подхвърляха, че тя сама му се е предложила. Но той не беше мъж, който би преглътнал отказа на една слугиня. Марион би била прогонена без никакви сантименти, а тя не желаше да се дели от Анес, която я обожаваше, пък и всъщност имаше само нея. Баронът със задоволство установи, че завоеванието му, вече не в първа младост, беше девица. Когато се насити на девойката, той се премести да спи другаде, като дори ѝ каза, че трябва да му благодари.

Поуспокоена и малко гузна, Анес заобиколи масата, застана зад тази, която я беше отгледала, и прилепи брадичката си към главата ѝ.

— Прости ми, Марион. Мръсна твар съм... Понякога имам чувството, че полудявам... Знаеш добре, че не ти се сърдя за нищо, нали?

— Да... Но на кого сте ядосана тогава?

— Струва ми се, че на самата себе си. И на всичките тези спомени, които предпочитам да забравя. Неща, които съм видяла и които съм сторила... И други, които съм изстрадала...

Тя се изправи, въздъхна и добави:

— Някой ден може би ще ти разкажа всичко.

8.

В каретата, която ги връщаше към Париж, Никола Марсиак и виконт Д'Орван пиеха леко розе — то трябваше да им отвори апетита. Пomeжду им на седалката стоеше раkitова кошница, пълна с вкусна храна и с подобрани бутилки вино. Те пиеха в малки, сребърни, гравирани чаши, напълнени до половината, за да не се намокрят брадичките и бедрата им при внезапните раздрусвания по пътя, които понякога бяха много силни.

— Не беше пил — рече Д'Орван, като се върна към темата за дуела.

— Само глътка, за да намирисвам. Да не ме мислиш за глупак?

— Защо в такъв случай беше необходима тази комедия?

— За да се хване Брево и да се предаде.

— Можеше да го победиш и без преструвки.

— Да.

— Впрочем, нямаше да е зле да ме уведомиш...

— Но тогава нямаше да е толкова смешно, нали? Само да си беше видял физиономията!

Виконтът не успя да сдържи усмивката си. Приятелството му с гасконецата го беше научило да не се изненадва от подобни фарсове.

— А кои бяха двете прелестни дами, които пътуваха с теб в каретата?

— Е, виконте! Какъв благородник бих бил, ако ти отговорех?

— Както и да е, изглеждаше, че те са много хлътнали по теб.

— Какво да се прави, приятелю? Харесват ме... И тъй като си любопитен, ще ти пошепна, че едната от тях е хубавица, към която маркиз Дьо Брево не е безразличен. Не се съмнявам, че успя да я зърне...

— Лекомислен си, Никола. Няма съмнение, че гневът на маркиза нарасна, но талантът му на фехтовач се стопи, когато те видя да целуваш тази дама. Правейки това, ти все пак му предостави нов мотив за дуел. Не си даде труд да го победиш, но го унизи. За теб това е игра, зная. Но за него...

Марсиак размисли за перспективата — която нито за секунда не беше си представял до този момент — за втори дуел с маркиз Дьо Брево. След това присви рамене.

— Може би да... Ще видим.

След това добави, като протегна празната си чаша:

— Преди да се забъркам с подобни свинщини, сипи ми още малко от прекрасното си вино.

Докато Д'Орван обслужваше приятеля си с риск да разлее напитката върху скъпите си дрехи, гасконецът изложи на светлина пръстена, който беше спечелил от маркиза. За да оцени добре рубина, го пъкна на пръста си, където имаше и друг пръстен с герб. Той привлече погледа на виконта — на герба от потъмняла стомана имаше рапира и украсен с лилии гръцки кръст.

— Ето — рече Марсиак, възхищавайки се на сиянието на рубина — кое ще успокои ламтежите на госпожа Рабие.

— Длъжник си на Рабие ли? — укорително възкликна Д'Орван.

— А ти как мислиш? Имам дългове и трябва да ги изплатя. Аз не съм маркиз Дьо Брево.

— Въпреки това, Рабие... Да вземеш назаем от нея не е добра идея. С удоволствие бих ти дал няколко екю. Трябваше само да ме помолиш.

— Да поискам от теб? От приятеля си? Шегуваш се, виконте!

Д'Орван леко поклати глава в знак на съгласие.

— Все пак има нещо, което събуди интереса ми, Никола...

— Какво?

— Познавам те от четири години и оттогава ти ми оказваш честта да си ми приятел, често съм те виждал безпаричен и дори тази дума е слаба. Ти сто пъти продаде и изкупи отново всичко, което притежаваше. Случвало ти се е да гладуваш принудително дни наред, и навярно би умрял от глад, ако под някакъв претекст не успях да те поканя на моята маса. Дори няма да забравя как веднъж ми подари рапира... Но никога, никога не се раздели със стоманения пръстен с печат. Защо?

Погледът на Марсиак се замъгли и споменът за деня, в който получи пръстена, изникна в паметта му. В същото време една дупка на пътя принуди мъжете да подскочат на тапицираната кожена седалка.

— Той е важна брънка от миналото ми — обясни гасконецът. —
Човек никога не се разделя с миналото си. Нито го залага...

Д'Орван, според когото меланхолията никак не отиваше на
приятеля му, попита след малко:

— Скоро ще сме в Париж. Къде искаш да слезеш?

— На улица „Жабешка“.

Виконтът помълча, след това рече:

— Не ти ли стига един дуел за днес?

Марсиак му отговори с усмивка и прошепна сякаш на себе си:

— О, когато умирам, ми се ще да съм сигурен, че съм живял.

9.

През деня Париж беше обхванат от трудов и всеобщ кипеж, но в Кардиналския дворец гвардейците на стража приличаха на пазачи на луксозна гробница. Придружен от многобройната си свита, Ришельо беше в Лувъра и тук, в негово отсъствие, животът течеше бавно, почти както през нощта. Смирени прислужници се движеха по мрачните коридори, без да бързат и без да вдигат шум, ръководени от рутината, с която изпълняваха безропотно задълженията си. Тълпата от просители се беше разредила, когато разбраха, че господарят на двореца е отпътувал, и само няколко крайно упорити все още продължаваха да чакат, закусвайки на крак.

В малката стаичка, където се беше уединил, енсин Арно дьо Ленкур се възползваше от кратката почивка, за да свърши една задача, която се изискваше от него по служба: попълваше регистъра на охранителната дейност. Правилото повеляваше отговорният офицер педантично да впише всичко — и обикновено, и непривично, от часовете на смяна на постовете до евентуалните нарушения на дисциплината, като се премине през събитията или инцидентите, които биха били свързани със сигурността на Негово Преосвещенство. Капитан Сен Жорж преглеждаше регистъра в края на всяко дежурство, за да предаде на Кардинала по-важната информация.

— Влезте — рече Ленкур, като чу, че се тропа на вратата.

Появи се Брюсан.

— Господин Дьо Брюсан, вие не сте дежурен... Не бихте ли се чувствали по-добре в дома си, да си починете след дългата нощ на пост?

— Така е, но... Имате ли време да ми отделите една минута?

— Позволете ми само да свърша досадните си задължения.

— Разбира се.

Брюсан седна край кръглата масичка, на която офицерът пишеше под пламъка на свещ. Единственият прозорец в помещението беше тавански, изрязан полегато, и през него дневната светлина едва

проникваше. Несъмнено имаше по-добре осветени килии в Бастилията или в замъка „Венсен“.

Ленкур завърши рапорта си, препрочете го, избърса перото с парцалче, след това го постави между страниците на дебелия дневник и го затвори.

— Ето — каза той. — На ваше разположение съм.

Вперил в него сините си очи, той спокойно чакаше война да започне.

— Дойдох да се убедя — рече Брюсан, — че не ми се сърдите.

— За какво?

— За отнасящите се до вас факти, които разказах на младия Ньовел. Относно миналото ви. И за обстоятелствата, при които се озовахте сред гвардейците на Негово Преосвещенство.

Ленкур се усмихна приятно.

— Казахте ли нещо, което ме позори?

— Разбира се, че не!

— Нещо неточно?

— Също не. Освен ако не съм бил заблуден.

— В такъв случай няма за какво да се укорявате. Всъщност аз също.

— Разбира се. Обаче...

Последва мълчание, по време на което офицерът не престана да се усмихва.

Тази маска на любезност в последна сметка представляваше великолепна форма на защита. Тъй като тя не изразяваше нищо друго, освен учтив интерес, офицерът оставяше на другите грижата да водят разговора и без да изглежда сърдит, малко по малко ги подтикваше да се оплетат в собствените си предположения. Рядко неуспешна, тази стратегия изглеждаше абсолютно ефикасна прямо Брюсан, чието притеснение растеше.

Но старият гвардеец беше войник и не се предаваше лесно, затова нападна противника си:

— Какво да се прави? Около вас витаят тайни, които пораждат много слухове...

— Така ли?

— Тази знаменита мисия например. Заради нея, както се твърди, сте останали две години в Испания. В знак на благодарност, без

съмнение, сте попаднали сред гвардейците на Негово Преосвещенство с чин енсин... И така, вярно ли е всичко, което хората шушукат?

Ленкур не отговори нищо, но неразгадаемата усмивка не слизаше от устните му.

— Простете ми, Брюсан, но дългът ме зове.

Двамата мъже тръгнаха едновременно към вратата.

Докато правеше път на офицера да мине пръв, гвардеецът изрече съучастнически:

— Странна страна е тази Испания, нали?

Ленкур продължи напред и остави Брюсан зад гърба си.

* * *

С походката на човек, който знае къде отива, Арно дьо Ленкур премина през няколко салона и преддверия, срещна прислужници, без да им обърне внимание, и часови, които му отдадоха чест. Най-после пое по безлюден служебен коридор, а там, където той стигаше до друг, изчака няколко секунди, преди да тръгне надясно, за да отиде до покоите на Кардинала.

От този момент нататък той се движеше тихо и възможно най-бързо, като внимаваше поведението му да не го издаде. Не ставаше дума да стъпва на пръсти, нито да се промъква покрай стените, привличайки разтревожени погледи. Ако някой го изненадаше, много по-добре щеше да бъде да изглежда естествен. Чинът и мантията му го защитаваха. Но подозрителността беше правило в Кардиналския дворец.

Скоро той отвори някаква врата и влезе в стая с дървена ламперия. Това беше кабинетът, където обикновено работеше господин Шарпантие, секретарят на Ришельо. Мястото беше функционално, но елегантно мебелирано и претъпкано с всевъзможни книжа. Външната светлина се процеждаше през затворените пердета, а една свещ беше почти изгоряла. Тя не можеше да разпръсне мрака. Затова пък от крехкия ѝ пламък щяха да грейнат много други свещи и така кабинетът щеше да бъде осветен ярко дори ако е необходимо посред нощ. Да бъдеш на служба при Негово Преосвещенство означаваше да си на

разположение по всяко време и да бъдеш готов да вземеш всякакви предохранителни мерки.

Ленкур остави регистъра за дежурствата.

Той измъкна ключ от джоба на жакета си и отвори един вграден шкаф. Трябваше да действа мигновено, минутите му бяха преброени. На един рафт лежеше ковчеже, разположено между две купчини подвързани ръкописи. Именно него търсеше. Друг ключ, миниатюрен, разкри тайните му. Вътре няколко писма чакаха да бъдат подписани и запечатани от Кардинала. Офицерът набързо ги прегледа и отдели едно, което взе в ръце.

— Това търся — промълви той.

Обърна се, приближи документа до свещта и го прочете два пъти, за да запомни и последната запетайка. Но докато сгъваше хартията, му се стори, че долавя шум.

Като че ли паркетът скърцаше?

Енсинът от гвардейците замръзна, зачака с тръпнещо сърце, а сетивата му бяха изострени до крайност.

Изтече доста време...

Нищо не се случи. Никой не влезе. И ако въобще беше съществувал, шумът не се повтори.

Като се съвзе, Ленкур прибра писмото в ковчежето, а ковчежето в шкафа и го заключи. Преди да излезе, се увери, че нищо не е разместил, и безшумно се изниза, като взе със себе си и регистъра.

* * *

Малко след като офицерът се измъкна, някой премина през една врата, останала полуоткрехната, но прикрита в драпировката.

Шарпантие.

Завърнал се от Лувъра по спешност, за да вземе един документ, който се оказва необходим на Кардинала, той беше видял всичко.

10.

Ла Фарг оседла коня си и тъкмо запасваше кобурите на пищовите си, когато Делормел се присъедини към него в конюшната, сред миризмата на животни, сено и изпражнения.

— Ще те видим ли скоро отново? — попита учителят по фехтовка. — Или пак след пет години?

— Не зная.

— Винаги ще бъдеш добре дошъл у нас.

Ла Фарг погали шията на коня си и се обърна.

— Благодаря — рече той.

— Вземи. Забрави това в стаята си.

Делормел му подаде малък медальон, чиято верижка беше счупена. Старият благородник го пое. Износено, издраскано, потъмняло, бижутото изглеждаше жалко в голямата му ръка, на която беше нахлузена ръкавица.

— Не знаех, че още го пазиш — рече учителят по фехтовка.

Ла Фарг присви рамене.

— Човек не се отказва от миналото си.

— Твоето обаче те преследва.

Вместо да отговори, Ла Фарг се престори, че оправя седлото си.

— Може би тя не те заслужаваше — отбеляза Делормел.

Обърнат с гръб, Ла Фарг се вцепени.

— Не я съди, Жан. Ти не знаеш цялата история.

Не беше необходимо да говорят повече. И двамата бяха наясно, че става дума за тази, чийто портрет се намираще в медальона.

— Вярно е. Но те познавам достатъчно добре, за да разбера, че нещо те терзае. Перспективата да събереш Остриетата, за да служите отново на короната, би трябвало да те радва. Но си давам сметка, че си приел предложението на Кардинала пряко волята си. Подчинил си му се, Етиен. Това не ти прилича. Ако беше от тези, които се подчиняват, вече щеше да притежаваш маршалски жезъл...

— Дъщеря ми може би е в опасност — изстреля на един дъх Ла Фарг.

След това бавно се обърна към занемелия Делормел.

— Желаете да знаеш, нали? Ето, вече знаеш.

— Дъщеря ти?... Искате да кажеш...

Учителят по фехтовка направи нерешителен жест и посочи медальона, който капитанът все още държеше в юмрука си. Ла Фарг потвърди:

— Да.

— На каква възраст е тя?

— На двайсет години. Или почти на толкова.

— Но какво ти е известно за опасността, която я дебне?

— Нищо. Кардиналът само ми съобщи, че над нея тегне злокоба.

— Може би те е излъгал, за да те склони да му служиш?

— Не. Съмнявам се, че без повод използва подобен мотив. Това би било...

— ... крайно подло. А какво ще кажеш на Остриетата? Тези мъже ти вярват сляпо. Мнозина от тях те възприемат като свой баща!

— Ще им разкрия истината.

— Цялата ли?

Преди да възседне коня си, старият капитан направи трудно признание:

— Не.

11.

Играейки си дискретно със стоманения пръстен с печат, който носеше на безименния пръст на лявата си ръка, Сен Люк наблюдаваше обичайната комедия, която се разиграваше в препълнената кръчма.

Разположена сред бедняшки двор в квартал Маре, далеч от красивите частни имения, които продължаваха да строят наоколо, и от елегантните фасади на Кралския площад, „Червеното екю“ беше дупка, където калпави свещници разпръскваха повече сажди, отколкото светлина в миризливия въздух, отровен от мръсни тела, винени изпарения, цигарен дим и гнусотии, които нозете на посетителите домъкваха от улиците на Париж. Тук всеки говореше високо и принуждаваше събеседника си също да вика, така че всички почти крещяха. Виното също имаше принос за тази атмосфера. Избухваха буйни смехове, както и бързо потушавани сблъсъци. Един старец изпълняваше песни по поръчка. Понякога възклицания и аплодисменти съпровождаха щастливо хвърляне на заровете или шутовщините на някой пияница.

Сен Люк, без да дава вид, следеше всичко зорко.

Той отбелязваше кой влиза и кой излиза през малката врата в горната част на стълбата, кой преминава през запазената порта за собственика и за кръчмарките, кой сядва при някого и кой остава сам. Не се втрещваше в никого и отбягваше насочените към него погледи. Другите не се интересуваха особено от личността му. И точно на това разчиташе от сумрачното място, което беше заел. Той дебнеше всички възможни знаци, които предвещаваха някаква заплаха. Можеше да бъде какво ли не: разменени погледи между индивиди, които си дават вид, че не се познават, стара дреха, под която се крият нови оръжия, измамна разправия, чиято цел е да отвлече вниманието. Сен Люк беше предпазлив и решителен. Той знаеше, че светът е фалшив театър, в който смъртта, натруфена в одеждите на всекидневието, може да нанесе своя удар всеки момент. И също така отлично съзнаваше, че понякога той е този, който я води със себе си.

След като пристигна, си поръча каничка вино, но не се беше докоснал до нея. Младата жена, която му сервираше, предложи да му прави компания, но той отклони предложението ѝ със спокойно, студено и безапелационно „не“. Тогава тя се присъедини към две други момичета, които го наблюдаваха и с които като че ли споделяше нещо. Очевидно Сен Люк им беше интересен, защото го харесваха. Беше още млад, добре облечен, красив, мистериозен мъж, който криеше ужасните си и възбуждащи тайни. Беше ли благородник? Може би. Във всеки случай, носеше с достойнство рапирата си, дублетът му беше елегантен, а шапката му придаваше спокоен и дързък вид. Ръцете му бяха фини, а страните — гладко избръснати. Естествено, ботушите му бяха изкаляни. Но кожата, от която бяха измайсторени, изглеждаше великолепа, а кой можеше да предпочете да газии из парижката кал, вместо да се вози в каляска? Не, очевидно този кавалер, облечен целият в черно, притежаваше много козове, за да се харесва. А освен това носеше странни кръгли очила с червени стъкла, които висяха на носа му и прикривайки очите му, го правеха да изглежда още по-тайнствен.

След като Сен Люк отпрати една брюнетка, късмета си опита пицна блондинка. Със същия успех. Кръчмарката си тръгна разочарована и обидена. Тя присви рамене, присъедини се към дружките си и им рече:

— Този тип сигурно излиза от публичен дом. Или обича само любовницата си.

— Аз бих казала, че предпочита мъже — подметна брюнетката, без да прикрива уязвената си гордост.

— Може би... — допълни трета. — Но след като не се докосва до чашата си и не търси женска компания, какво го е довело тук?

Другите две се убедиха, че е безсмислено да се натрапват, и Сен Люк — който с крайчеца на очите си следеше действията им — се успокои, че най-после ще го оставят на мира.

След това продължи наблюдението си.

* * *

Малко по-късно този, когото Сен Люк чакаше, влезе в кръчмата.

Беше достатъчно едър, небръснат, имаше дълги и мръсни коси, рапирата висеше на кръста му, а погледът му издаваше лукавство. Прякорът му беше Касапина и както обикновено, го придружаваха двама мръсници, които не му отстъпваха по злонравие, но несъмнено не можеха да се мерят с него по жестокост. Те седнаха на маса, която беше освободена веднага щом се приближиха към нея, и дори не се наложи да поръчват шишетата с вино, които собственикът им донесе, гледайки ги страхливо.

Третата кръчмарка, която не изпускате от поглед Сен Люк, избра точно този момент, за да действа.

Тя беше рижава и бледа, много красива, нямаше дори седемнайсет години и знаеше — от опит — какво въздействие оказват върху мъжете зелените ѝ очи, розовите ѝ устни и младежките ѝ прелести. Носеше платнена пола, а корсажът под бюстието ѝ беше с широко деколте и откриваше голите ѝ рамене.

— Въобще не пиете — рече тя, след като внезапно се изпречи пред Сен Люк.

Той не отговори веднага, но все пак промърмори:

— Не.

— Вероятно поднесеното вино не ви харесва?

Този път мъжът въобще не си отвори устата.

— Ще ви донеса от по-хубавото.

Ново мълчание.

— И на същата цена.

— Не, благодаря.

Но девойката не го послуша. Младежката гордост не ѝ позволяваше да се провали след напразните опити на нейните приятелки.

— Като се върна, ви моля да ми кажете името си — настоя тя с усмивка, изпълнена с обещания. — И аз ще ви прошепна моето.

Сен Люк въздъхна.

След това невъзмутимо свали надолу очилата си и погледна девойката...

... която се вцепени, когато срещна студените очи на влечуго. Всички знаеха, че драконите съществуват, че винаги е било така, че човешката форма е станала нещо естествено за тях и те живеят сред хората от векове. За нещастие на Европа, отдавна се бяха настанили в

испанския двор. Далечните братовчеди от тяхната раса, виверните^[1], бяха използвани като летящи животни, а дракончетата бяха предпочитани домашни любимци. Всеки мелез обаче винаги правеше силно впечатление. Родени от рядко срещаната любов между дракон и жена, те предизвикваха безпокойство, което се изразяваше в омраза при едни, в ужас при други, в еротично омайване при трети. Намираха ги за студени, жестоки, безразлични и презиращи обществото на смъртните.

— Аз... Аз съжалявам, господине... — заекна кръчмарката. — Простете ми...

И тръгна в обратна посока, а устните ѝ трепереха.

Сен Люк нагласи отново очилата си и продължи да наблюдава с интерес Касапина и неговите телохранители. Тъй като бяха дошли само да изпият чаша вино и да изтъргуват цената на своята защита, те скоро си тръгнаха. На свой ред мелезът пресуши чашата си, стана, остави монета на масата и пое след тях.

* * *

Касапина и хората му се движеха спокойно по оживените улици, където техният заплашителен вид беше достатъчен, за да им отваря пътя. Те разговаряха безгрижно и се смееха, без да подозират, че ги дебне опасност. Тълпата до такава степен ги обграждаше, че даваше възможност на Сен Люк да ги следи незабелязано. За късмет, скоро завиха по една криволичеца и миришеца на мръсни канали уличка, която беше най-краткият път към старата улица „Паве“.

Откри се златна възможност.

Сен Люк се забърза, изведнъж изскочи пред тях и ги завари напълно неподготвени. Нямаха време дори да чуят свистенето на стоманеното острие, което излетя от ножницата. Първият падна от удар с лакът, който му счупи носа, Касапина се оказа прикован от остър нож, опрян до адамовата му ябълка, а третият, едва докоснал оръжието си, беше спрял от връх на рапира, насочен към дясното му око.

— Помисли си — нареди му мелезът със спокоен глас.

Мъжът незабавно си плю на петите и Сен Люк остана насаме с Касапина. Без да престава да го заплашва с ножа, той се прилепи към

него и го принуди да опре гръб до мръсната стена. Дъхът им се смеси, а разбойникът трепереше от страх.

— Погледни ме добре, приятелю. Позна ли ме?

Касапина се опита да преглътне и леко кимна утвърдително пред червените очила, докато потта се стичаше по слепоочията му.

— Чудесно — продължи Сен Люк. — А сега си отвори ушите...

[1] Митични същества от семейството на драконите; имат само задни крака и силни криле. ↑

12.

Благородникът скочи на земята в двора на красив частен дворец, построен скоро в квартал Маре, на две крачки от елегантния и много аристократичен Кралски площад, след което повери коня си на един веднага притичал слуга.

— Няма да се бавя — рече той. — Чакайте тук.

Прислужникът се подчини и държейки юздите в ръце, наблюдаваше с крайчеца на околото си маркиз Дьо Ганиер, който гъвкаво и бързо се изкачваше по външното каменно стълбище.

С широка шапка с пера на главата, той беше облечен по последна мода. Толкова бе загрижен за външния си вид, че изглеждаше съвършен: плащ, праметнат през лявото рамо и вързан под дясната мишница с копринен шнур, ленен сив дублет с висока талия и сребърни закопчалки, панталони, подходящи на жакета и украсени с копчета, бяла яка и бели маншети, ръкавици от белгийски велур и ботуши с обърнат край от ярешка кожа. Безупречното му облекло хармонираше със също тъй безупречната му фигура — стройна и гъвкава. Не беше навършил двацет години и изглеждаше още по-млад, лицето му излъчваше юношеско очарование, трудно бе да си го представи човек остаряло, а русите му мустачки и фино оформената рехава брада му придаваха прелестта на пухкав красавец.

Побелял майордом го посрещна в горния край на стълбището и със сведени надолу очи го придружи до красив вестибюл, където го помоли да почака, докато бъде известена „госпожа виконтесата“. След малко мъжът се върна и покланяйки се, го покани да влезе през вратата, която държеше отворена. Все така избягваше да срещне погледа на младежа, тъй като нещо горделиво и обезпокоително се излъчваше от него, сякаш елегантността и ангелската красота бяха фалшива премяна на злокобна душа. Той като че ли приличаше на рапирата, окачена на портупея му — дръжката и топката на върха бяха направени от най-фина материя, но острието беше от опасно заострена стомана.

Ганиер влезе и се оказа сам, когато майордомът затвори вратата след него.

Луксозно мебелирана, стаята тънеше в полумрак. Завесите спираха притока на утринната светлина, а няколко парфюмирани свещи създаваха сумрачна атмосфера. Това беше библиотека. Цяла стена беше запълнена с рафтове с книги. Удобен фотьойл се намираше до прозореца, пред кръгла масичка, върху която имаше свещник, кана за вино и малка кристална чаша. Голямо огледало в позлатена рамка висеше над издадената част на камината, а наблизо имаше маса и стар стол, чиято кожена облегалка беше протрита от употреба.

Върху масата беше разположено странно кълбо, закрепено на фина арматура от злато и сребро.

Благородникът се приближи.

Черно, блестящо, омайващо, кълбото сякаш беше пълно с движещо се мастило. То по-скоро поглъщаше светлината, отколкото да я отразява. Погледът се губеше в дълбоките му извивки.

Тревожеше и душата.

— Не го докосвайте.

Ганиер присви клепачи и осъзна, че се е навел над масата, а дясната му ръка е протегната към сферата. Той се изправи, обърна се, но все още беше смутен.

Много млада жена, облечена в черно и пурпур, се появи през тайна врата. Елегантна и строга, с рокля с колосан корсаж, тя беше украсила дантеленото си деколте с еднорог от сив седеф. Беше красива и руса, нежна, с миловидно лице, което сякаш беше създадено, за да му се възхищават. Сините и искрящи очи обаче не гледаха приветливо, а устата ѝ изглеждаше безчувствена.

Виконтеса Дьо Маликорн тръгна бавно, но решително към благородника.

— Аз... съжалявам — рече той. — Не исках...

— Не се укорявайте, господин Дьо Ганиер. Никой не може да устои. Дори аз.

— Дали... Дали това е наистина...?

— Да, Сфера на душата.

Тя покри с извезана със злато кърпа магическото кълбо и сякаш някакво злокобно присъствие незабавно се изпари от стаята.

— Ето. Нали така е по-добре?

Изправи се и се готвеше да продължи, но изплашеното изражение на маркиза я спря.

Смутен, Ганиер обърна показалеца си към нея, след това посочи собствения си нос:

— Имате... Там...

Младата жена разбра, докосна горната си устна с безименния си пръст и видя, че той е изцапан с черна течност, която се стичаше от ноздрата ѝ. Без да се вълнува особено, тя измъкна кърпичка от маншета си и се обърна, за да се избърше.

— Магията е изкуство, което Прастарите дракони са създали за собствена употреба — рече тя, сякаш думите ѝ обясняваха всичко.

Приблужи се до голямото огледало над камината и като продължи да чисти устната си, отново подхвана разговора:

— Натоварих ви да осъществите тайна мисия между Брюксел и Париж. Сторихте ли необходимото?

— Разбира се. Маланконтър и хората му се заеха със задачата.

— А какъв е резултатът?

— Все още не зная.

С вече съвсем чисто лице, виконтеса Дьо Маликорн се отдалечи от огледалото и с полуусмивка рече:

— Позволете ми да ви обясня положението, господине. Въпреки всичките му опити да устрои засада, Маланконтър вече на два пъти се провали. Първо на границата, а след това близо до Амиен. Ако кавалерът, когото преследва, продължи със същото темпо, Маланконтър може да се надява да го настигне едва край Клермон. А след Клермон е Париж. Трябва ли да ви припомням, че това писмо в никакъв случай не бива да попада в Лувъра?

Благородникът не си зададе въпроса откъде тя знае толкова много неща: сферата разкриваше тайни пред онези, които умееха да си служат с нея. Затова направо отвърна:

— Имам му доверие, госпожо. Маланконтър и хората му умеят да се справят с подобни мисии. Каквото и да им струва, те ще успеят.

— Да се надяваме, господин маркиз. Да се надяваме...

С грациозен и приветлив жест виконтесата покани Ганиер да седне и се настани срещу него.

— Сега искам да ви занимая със съвсем друга тема.

— Каква, госпожо?

— Кардиналът се готви да изиграе важна карта и се боя, че заплахата е насочена срещу нас. Тази карта е един мъж: Ла Фарг.

— Ла Фарг ли?

— Стар капитан и една от най-верните рапири на краля. Повярвайте ми, завръщането му не вещае нищо добро. Този Ла Фарг е опасен противник. При това той командва Остриетата на Кардинала, таен отряд от сигурни и верни мъже, способни да осъществят и невъзможното. Ако успее отново да ги събере...

Младата жена замълча, но остана замислена и тревожна.

— Известни ли са ви намеренията на Кардинала? — попита предпазливо Ганиер.

— Не. Само се опитвам да ги отгатна... Ето затова искам да разузнаете всичко, свързано с този проблем. Свържете се с нашия агент в Кардиналския дворец и разберете какво знае. Можете ли да се срещнете скоро?

— Да.

— Чудесно.

След като получи заповеди, благородникът реши, че срещата е приключила, и се изправи.

Но виконтесата, без да гледа към него, продължи:

— Всичко се случва в лош момент. Бяхме на прага да постигнем това, което Черният нокът почти не смята за възможно: да стъпим здраво във Франция. Нашите братя и сестри в Испания вече решиха, че победата ни е нереална, и макар да сме на косъм от възможността да им докажем, че грешат, мнозина от тях продължават да се съмняват в нас. А що се отнася до тези, които не се съмняват, те ревнуват от близкия ни успех. Това означава, че тайно се надяват да се провалим.

— Мислите ли, че...

— Не, не... — рече виконтесата и с решителен жест отхвърли хипотезата, която маркизът се готвеше да изложи. — Завистниците няма да се опитат да ни унищожат... Но те не ще простят и най-малкото ни прегрешение, ще намерят поводи да говорят лоши неща за нас, за плановете ни, за компетентността ни. Ще бъдат щастливи, ако успеят там, където ние претърпим крах... Впрочем тези завистници вече задвижиха пионките си. Съобщиха ми, че скоро ще дойде мъж, когото ни изпраща ложата в Испания.

— Кой е той?

— Савелда.

С крайчеца на окото си виконтеса Дьо Маликорн забеляза смутената физиономия на Ганиер.

— Да, маркизе, споделям вашите чувства. Казаха ми, че Савелда идва да ни помогне, за да довършим проекта си, но аз зная, че истинската му мисия е да ни наблюдава и да следи за нашите грешки, в случай че решат да ни укоряват...

— Дръжте го настрана.

— В никакъв случай. Но да се опитаме да бъдем безупречни... Нали сега разбирате колко е необходимо да предвиждаме и да предотвратяваме всички удари, които Кардиналът може да ни нанесе?

— Така е.

— Тогава като начало спрете куриера от Брюксел. След това ще се занимаем и с Остриетата на Кардинала.

13.

Разположена в началото на махала, която вероятно беше изникнала след построяването ѝ, странноприемницата беше типична за станциите за смяна на конете, които по онова време опасваха пътищата на Франция. Освен основната сграда с покрив с червени керемиди имаше конюшня, плевня, ковачница, курник, хангар за каретите и малка кочина за прасетата, а цялата площ беше заобиколена с висока стена, чиито бели и сиви камъни бяха нагорещени от следобедното слънце. Недалеч течеше река, която въртеше колелото на неголяма мелница. Отвъд се простираха поляни и ниви, а на изток се зеленееше гора. Пасяха крави. Времето беше прекрасно, от небето се разливаше ярка светлина, която караше хората да присвиват очи.

Едно куче се разлая, когато видя кавалера да пристига.

В двора, където се разхождаха няколко кокошки, сменяха колелото на пощенска кола. Щом я стегнеха, щяха да впрегнат в нея отпочинали коне и се очакваше тя да стигне до Клермон преди свечеряване. Кочияшът помагаше на ковача, а пътниците ги наблюдаваха или използваша възможността да се разтъпчат. Като изключим инцидентите и неприятните срещи, пощенските коли по редовните линии представляваха надежден и бърз транспорт, независимо от състоянието на пътищата, които бяха потънали в прах през лятото и се разкалваха още при първите дъждове. Но хората трябваше да търпят несгодите на пътуването в тресящите се и шумни коли, подвластни на ветровете, в които мъжете и жените се притискаха по четирима на дървените пейки, рамо до рамо, а коленете им се допираха.

Щом скочи от коня си, Антоан Лепра Д'Оргъой подаде юздите на едно конярче, което не беше навършило и дванайсет години, облечено в широка дреха от груб кафяв плат и босо.

— Среши го и му дай овес. Но нека да не пие много. След малко потеглям отново.

Кавалерът говореше като човек, който е свикнал да заповядва. Момчето изпълни нареждането и тръгна към обора, водейки коня след

себе си.

Безразличен за насочените към него погледи, Лепра се отправи към една поилка, в която потопа глава, след като свали шапката си. След това разтри лицето и врата си със студена вода, изжабурка се, плю, среса кестенявите си коси назад и отново сложи черната си шапка, украсена със сиви пера. Ризата му се подаваше под отворения, набит с прах дублет, който беше виждал и по-добри времена, но несъмнено изглеждаше ушит от скъп плат. Ботушите му за езда, мръсни и износени, също бяха от високо качество. А що се отнася до рапирата, скрита в ножницата, която висеше на портупея, никой не можеше да се похвали, че е виждал подобна където и да било. Той я носеше отдясно, понеже беше левак.

Лепра бавно изкачи стълбите на основното здание до помещение, по чиято външна стена се виеше бръшлян. Отвори вратата и известно време остана на прага. Настъпи тишина, докато оглеждаше пътиците, настанили се в стаята, а те също любопитно го наблюдаваха. Висок, добре сложен, с небръснати страни и студен поглед, той притежаваше необикновен чар, който се засилваше от бойното му облекло на уморен конник. Можеше да се предположи, че рядко се усмихва, още по-рядко говори и не се опитва да се хареса никому. Трябва да беше между трийсет и пет и четирийсетгодишен. Изострените черти на лицето му издаваха доблестта на рицар на дълга, когото нищо или почти нищо не можеше да уплаши, защото се беше сблъсквал с всички злини на света. Междувременно разнежен, той погледна към едно момиченце, което, седнало на коленете на майка си, бъркаше с пухкавите си пръстчета в някаква купичка и похапваше конфитюр.

Лепра затвори вратата след себе си. Разговорите бяха подновени, щом той влезе, а звукът от шпорите му отекваше в пространството. Когато преминаваше покрай масите, мнозина забелязаха оръжието, което гордо носеше на кръста си. Виждаха се само дръжката и върхът, които се подаваха от ножницата, но то сякаш беше измайсторено от материя с блясъка на полирана слонова кост.

Бяла рапира.

Това беше достатъчно, за да предизвика интерес, независимо че никой не разбираше за какво става въпрос. Хората дискретно се побутваха с лакти, а учудени мимики отговаряха на питащите погледи.

След като избра отделена от другите маса, Лепра седна с гръб към прозореца, от който можеше да следи какво става в двора, наблюдавайки през рамо. Съдържателят, с посивели коси и мръсна престилка, прикриваща огромния му корем, бързо се озова до него.

— Бъдете добре дошъл, господине! Какво да ви поднеса?

— Вино — отвърна Лепра, оставяйки шапката и рапирата си с ножницата върху масата.

След това, като видя пернатите, които се печеха на шиш в огнището, добави:

— Дайте ми и едно пиле. Също и хляб.

— Веднага, господине. Страхотна жега, чак не е за пътуване, нали? Сякаш лятото е дошло!

— Да.

Като разбра, че разговорът няма да потръгне, съдържателят даде разпореждания на гостилничарката.

Обслужен бързо, Лепра похапна, без да вдига поглед от чинията си. Не беше слизал от коня от предишната вечер и се чувстваше повече гладен, отколкото изморен. Преди три дни тръгна от Брюксел, откъдето потегли посред нощ, и се надяваше да стигне в Париж, преди да се смрачи.

Кучето, което го посрещна, отново започна да лае.

Лепра обърна глава към прозореца и видя конниците, които влизаха в двора. Смяташе, че се е отървал от тях в Амиен, след първата засада, която му устрои на границата между Франция и Испанска Нидерландия.

Явно се беше излъгал.

* * *

Със спокоен жест Лепра повика гостилничарката. Кестенява и повече от закръглена, двайсетинагодишна, тя много приличаше на собственика и навярно му беше дъщеря.

— Господине?

— Бихте ли дръпнали пердето на прозореца, ако обичате.

Девојката се поколеба, тъй като единствено въпросният прозорец осветяваше залата.

— Много ви моля.

— Добре, господине.

Тя се подчини и издърпа пердето, като закри гледката за слизащите от конете си кавалери. Посетителите в странноприемницата се учудиха, защото изведнъж се озоваха в полумрак. Но като разбраха чия заповед е изпълнило момичето, никой не посмя да се обади.

— Готово, господине.

— Сега виждате ли жената с бялото боне? Тази с момиченцето на колене.

— Да.

— Незабавно я изведете заедно с детето навън. Прошепнете на ухото на майката, че е в опасност и трябва да се оттегли заради сигурността на детето си.

— Простете? Но господине...

— Направете това, което ви казвам.

Смутена, младата жена се подчини. Лепра я следеше с поглед, докато тя дискретно разговаряше с майката с бялото боне. Въпросната сбърчи вежди, но макар и обзета от известно безпокойство, нямаше намерение да стане от мястото си...

... поне докато вратата се отвори.

Когато видя кой влиза, тя бързо последва гостилничарката в кухнята, държейки момиченцето си на ръце.

Доволен, Лепра отмести стола си, но не стана.

Грубияните нахлуха дръзко, както проникват грабителите навсякъде, когато са сигурни, че всяват страх. Въоръжени с рапири и облечени с дебели дублети от биволска кожа, те бяха мръсни, потни и смърдяха на обор. Предвождаше ги висок, слаб мъж с дълги русоляви коси — носеше кожена шапка, а на тъгълчето на устните му имаше белег, заради който изглеждаше, че непрекъснато се усмихва странно. Останалите трима, със злокобен вид, вървяха плътно до него, имаха типичните мутри на наемници без съвест, които биха заклали всекиго за трохичка хляб. Накрая пристъпваше този, който, както изглеждаше, особено смразяваше кръвта на присъстващите, замлъкнали от ужас, защото принадлежеше към раса, която драконите бяха създали, за да им прислужва, и чиято жестокост и безскрупулност бяха известни. Беше драк. Сив драк. Фини сивосинкави люспи покриваха бузестото

му лице и ръцете му с четири пръста и остри нокти. Той също беше облечен като наемен убиец.

Застинали по местата си и безмълвни, посетителите в странноприемницата се правеха, че не забелязват разбойниците, като по този начин се надяваха да се предпазят от застрашителното им присъствие. Съдържателят се поколеба дали да не отиде при тях, за да ги попита какво биха искали да им сервира, макар да беше ясно, че имат съвсем други намерения. Не му стигна кураж да стори това и остана близо до вратата на кухнята.

Наемниците бавно претърсиха помещението с кръвнишки погледи, а очите им постепенно започваха да свикват с тъмнината. Те видяха, че Лепра е седнал с гръб към прозореца с дръпнатото перде, и се убедиха, че са намерили човека, когото търсят.

Приближиха се към него, без да бързат. Разположиха се край масата му. Дракът остана при вратата. Когато клиентите се опитаха да станат, за да се изнижат незабележимо, той просто обърна глава към тях. Вертикалните ципести клепачи се затвориха рязко над безизразните му очи на влечуго. Хората отново седнаха по местата си.

Мъжът с русолявите коси се настани на масата на Лепра, точно срещу него, но реакция не последва.

— Ще позволите ли? — попита наемникът и посочи с пръст пилето, от което кавалерът похапваше.

Безцеремонно откъсна едното крилце, захапа го и млясна доволно.

— Чест е за мен — продължи той. — Ето че обядвам заедно със знаменития Антоан Лепра, кавалера Д'Оргъой... Защото това си ти, нали? Няма нужда да отговаряш. Достатъчно е да те види човек, за да бъде сигурен.

Той посочи с брадичка бялата рапира, която беше прибрана в ножницата си и лежеше на масата.

— Вярно ли е, че е измайсторена цялата от кост на дивен дракон?

— От острието до дръжката.

— Колко подобни на нея мислиш, че има по света?

— Не зная. Може би нито една.

Водачът на наемниците възхитено се взря в оръжието, а удивлението му изглеждаше искрено. Обърна се и извика:

— Гостилничарю! Дай вино за кавалера и за мен. От най-хубавото!

— Да, господине. Веднага...

Двамата мъже се гледаха втренчено, докато съдържателят пристигна да ги обслужи с треперещи ръце, остави каничката и си тръгна.

— А знаеш ли кой съм аз?

Кавалерът го измери с поглед, но не отговори.

— Казвам се Маланконтър.

Лепра се усмихна.

Маланконтър.

Това означаваше лоша среща. Или неприятно приключение.

Да, името напълно отговаряше на човека.

14.

— Достатъчно добър ли съм?

— Винаги ще бъдете достатъчно добър, ако противникът ви е ползле от вас.

— Но смятате ли, че напредвам?

Алмадес преброи скромната сума, стегна връзките на кесията си и вдигна очи към съвсем младия мъж, който, все още запотен и задъхан от последния си урок по фехтовка, го гледаше тревожно. Той познаваше този поглед. Често го беше засичал през изминалата година и се учудваше, че продължава да изпитва вълнение от него.

— Да, господине. Вие действително напредвате.

Изреченото не беше лъжа, тъй като преди седмица младежът не беше хващал рапира през живота си. Студент по право, той дойде да го потърси една сутрин в тази странноприемница в предградието Сент Антоан, където Алмадес приемаше клиентите си. Предстоеше му дуел и искаше да се научи да борави с оръжието. Времето беше недостатъчно. Но нали се твърдеше, че задното дворче, в което испанецът преподаваше, може да се сравнява с най-добрите зали за фехтовка в Париж? Плащаше се на ръка, а няколко добре усвоени урока навярно щяха да му бъдат от полза. В края на краищата, трябваше да научи две-три движения, чието неспасяемо съвършенство би било достатъчно, за да убие противника си.

Както често се случваше, Алмадес се питаше дали младежът искрено вярва в съществуването на смъртоносни хватки, чийто успех е сигурен, ако знаеш тайната им, без таланта на този, който ги нанася, да има каквото и да било значение. И дори да беше така, можеше ли да си представи човек, че подобни тайни биха били изтъргувани за шепа дребни монети? Но вероятно този студент, ужасен от перспективата да рискува живота си с рапира в ръка, би желал да повярва. Той беше като всички други, които честта, гордостта или глупостта водеха към мястото на дуела. Боеше се и поставен в безизходно положение, се надяваше на чудо от сръчен фокусник.

Алмадес обясняваше, че в отреденото кратко време обещава да го научи само на основите на фехтовката, че добрият противник винаги ще може да го победи, че би било по-разумно да се откаже от опасния дуел, вместо да рискува живота си. Но след като се сблъска с настоятелността на студента, той прие да го вземе за ученик, при условие че му плати по-голямата част от предварително уговорената сума. Опитът беше научил Алмадес, че новациите, обезкуражени от трудностите при изучаването на фехтовалното изкуство, доброволно се отказват преждевременно — и той губеше заплащането си.

Това момче обаче не се отказа.

— Моля ви, господине, кажете ми дали съм готов — настоя младежът. — Утре трябва да се бия!

Учителят по фехтовка втренчи поглед в него.

— Най-важното е — рече той — дали сте готов да умрете.

Анибал Антонио Алмадес ди Карло, както беше пълното му име, беше висок, сух, вероятно естествено слаб, но големите лишения също бяха допринесли за мършавостта му. Имаше черни коси и очи, блед тен, посивели и добре поддържани мустаци. Дублетът му, ризата и панталоните до коленете бяха чисти, макар и кърпени. Дантелата на маншетите и яката му бяха износени; на шапката му липсваше перо, а кожените му фуниевидни ботуши не бяха виждали вакса. Но макар да беше облечен във вежди дрехи, Алмадес изглеждаше достолепен. Стара андалуска кръв течеше във вените му и изпълваше цялото му същество със сурова гордост, която се излъчваше от него.

Изплашен от перспективата да умре, студентът пребледня.

— Нали вашият дуел — запита учителят по фехтовка, за да смекчи удара — е до първа кръв?

— Да.

— Тогава всичко е добре. Вместо да използвате изкуството си, за да убиете противника, постарайте се да ви рани леко. Защиатавайте се. Отстъпвайте. Пазете силите и въздуха в гърдите си. Изчаквайте той да сгреша, да прояви нехайство. Но не бързайте да свършите, не рискувайте да се излагате на опасност. И дръжте лявата си ръка високо, за да предпазвате лицето си: винаги е по-добре да изгубите пръст, отколкото око.

Младият мъж слушаше внимателно.

— Да — рече той... Ще сторя както ме съветвате.

— Довиждане, господине.

— Довиждане, учителю.

Те се разделиха, като си стиснаха ръцете.

* * *

Алмадес излезе от полумрака на странноприемницата и премина в задния двор, където водеше упражненията с учениците си. Кудкудякаха кокошки; изцвили кон; чу се дори далечно мучене на крава. Предградието Сент Антоан се раждаше. Все още почти село, то се състоеше от нови къщи и имения, чиито фасади бяха разположени от двете страни на прашния път, водещ към Париж, а от погледите на пътниците оставаха скрити фермите и пасбищата. Предградието започваше в сянката на Бастилията, веднага след като човек преминеше вратата „Сент Антоан“ и защитния ров. Колкото по-далече оставаха столицата и нейната смрад, толкова по-свеж ставаше въздухът.

От една маса, изложена на капризите на времето, Алмадес взе рапирата, която предоставяше на клиентите си и която, заедно с висящата на кръста му, представляваше не само целият му материал, използван за преподаване, но и цялото му имущество. Беше калпава желязна рапира, прекалено тежка, предразположена към ръждясване. Той седна на един дръвник и започна грижливо да чисти нащърбеното острие с намазан с масло парцал.

Дочуха се стъпки. Група мъже приближиха и спряха на няколко метра. Останаха смълчани, очаквайки да бъдат забелязани.

Алмадес ги погледна изпод периферията на шапката си.

Бяха четирима. Един превоз^[1] и трима чираци. Първият беше въоръжен с рапира, а останалите — с желязни прътове. Пристигаха по повеля на един учител по фехтовка, който живееше близо до Бастилията и не му харесваше това, че испанецът дава нелегални уроци.

С желязната рапира на коленете си, той повдигна глава и присви клепачи срещу слънцето. Невъзмутимо наблюдаваше четиримата и докато това продължаваше, извърши един от ритуалите, които човек

прави, без да се замисли: три пъти превъртя пръстена с печат, който носеше на левия си безимен пръст.

— Вие сте господин Лорбоа, нали? — обърна се към превото с лек акцент.

Мъжът потвърди и рече:

— Господине, моят господар многократно ви предупреди да престанете да се кичите със званието „учител по фехтовка“, без което практикуването на тази професия е незаконно. Въпреки всичко вие не се вслушахте в думите му. Моят господар ни изпрати днес, за да се убедим, че начаса ще напуснете Париж и околностите му и никога няма да се върнете.

Както всички професии, тази на учителите по фехтовка беше регламентирана. Създадена през 1567 година под патронажа на св. Михаил, общността на парижките учители по фехтовка организираше и следеше практикуването на професията в столицата според статут, определен с кралски указ. Не беше възможно всеки, който желае, да преподава.

Алмадес стана и грабна желязната рапира в лявата си ръка.

— Аз съм учител по фехтовка — каза той.

— В Испания — може би. Но не във Франция. Не в Париж.

— Испанската школа по фехтовка е по-добра от френската.

— Не ни принуждавайте да ви нападаме, господине. Няма да има дуел. Ние сме четирима, а вие сте сам.

— Тогава да се опитаме да изравним шансовете си.

Под погледа на превото, който не разбра значението на изреченото, Алмадес застана насред двора...

... и стисна в дясната си ръка стоманената рапира.

— Чакам ви, господа — рече той и три пъти промуши въздуха с остриетата.

След това застана в позиция за бой.

Превото и тримата чираци се разположиха на разстояние един от друг и веднага се хвърлиха в атака. Алмадес едновременно прониза рамото на единия чирак, бедрото на другия, наведе се, за да избегне пръта на третия, изправи се отново и промуши мишницата му, след това се обърна и кръстоса рапирите си, за да притисне гърлото на превото с върховете на двете оръжия.

Бяха изминали само няколко секунди. Чираците не бяха в състояние да продължат да се сражават, а предводителят им бе изложен на милостта на испанеца. Парализиран от ужас и страх, той не смееше дори да преглътне под угрозата на остриетата, насочени към гърлото му.

Алмадес изчака малко, за да даде възможност на превото да се осъзнае.

— Сега отидете и кажете на този, който ви изпраца, че е жалък учител по фехтовка и че благодарение на вашата несръчност успях да се убедя, че изкуството му буди смях... Изчезвайте.

Унизеният главатар си плю на петите, последван от чираците си, като този с окървавеното бедро беше подкрепян от другите двама. Испанецът проследи как се отдалечават, въздъхна и чу зад гърба си:

— Моите поздравления. Годините не са ви променили.

Обърна се и видя капитан Ла Фарг.

Единственият знак, който издаде изненадата му, беше краткото премигване.

* * *

Седнаха на една маса в почти празната странноприемница. Алмадес поръча и плати шише вино, което щеше да го лиши от вечеря, после три пъти наля в чашите.

— Как знаехте къде да ме намерите? — попита той.

— Не знаех.

— Кардиналът ли?

— Неговите шпиони.

Испанецът отпи една глътка, а Ла Фарг му подаде някакво писмо. Нарезданията на Ришельо бяха скрити под печат с червен восък.

— Дойдох — рече капитанът, — за да ви донеса това.

— Какво означава то?

— Че Остриетата отново се събират и се нуждаят от вашето завръщане.

Алмадес посрещна новината с леко помръдване на главата си.

— След пет години ли?

— Да.

— Под вашето командване?

Капитанът потвърди.

Фехтовчикът се замисли, помълча дълго и многократно превъртя пръстена с печат. В паметта му изникнаха спомени, много от които не бяха щастливи. След това той широко отвори очи.

— Трябва да ми купите кон — рече накрая.

[1] Помощник-учител по фехтовка. ↑

15.

Както беше поискал Марсиак, каретата на виконт Д'Орван го остави на улица „Жабешка“ в Париж, и по-точно пред кокетна къщичка, която по нищо не се различаваше от останалите, но редовните посетители я наричаха „Малките жабчета“. Като човек, който често идва тук, гасконецът знаеше, че по това време, рано следобед, ще намери вратата затворена. Така че заобиколи и прескочи оградата, за да премине през красива градина и да отвори ниска порта.

Влезе безшумно в кухнята, където доста закръглена жена с бяла престилка и бяло боне стоеше с гръб към него. Той се приближи до нея, стъпвайки на пръсти, и я изненада със звучна целувка по бузата.

— Господин Никола! Откъде идвате? Щях да умра от страх!

— Да те целуна ли още веднъж, за да ми простиш?

— Стига толкова, господине. Знаете добре, че съм минала възрастта на флиртовете...

— Така ли? Ами този хубав и галантен дърводелец, който си засуква мустаците пред портата всеки път, когато излизаш на пазар?

— Не зная за кого говорите — отвърна изчервената готвачка.

— Както желаяш. Къде са госпожиците?

— Тук са.

След миг Марсиак влезе тържествено в светла и приятно мебелирана стая, където четири млади жени с леки домашни роби убиваха времето си. Първата беше руса и закръглена; втората — кестенява и стройна; третата — червенокоса и дяволита; последната имаше еврейска хубост — със зелени очи и матов тен. Блондинката четеше, а брюнетката бродираше и бърбеше с другите две.

Марсиак лъсна с най-циничната си усмивка, поклони се театрално, размаха шапката си и възкликна:

— Добър вечер, госпожици. Как са прелестните ми малки жабчета?

Посрещнаха го радостни възгласи:

— Господин Никола!... Как сте?... Толкова отдавна не сте идвали!... Известно ли ви е, че ни липсвахте?... Тревожихме се за вас!

Девойките се разбързаха, отнесоха шапката и рапирата на Марсиак и го настаниха на дивана.

— Жаден ли сте? — попита едната от тях.

— Гладен? — осведоми се другата.

— Имате ли някакви специални желания? — рече най-отраканата.

Доволен, Марсиак с удоволствие прие чаша вино и проявеното към него благоразположение. Закачливи пръсти се заровиха в гърдите му през отвора на ризата.

— Е, господин Никола, какво ще ни разкажете, след като мина толкова време?

— О, нищо особено, освен...

Младите жени го погледнаха много разочаровано.

— ... че всъщност днес се бих на дуел!

Тази новина предизвика всеобща възхита.

— Дуел ли? Разказвайте! Разказвайте! — насърчи го рижата.

— Преди всичко трябва да ви представя моя противник, тъй като той беше доста необикновен...

— За кого говорите? Убихте ли го?

— Спокойно, спокойно... Ако добре си спомням, струва ми се, че беше висок най-малко четири тоаза.

Един тоаз беше равен на два метра. Момичетата прихнаха да се смеят.

— Вие ни се подигравате!

— Съвсем не — запротестира Марсиак, на седмото небе от удоволствие. — Също така беше с шест ръце.

Смехът избухна отново.

— И трябва да добавя, за да завърша портрета му, че този демон, излязъл направо от ада, имаше рога и бълваше огън през устата и през ду...

— Какво става тук? — прекъсна ги изведнъж авторитетен глас.

Настана мълчание и всички се смръзнаха, а температурата в помещението сякаш се повиши с няколко градуса. Марсиак се беше проснал като паша на дивана, с жабче отляво, друго отдясно, третото легнало в нозете му, а четвъртото — седнало на неговите колене. Той се опита да се усмихне, за да се измъкне от деликатното положение, в което бе изненадан.

Красивата Габриел бе влязла.

Косите ѝ радваха окото с преливащ рус венециански цвят^[1].
Беше от жените, които смайваха не толкова с хубостта си — наистина голяма, — колкото с осанката си. Тъмна рокля от коприна и атлаз подчертаваше съвършенството на тена ѝ и блясъка на светлосините ѝ очи. С течение на годините мънички бръчици бяха започнали да се появяват в угълчетата на клепачите ѝ — тези бръчици издаваха нейната опитност и наподобяваха весела гримаса.

Но Габриел не се смееше.

С леден поглед тя измери гасконецата от нозете до главата, сякаш той беше изкаляно куче, което застрашава чистотата на килимите.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да поздравя жабчетата ти.

— Стори ли го?

— Ами... Да.

— Тогава може да си вървиш. Сбогом.

Тя му обърна гръб.

Не без известно съжаление Марсиак стана от дивана и се раздели с жабчетата. Настигна Габриел в коридора, хвана я за лакътя, но убийственият ѝ поглед го смрази.

— Габриел, красавице моя, моля те... Една думичка...

— Въобще не ми говори. След гадния номер, който ми извъртя, трябва да наредя да ти хвърлят бой с тояги!... Я виж, идеята е добра!

Тя повика някого:

— Тибо!

Отвори се една врата — тази на вестибюла, през който обикновено се влизаше в къщата. Появи се колос, облечен като лакей, който се учуди, а след това се зарадва, че вижда Марсиак.

— Добър ден, господине.

— Добър ден, Тибо. Как е синът ти, този, който падна и си счупи ръката?

— Оправя се, господине. Благодаря, че попитахте.

— А най-малката? Все така игрива ли е?

— Много плаче. Растат ѝ зъбки.

— Колко деца имаш всъщност?

— Осем, господине.

— Охо, разбираш си от занаята, приятелю!

Тибо порозовя и сведе поглед.

— Свършихте ли? — попита Габриел с леден глас. — Тибо, заслужаваш мъмрене.

Тъй като той я погледна неразбиращо, красавицата обясни:

— Тук всеки си влиза като в хан!

Тибо се обърна към вестибюла и към входната врата.

— Не е така. Бравата е заключена и се кълна, че не съм мърдал от поста си на столчето. Макар че не би било зле да си сложа възглавничка, тъй като много ме болят...

Марсиак едва се сдържа да не прихне.

— Достатъчно, Тибо — нареди Габриел. — Върни се при столчето си и при заключената врата.

Погледна към жабчетата, които бяха накачулили вратата на салона и им се скара:

— Махайте се! Марш! Измитайте се! И затворете вратата.

Те се подчиниха, но лошото й настроение продължи да се проявява:

— Човек няма спокойствие в тази къща! Ела.

Марсиак я последва в едно преддверие, това към спалнята й, мястото на отминали наслади. Входът към алкова остана плътно затворен и Габриел, рязка и с кръстосани пред гърдите ръце, отсече:

— Искаше да ми кажеш една думичка? Съгласна съм. Говори.

— Габриел — започна гасконецът с помирителен тон...

— Така. Една дума. Изрече я. А сега сбогом. Знаеш пътя... Не ме принуждавай да нареждам на Тибо да те изпроводи.

— При тези обстоятелства — опита се да разведри атмосферата Марсиак — ми се струва, че дори да пожелае непорочна целувка, ще е много нахално...

— Целувка от Тибо ли? Мога да си представя.

Присвил рамене, Марсиак се престори, че си тръгва. Но се обърна и в знак, че моли за мир, й подаде пръстена, спечелен на дуел от маркиз Дьо Брево.

— Това подарък ли е?

Габриел се опита да остане невъзмутима. Но в погледа й просветна блясък, подобен на този, който се излъчваше от рубина.

— Да не е краден?

— Обиждаш ме. Даден ми е доброволно от предишния му собственик.

— Пред свидетели ли?

— Да. Пред Д'Орван. Може да го попиташ.

— Той вече не идва тук.

— Ще го доведе.

— Но това е мъжки пръстен.

— Виж колко е хубав камъкът.

Тя малко поомекна.

— Вярно е.

— Може да се носи и от мъж, и от жена.

Габриел присви рамене, взе пръстена и като насочи заканително пръста си към Марсиак, рече:

— Не смятай, че съм ти простила!

Доволен и изпълнен със съблазън, гасконецът я погледна съучастнически и предложи:

— Да речем, че това е само началото, нали?

[1] Венецианският цвят на косата се добива при намазване с шафран и лимон, след което жената се излага на слънце. Тази мода е тръгнала от Венеция по време на Ренесанса. ↑

16.

В странноприемницата на пътя за Клермон никой не смееше нито да продума, нито да помръдне, откакто се бяха появили петимата наемници.

— Маланконтър — рече водачът им, приглаждайки русолявите си коси зад ухото. — Това е войнствено име, което лесно се помни, нали?

Той се беше настанил на масата на Лепра и си поръча вино. Разговаряше с тон, който издаваше прекалена арогантност, за да изглежда нормален. Трима от хората му стояха прави зад него, а последният от бандата, драк със сиви люспи, пазеше при вратата и наблюдаваше обстановката в помещението.

— Струва ми се, обаче — продължи Маланконтър, — че името ми нищо не ти говори. Знаеш ли защо?

— Не — отвърна Лепра.

— Поради това, че тези, които го чуят от устата ми и не са ми приятели, често пъти умират.

— Аха.

— Не се ли обезпокои?

— Никак.

Маланконтър почеса с нокът белега на ъгълчето на устните си и насила се усмихна.

— Прав си. Защото днес ме намираш в милосърдно настроение. Готов съм да забравя трудностите, които ни причини. Дори съм склонен да ти простя двата трупа, които остави край границата. И даже да забравя мръсния трик, който ни скрой в Амиен. Но...

— Но?

— Но трябва да ни дадеш това, за което се досещаш.

Наемниците не се съмняваха, че ще победят. Те бяха петима срещу противник, който не можеше да се надява на никаква помощ. Усмихваха се, чакаха само да изтеглят рапирите си и да започне да се лее кръв.

Лепра сякаш си даде сметка за положението, затова рече:

— Дадено.

Той бавно плъзна лявата си ръка в прашния дублет и измъкна писмо, скрепено с печат с червен восък. Остави го на масата пред себе си и зачака.

Маланконтър го наблюдаваше с присвити вежди.

Не направи никакво движение, за да грабне писмото, което вече беше струвало два живота.

— Това ли е всичко? — учуди се той.

— Това е.

— Подчиняваш ни се? Без да се съпротивяваш?

— Мисля, че сторих достатъчно. Може би трябва да реагирам, но не си струва да вземете писмото от трупа ми, нали? Впрочем вероятно съм бил предаден, щом ме намерихте толкова бързо. Някой ви е информирал за пътя, по който ще мина. Затова смятам, че не дължа особена върност на господарите си. Човек не дължи нищо на онези, които не са го защитили.

Тъй като наемникът все още се колебаеше, Лепра настоя:

— Искаш ли писмото? Вземи го. Твое е.

В полумрака на залата, в която единствената светлина идваше от пламъците в огнището, тишината тежеше, както преди палачът да замахне с брадвата — тогава наточеното острие улавя слънчевите лъчи и спира дъха на присъстващите.

— Добре — каза Маланконтър.

Бавно протегна ръката си с мръсни нокти към писмото.

Направи гримаса, когато в последния момент видя мрачен блясък в очите на Лепра, но беше късно да реагира.

* * *

Стенанието на главатаря им завари дружината неподготвена: Лепра беше приковал ръката му към масата с мазния нож, с който беше рязал пиленето. Маланконтър освободи ранената си ръка и изръмжа:

— Убийте го!

Лепра вече беше станал и успял да извади рапирата си от ножницата.

Със страхотен ритник той обърна масата върху краката на наемниците и ги принуди да се отдръпнат. Те извадиха оръжията си, а Маланконтър, с кървяща ръка, плътно прибрана към тялото, ги разбута, за да посрещне драка, който бързо пристигна на полесражението. С гръб към тъмния прозорец, Лепра беше поставен натясно. Но той успя да си осигури достатъчно пространство, за да се сражава. Спокойно проряза въздуха с рапирата си и измъкна ножницата, която падна на пода.

След това застана готов за бой.

И зачака.

Масите наоколо се изпразниха, чуваше се шумът от отместени столове. Мълчаливи и внимателни, клиентите на странноприемницата се прилепиха до стените или накацаха по стълбите към горния етаж. Бояха се да не пострадат; същевременно им се щеше да не изпуснат зрелището. Съдържателят се скри в кухнята. Явно подобни схватки не му бяха по вкуса.

Междувременно дракът превърза ръката на Маланконтър с парчета, откъснати от първата му попаднала покривка. Останалите трима, най-послед готови за бой, застанаха в полукръг. Без да ги изпуска от поглед, кавалерът Д'Оргъой ги остави да се приближат.

По-близо.

Съвсем близо.

На едно острие разстояние.

Това трябваше да ги обезпокои, но те разбраха за опасността твърде късно.

Лепра изведнъж се пресегна с дясната си ръка и смъкна пердето от прозореца. Ярката светлина отвън нахлу в тъмната зала и блъсна наемниците в лицата. Без да се бави, той атакува. Острата драконова кост намери гърлото на ослепения противник. Бликна алена струя, която клетникът, свличайки се, напразно се опита да спре с длани, а кръвта започна да изригва от устните и ноздрите му. Лепра се обърна и отби несръчната атака на един наемник, който все още държеше лакът пред очите си. Той го сгъна на две с удар с коляно и го блъсна да падне с главата напред в огнището. Мъжът жестоко си удари черепа. След миг лицето му потъна в огъня: миризма на опърлени коси и на печено месо се разнесе във въздуха. Третият бандит, който не се изплаши от слънцето, го атакува отзад. Лепра дори не се обърна. Пъхна рапирата

под мишницата си, отстъпи една крачка и опря коляно на пода, така че нападателят му се наниза на острието. Мъжът се вцепени с вдигната напред ръка, удивено лице, а на устните му изби розова пяна. Лепра се изправи бавно, обърна се и заби рапирата до дръжката в тялото му. Впери безпощаден поглед в умиращия, след това блъсна трупа, който се просна шумно.

Не беше минала и минута, откакто изтръгна пердето, а трима калени в битки наемници вече лежаха мъртви, сразени от кавалера Д'Оргъой. Добре познат в Париж, в Лувъра, както и във всички салони за фехтовка, той минаваше за един от най-добрите рапиристи на Франция. Очевидно репутацията му не беше преувеличена.

Маланконтър не беше в състояние да се сражава, но дракът все още очакваше да се появи на арената.

Лепра го измери с поглед. Той замахна с рапирата си така, че по пода се разлетяха алени капчици, измъкна кама от дрехата си и отново застана в бойна поза. Дракът като че ли се усмихваше. На свой ред той се оказа с рапира и остър нож в ръката.

Също щеше да използва в схватката две оръжия.

Дуелът се ожесточи още след първата размяна на удари. Съсредоточени и внимателни, дракът и Лепра атакуваха, отстъпваха, отново щурмуваха, без да се щадят. Влечугото знаеше с кого си има работа, а кавалерът бързо разбра, че противникът му не е за подценяване. Като че ли никой от двамата не вземаше превес. Когато единият се отдръпваше на няколко крачки, веднага след това се хвърляше напред. А когато другият се отбраняваше, винаги успяваше да поеме инициативата за следващия напор. Лепра беше опитен и талантлив боец. Но дракът беше силен и издръжлив: ръката му изглеждаше неуморна. Стомана срещу драконова кост, драконова кост срещу стомана, остриетата се сблъскваха със скорост почти непостижима за погледите на околните. Лепра започна да се задъхва и усети умора.

Трябваше да приключи бързо.

В един момент камите и рапирите се срещнаха близо до дръжките. Притиснати един към друг, дракът и Лепра се озоваха лице в лице, със сплетени ръце. Като изръмжа диво, влечугото изхрачи отровна плюнка в лицето на кавалера, който му отвърна с жесток удар с глава. Така успя да се освободи от зашеметения противник и избърса

с ръкав очите си, които пламтяха. Дракът обаче веднага се хвърли към него с разпенени устни и кървящ нос. Това беше слабото място на тези изчадия: те бяха импулсивни и бързо се поддаваха на сляпа ярост.

Лепра откри в атаката му възможност, която не биваше да пропуска.

С крак отпрати табуретка в краката на драка. Той се препъна, но продължи напред, тичаше, но същевременно залитна да падне. Нападението му беше яростно, но непрецизно. Лепра се отмести наляво, а влечугото прелетя от дясната му страна. Кавалерът се обърна, държейки ръката си хоризонтално, и замахна.

Острието от драконова кост се заби в живата плът.

Една люспеста глава изхвъркна, падна на пода и се търкулна надалече. Обезглавеното тяло на драка се строполи, а от врата му се стичаше кръв.

Лепра мигновено потърси Маланконтър. Не го намери, но чу викове в двора и някакъв кон потегли. Той се хвърли към вратата и видя мъжа, който се отдалечаваше в галоп, наблюдаван от всички, които стояха прави и не смееха да помръднат.

* * *

Изцапан с кръвта на жертвите си, все още със следи от плюнката на влечугото по бузите си, Лепра се върна в странноприемницата. Остана безразличен към проявеното внимание на присъстващите, при които ужасът се смесваше с облекчението. Те продължаваха да стоят като вцепенени и не шукваха. Нозете им нервно потръпваха.

С оръжията в ръце, Лепра спокойно наблюдаваше безредието и опустошенията. Сред обърнатите мебели, счупените съдове и стъпканата храна три трупа лежах в огромни локви кръв, четвъртият продължаваше да се пече в огнището, а кожата на лицето му се беше стопила от пламъците. Миризмата, смесена с тази на кръвта, на жлъчта и на страха, беше отвратителна.

Проскърца врата и съдържателят се появи от кухнята, като носеше в ръце стара пушка. Дебелакът беше нахлузил на главата си нелеп шлем и се беше пременил с железен нагръдник, но не бе успял да завърже всичките му ремъци. И тъй като целият трепереше, дулото

на оръжието му — зейнало като зяпнала уста — сякаш следваше волния полет на въображаема муха.

Лепра се опита да се засмее, но усмивката му изглеждаше много уморена.

Тогава видя кръвта, която се стичаше от левия му ръкав, и разбра, че е ранен.

— Всичко е наред — каза той. — Служа на краля.

17.

— Какво? — възкликна един търговец. — Каква е тази амазонка с развети коси, която сутринта ни изпревари, препускайки в галоп? Баронеса ли?

— Бога ми, така е — потвърди старият воин. — Щом ви казвам!

— Да не повярва човек! — обади се друг търговец.

— Не се чудете — намеси се трети, който добре познаваше района. — Не можеш да избягаш от истината.

— Откога баронесите носят рапири?

— Ами откакто така им харесва...

— Не е обичайно...

— Баронеса Анес дьо Водрьой... — мечтателно въздъхна първият търговец.

— Вероятно е от знатен род? — запита вторият.

— Стара благородническа фамилия — рече един ветеран от Религиозните войни. — Най-аристократичната. Единствената... Предците ѝ са участвали в кръстоносните походи, а баща ѝ се сражаваше на страната на крал Анри.

Този разговор се водеше в „Сребърното буренце“, селски хан по пътя за Париж. Двамата търговци бяха спрели тук, след като направиха чудесен пазар в Шантили, което повдигна настроението им. Двама мъже се самопоканиха на масата им. Единият беше словоохотлив и живописен постоянен посетител, стар войник с дървен крак, който живееше с нищожна пенсия, прекарваше по-голямата част от дните си в пиене и посвещаваше останалата част от времето си на онези, които му правеха компания. Другият беше амбулантен търговец, който не изпитваше огромно удоволствие от перспективата отново да преметне на гръб ракитовия кош и да тръгне на път. Беше минал цял час след обяда, оживлението в кухнята стихна и масите бързо се опразниха. С помощта на виното разговорът течеше леко и доста гръмогласно.

— Струва ми се много хубава — каза единият търговец.

— Хубава ли? — възкликна ветеранът. — Тя е нещо много повече... Твърда гръд. Дълги бедра. И какво дупе, приятели! Какво

дупе!

— Като те слуша човек да говориш за дупето й, остава с впечатлението, че си го виждал...

— Чумата да го тръшне, не съм имал това удоволствие... Но други са го виждали. И са го галили. Дори са се възползвали от него. Тъй като става дума за доста благосклонно дупе...

Пиячите се разбърбиха, темата подлежеше на дълго обсъждане, така че каничките бързо бяха изпразнени и трябваше други да се появят на тяхно място. Междувременно перспективата да направят добра сметка не радваше особено Леонар, собственика на „Сребърното буренце“. Обезпокоен, но без да посмее да стори нещо повече, той наблюдаваше с крайчеца на око си мъжа, който седеше сам на една маса.

Той беше с фуниевидни износени ботуши, панталони до коленете от кафява кожа и велурен дублет, широко разгърден. Имаше солидно телосложение, но изглеждаше напълнял — широки бедра, могъщи рамене, къс врат. Навярно беше на петдесет и пет години, може би и на повече. Под избръснатата брада изсеченото му като с длето лице на стар войник беше подпухнало през последните години и червените петна, говорещи за начало на розацея^[1], се открояваха по страните му. Все пак погледът му оставаше жив. И усещането за сила, което се излъчваше от него, не беше измамно.

— Къде са тези щастливи познавачи на дупето й? — весело възкликна най-буйният и най-пиян търговец. — Искам да чуя историите им.

— Те са навсякъде. Хубавицата не е от срамежливите.

— Казват, че убивала любовниците си — прошепна амбулантният търговец.

— Бабини деветини!

— Кажи по-скоро, че им изпива силиците! — поправи го ветеранът и мръснишки намигна. — Разбирате ли какво ви казвам...

— Разбирам отлично — отвърна търговецът. — Бих рекъл, че има и по-злокобни начини да умреш от този... С удоволствие ще си поиграя с дяволицата!

При тези думи онзи, който ги слушаше, стана с категоричността на човек, решен да изпълни дълга си. Той тръгна напред и когато се озова на половината път от масата, стопанинът Леонар му препречи

пътя, което беше много смело от негова страна, тъй като беше с две глави по-нисък и тежеше много по-малко от непознатия. Но мирът в хана му беше в опасност.

— Господин Балардийо, моля ви се...

— Не се безпокойте, стопанино Леонар. Вие ме познавате.

— Разбира се, ценя ви... Те са пили. Доста са се наквасили. Не знаят какво говорят.

— Не се безпокойте, нали ви казах — рече мъжът с учтива и успокоителна усмивка.

— Обещайте ми да не се биете — удари на молба ханджията.

— Обещавам да сторя всичко, което е по силите ми.

Леонар се отдалечи, избърса влажните си ръце в престилката и се загледа след Балардийо, който продължи пътя си.

Като го видя, ветеранът с дървения крак побледня. Останалите трима се полъгаха по приятното му изражение.

— Простете ми, господа, че ви прекъзвам...

— Моля ви, господине — отвърна единият търговец. — Какво можем да направим за вас? Желаете ли да седнете на нашата маса?

— Нуждая се само от едно мнение, господа.

— Слушаме ви.

— Искам да зная, на кого от вас четиримата ще имам честта първо да разбия главата.

[1] Хронично възпаление на лицето. ↑

18.

Някакъв шум стресна Сен Люк, който подремваше.

Беше непрекъснато, неравномерно драскане, което за момент спираше и веднага след това се появяваше отново. Драскане с остри нокти. По дърво.

Мелезът въздъхна и се изправи в леглото. Беше късно следобед.

— Какво има? — прозвуча съненият глас на младата жена, която се изтягаше до него.

— Не чуваш ли?

— Да.

— Какво е?

— Нищо. Заспивай.

И тя се обърна на другата страна, като придърпа завивката към себе си.

Тъй като имаше два-три часа за убиване през деня, Сен Люк се появи на улица „Глатини“ приятно местенце на остров Сите, където още от Средновековието се бяха настанили леките жени. Предложи да ѝ плати пребогато, при условие че тя му разреши да си почине в дома ѝ. След като сделката беше сключена, девойката го отведе в малката си мансарда до Съдебната палата. „Не си ми първият“ рече, когато забеляза, че мелезът има очи на влечуго.

След това се съблече.

Час по-късно жената спеше. Сен Люк известно време се взираше в порутения таван. Нямаше особено влечение към компанията на проститутките, но платеното им гостоприемство имаше своите предимства — едно от тях беше, че за разлика от хотелиерите, не държаха посетителите да се регистрират.

Драскането продължи.

Сен Люк стана, нахлузи ризата и прилепналите си панталони, дълги до коляното, наостри уши и дръпна кафявия парцал, който служеше за перде на единствения прозорец. Шумът идваше оттам. Дневната светлина нахлу вътре и зад стъклото се очерта силуетът на черно драконче.

Мелезът остана за миг слисан.

— Твое ли е?

Младата жена — твърдеше, че се казва Магдалена, като „онази от Евангелията“ — седна и присвила очи заради светлината, измрънка:

— Не. Но то вероятно така си мисли... Направих грешка, като го нахраних веднъж-дваж. И сега непрекъснато се връща и си проси.

Истинските диви дракончета почти бяха изчезнали от Франция. Но имаше и изгубени, избягали или прогонени от господарите си и те водеха из градовете живота на скитащи котки.

— Намерѝ какво да му дадем да хапне — заповяда Сен Люк и отвори прозореца.

— О, не! Ще го свикна непрекъснато да се влачи тук. Не е...

— Ще ти платя и за него. Имаш ли подходяща храна?

Магдалена се изправи съвсем гола, докато мелезът и дракончето се разглеждаха един друг еднакво предпазливо. Люспите на влечугото блестяха на слънцето, което отиваше към зенита си.

— Ето — рече Магдалена и му подаде завита в краищата дрипава кърпа.

Сен Люк я разви и намери вътре сухо, наръфано парче салам.

— Това ли е всичко?

— Да — потвърди жената и си легна отново, — но в края на улицата има месар, ако искаш...

Мелезът протегна ръка и подаде част от салама на дракончето. Животното се поколеба, помириша го, пое храната с острата си муцуна и без особено удоволствие я погълна.

— Предпочиташ жертвите ти да са живи и да се защитават, нали? — промърмори Сен Люк. — Прав си, аз също...

— Какво каза? — запита го Магдалена от леглото.

Той не отговори и продължи да храни дракончето. Междувременно една виверна — натоварена с кралско послание, тя се носеше към Лувъра — прелетя високо в небето и нададе дрезгав вик. Сякаш в отговор на зова на голямото влечуго, дракончето разпери криле и си тръгна.

Сен Люк затвори прозореца, погълна остатъка от салама и се облече.

— Тръгваш ли си? — обезпокои се Магдалена.

— Както виждаш.

— Среца ли имаш?

— Да.

— С кого?

Мелезът се поколеба, накрая реши, че невероятната истина ще свърши по-добра работа от лъжата.

— С Краля на петака^[1].

Проститутката прихна да се смее.

— Предай му моите поздравии. И на целия Двор на чудесата, щом отиваш там!...

Сен Люк леко се подсмихна.

Минутка по-късно той закопча дублета си, закачи ножницата на рапирата си на портупея и сложи странните си очила с червени стъкла. След това застана на прага на мансардата, отвори вратата, но се обърна и хвърли две сребърни монети на леглото.

Този жест учуди Магдалена, тъй като вече ѝ беше платил за услугите.

— Много са за парче салам — рече подигравателно тя.

— Едната е, за да нахраниш дракончето, когато се завърне.

— Добре. А втората?

— За да не забравиш за какво е предназначена първата.

[1] По онова време бедните, сакатите, уличниците и бездомните се събирали в закътани парижки дворове, които били наричани дворове на чудесата. Те си избирали крал, наречен Крал на петака. Дворът на чудесата е обезсмъртен в романа на Виктор Юго „Парижката Света Богородица“. ↑

19.

Арно дьо Ленкур живееше на улица „Железарска“ разположена между квартал Сент Опортюн и Халите; тя беше продължение на улица „Сент Оноре“, намираще се близо до Гробището на невинните^[1] и правеше връзка с улица „Ломбар“, така че тук бе едно от най-оживените места в столицата. Беше широка едва четири метра, но много шумна. Носеше ѝ се лоша слава, защото точно на нея, възползвайки се от спирането на кралската карета поради задръстване на движението, Раваяк^[2] беше нанесъл два удара с нож в гърдите на крал Анри IV. Местожителството на Ленкур беше съвсем обикновено. Той беше наел къща, подобна на много други в Париж: тясна и висока, сякаш смачкана между съседните здания, с магазинче на партера — за търговия с платове. До магазинчето имаше врата, която водеше към коридор, стигащ до тъмна стълба. Оттук, облъхнат от смрадливия въздух, човек тръгваше нагоре по етажите, като се държеше за разклатен дървен парапет.

Ленкур се намираще на първото стъпало, когато чу нечии стъпки зад себе си в мрака на коридора.

— Добър ден, господин офицер.

Беше господин Лаборд, продавачът на платове. Несъмнено беше дебнал кога ще се появи, тъй като следеше всички, които влизаха и излизаха. Освен с магазинчето, той разполагаше с три стаи за семейството си на първия етаж, както и със скромна стаичка за прислугата на втория. Беше главният наемател в къщата. В това си качество събираше наемите и зорко надзираше всичко, горд с доверието, което му гласуваше собственикът, и крайно загрижен за приличния вид на помещенията.

Ленкур се обърна и едва сдържа въздишката си.

— Здравейте, господин Лаборд.

Както повечето дребни буржоа, продавачът на платове хранеше боязлива омраза към народа, презираше по-малко богатите от него, завиждаше на хората, които му бяха равни, защото смяташе успехите им за несправедливи, на драго сърце се подчиняваше на могъщите и

изпитваше необходимост да спечели благоволенieto на представителите на властта. Мечтаеше да привлече за свой клиент Ленкур, енсин от конните гвардейци на Негово Преосвещенство.

— Каня ви да ми окажете честта да посетите магазинчето ми скоро, господине. Получих няколко топа коприна. Ако се вярва на съпругата ми, чудесно ще отиват на дублета, който тя е видяла, че носите.

— Така ли?

— Да. И вие не по-зле от мен знаете, че жените имат око и вкус за подобни неща.

Ленкур не можа да се въздържи да си помисли за съпругата на Лаборд и за метрите цветни панделки: те украсяваха всичките й рокли, които не можеха да се нарекат скромни, като се вземат предвид импозантните размери на дамата.

— Истинската елегантност се крие в детайлите, нали? — отбеляза продавачът.

Детайл. Думичка, която никак не отиваше на огромната госпожа Лаборд, която шумно пиеше шоколада си и нагъваше сладкиши до пръсване.

— Така е — рече Ленкур с усмивка, която не означаваше нищо. — Довиждане, господин Лаборд.

Офицерът се качи на втория етаж и след като мина покрай вратата на стаичката, където спеше слугата на продавача, влезе в дома си. Апартаментът му се състоеше от две съвсем обикновени помещения, което ще рече студени и мрачни, където сякаш не се проветряваше. Нямаше особени основания да се оплаква, защото всяка стая имаше прозорец, независимо че единият гледаше към мръсен двор, а другият — към уличка, чиято отсрещна страна човек можеше да докосне, като протегне ръка напред. Мебелировката му беше скромна: легло и шкаф за дрехите в спалнята; маса, разклатен бюфет и два стола в другата стая. Впрочем тези мебели не му принадлежаха. С изключение на шкафа за дрехи, те бяха тук преди нанасянето му и щяха да си останат, след като си тръгнеше.

За да не наруши безупречната чистота, първата грижа на Ленкур беше да се събуе, като си обеща скоро да изчисти ботушите си от черната и лепкава гадост, която покриваше парижките улици. След

това окачи портупея си на същия пирон, където висеше шапката му с бяло перо, и свали мантията си.

На масата имаше всичко необходимо за писане и Ленкур веднага се захвана за работа. Трябваше да препише писмото, което прочете на обяд в кабинета на Шарпантие, секретаря на Ришельо.

Възпроизвеждаше го по памет, но използваше латински думи за речника и гръцки за граматиката. В резултат всеки идиом, без да е напълно неразгадаем, можеше да бъде прочетен само от човек, който великолепно знаеше и двата езика, а това бе по силите само на ерудитите. Енсинът нито за миг не се поколеба, докато изписваше листа със стегнатия си почерк, и остави перото едва след като сложи последната точка.

Неподвижен и безстрастен, той чакаше мастилото да изсъхне, когато някой почука на вратата. Ленкур обърна глава натам и присви клепачи.

Тъй като чуването продължи, офицерът реши да отиде и да отвори. На прага застана прислужницата на Лаборд, девойка с червени бузи, която хранеше тайна любов към младия енсин от гвардейците на Кардинала.

— Да?

— Добър ден, господине.

— Добър ден.

— Не зная дали ви е известно, но тук дойде един благородник.

— Благородник ли?

— Да. И разпитваше за вас.

— Въпроси, на които господин Лаборд вероятно усърдно е отговарял...

Прислужничката потвърди смутено, сякаш самата тя имаше вина за словоохотливостта на господаря си.

— Каза ли си името този благородник? — попита Ленкур.

— Не.

— Опиши го!

— Беше висок, нелюбезен, с черна коса. И с белег на слепоочието... Не правеше нищо особено, но... ми се стори страшен.

Енсинът я изслуша невъзмутимо.

Междувременно госпожа Лаборд повика прислужничката си, която побърза да изпълни желанието ѝ, след като почтително се

поклони.

— Благодаря — рече Ленкур.

Щом затвори вратата, той се върна към масата и прибра възстановеното писмо в луксозен плик. След това дръпна стола, повдигна килима, измъкна дъска от пода и скри документа.

Или почти го скри.

Както забеляза, едно ъгълче от килима се беше подвило; очевидна аномалия, която контрастираше с царящия в стаята ред.

Енсинът се замисли, след това присви рамене и се приготви да излезе. Обу изкаляните си ботуши, нагласи портупея, взе шапката си и праметна сгънатата си мантия през рамо. Камбаната на „Сент Опортюн“ би веднъж, почти веднага последвана от камбаната на църквата при Гробището на невинните.

[1] Гробището на невинните в квартала на Халите, което днес не съществува, било последно убежище за бедняци, душевноболни и още некръстени бебета; там са погребани общо над 2 милиона души. ↑

[2] Франсоа Раваяк (1578–1610) е религиозен фанатик, убиец на крал Анри IV. На 27 май 1610 г. е изправен на Гревския площад; дясната му ръка, с която е намушкал краля, е изгорена с вряла сяра, гърдите, ръцете и краката му са разкъсани с клещи и залети с разтопено олово, а накрая е разчекнат между четири коня. ↑

20.

В „Малките жабчета“ Марсиак се събуди щастлив и заситен в обърнатото наопаки легло, след това се подпря на лакът, за да се наслаждава на Габриел, която се реши, седнала полугола пред тоалетката. Този спектакъл го изпълни с възхита. Тя беше красива, гънките на лекия пенъоар, който едва я покриваше, можеха да се сравнят с елегантността на воалите на древните статуи, а лъчите на залязващото слънце, които се промъкваха през прозореца, позлатяваха буйните ѝ коси, галеха заоблените ѝ бледи рамене, подчертаваха линията на стройния гръб. Беше един от онези върховни моменти, в които се проявяваше цялата хармония на света. Стаята беше потънала в тишина. Чуваше се само ласкавото докосване на четката до вълшебната грива.

Изведнъж Габриел улови погледа на любовника си в огледалото и без да се обръща, наруши мълчанието:

— Трябва да ти върна подаръка.

Гасконецът погледна пръстена с печат, който беше спечелил на дуел. Габриел го свали от пръста си и го остави до ковчежето си за бижута.

— За теб е — рече Марсиак. — Няма да го приема обратно.

— Ти имаш нужда от него.

— Не.

— Да. За да платиш на Рабие.

Марсиак седна на леглото. Габриел, която почти му беше обърнала гръб, продължи да се реши невъзмутимо.

— Значи ти е известно? — учуди се той.

Тя присви рамене.

— Разбира се. В Париж всичко се знае. Достатъчно е да умееш да слушаш... Много ли ѝ дължиш?

Марсиак не отговори.

Той отново се просна по гръб, с широко разперени ръце и се загледа в тавана.

— Нима дългът ти е толкова голям? — възкликна Габриел.

— Да.

— Как стигна дотам, Никола?

В гласа ѝ имаше едновременно упрек и състрадание — така майките се отнасят към непослушните си деца.

— Играх, спечелих, но накрая изгубих тройно — обясни гасконецът.

— Рабие е много лоша жена. Тя може да те унищожи.

— Зная.

— А ръцете на мъжете, на които заповядва, са изцапани с кръв.

— И това ми е известно.

Габриел остави четката, обърна се и отправи към Марсиак спокоен и пронизващ поглед.

— Трябва да ѝ платиш. Пръстенът достатъчен ли е?

— За начало.

— Тогава всичко е решено, вземи го.

Двамата размениха усмивки. Нейната беше изпълнена със страст, а неговата — с признателност.

— Благодаря — каза той.

— Не мисли повече за това.

— Трябва да се съветвам с теб за всички решения, които вземам.

— Задоволявай се да правиш обратното на онова, което ти диктува твоят каприз, и нещата ще се подредят.

Марсиак се засмя от все сърце, стана и започна да се облича, докато любовницата му обуваше белите си чорапи — отново спектакъл, който не биваше да се пропуска.

След това, без предисловие, Габриел рече:

— Тук пристигна писмо за теб.

— Кога?

— Днес.

— И тъй като ми беше бясна — предположи гасконецът, обувайки си панталоните, — навярно си го изгорила.

— Не.

— Не си го скъсала?

— Не.

— Дори не си го смачкала?

— Започваш да ми досаждаш, Никола! — възкликна Габриел.

Тя почти се развика и като вцепенена гледаше право пред себе си.

Понеже често си разменяха подобни закачки, той не можеше да си обясни странната ѝ реакция. Гол до кръста, Марсиак се загледа в жената, която обичаше, и откри, че тя много се бои.

— Какво ти е, Габриел?

С пръсти тя изтри една сълза, бликнала от очите ѝ. Той се приближи, наведе се над нея и я прегърна нежно.

— Кажи ми защо си такава? — промълви той.

— Прости ми. Вземи го.

Марсиак грабна писмото, което тя му подаде, и разбра вълнението ѝ, като видя скрепения с червен восък печат.

Беше на кардинал Ришельо.

— Мислех си — рече Габриел с треперещ глас, — че този момент от живота ти завинаги е отминал.

Марсиак вярваше в същото.

21.

Слънцето беше все още високо, когато Анес дьо Водрьой пристигна в селото. Дублетът ѝ беше разкопчан, а в бедрото ѝ се удряше ножницата, която беше посивяла от прахта, вдигана изпод копитата на носещия се в галоп кон. Бузите на Анес розовееха, а челото ѝ лъщеше от пот. Раздърпана от препускането, дългата ѝ плитка се беше превърнала в маса разхлабени оплетки, които продължаваха да се държат заедно само заради свързващата ги панделка, но имаше и свободно изхвъркнали буйни черни къдрици. Лицето ѝ все така изразяваше смесица от неумолима решителност и нестихващ гняв. А погледът ѝ оставаше вперен в целта, към която жребецът ѝ неуморно приближаваше.

Някога малка махала, сега селото се беше разраснало около църквата. То се намиреше на пресечната точка между два друма, провиращи се сред залесените хълмове. Беше спирка по пътя за Шантили, но дължеше все по-голямата си привлекателност на „Сребърното буренце“ — хан, известен с добрата си кухня и с виното си, както и с приятната компания на гостилничарките. Местните люде идваха тук да изпият по чашка, а добре информираните пътници с удоволствие преспиваха — на отиване, когато делата им не изискваха да бъдат в Шантили преди зазоряване, а понякога и на връщане.

Анес забави ход, когато премина покрай първите къщи. По улиците тя яздеше в тръс и скоро стигна до площада. Там, пред вратата на „Сребърното буренце“, беше пълно със селяни. Те се смееха и разговаряха, понякога оживено жестикулираха. Един от тях се покачи на каменна пейка и предизвика бурен кикот, правейки неприлични движения и давайки ритници във въздуха. Всички изглеждаха на седмото небе, сякаш излизаха от театър, където бяха гледали страшно весел фарс. Анес се досети какъв е поводът за това веселие, което не предвещаваше нищо хубаво, защото забавляващите се зрители не бяха непременно добронамерени. По онова време тълпите се стичаха да наблюдават как наказват осъдените, и много се дивяха на стоновете и гърчовете на клетниците, подложени на мъчения.

Като забелязаха появата на ездачката, някои си свалиха шапките, а палячото слезе от пейката.

— Коя е тази? — попита някой.

— Баронеса Дьо Водрьой.

— Чудо!

— Така е, приятелю. Така е...

* * *

„Сребърното буренце“ представляваше живописна картина с различните по големина сгради, със старите и красиви сиви камъни, с фасадите, покрити с бръшлян, и с покривите с червени керемиди.

Анес премина през външната врата, скочи от седлото, подметките на високите ѝ ботуши отекнаха по паветата в двора. Тя избърса с ръкав потното си лице, развърза косите си и тръсна глава, та тежките ѝ черни къдрици се разлюляха свободно. След това, раздърпана, прашна, без да обръща внимание на отправените към нея погледи, огледа околното пространство.

Пред основната сграда разпозна собственика на хана, който търсеше начин да смекчи неспокойството, дори гнева, на неколцина клиенти. Изнервени и възбудени, те с цялата си сериозност се караха на стопанина, размахвайки юмруци пред гърдите му. Ханджията се опитваше да ги укроти с жестове и проявяваше раболепно почитание, независимо че препречваше пътя на всеки, който понечваше да влезе вътре. Положението изглеждаше неспасяемо. Клиентите не се разотиваха. Анес забеляза, че облеклото на мнозина — макар да не беше в чак толкова окаян вид като нейното — изглеждаше странно. Десният ръкав на дублета на един от тях висеше, разкъсан на рамото; друг, с измъкната от панталоните риза, бършеше с кърпа влажното си лице; шапката на трети беше смачкана, а дантелата на яката му я нямаше.

Като видя кой пристига, ханджията се извини на благородниците. Те продължиха да роптаят, но той побърза да посрещне Анес. Повика един слуга от конюшната, който остави кофата и вилата, за да се погрижи за коня на баронесата.

— О, госпожо! Госпожо!

Тя тръгна решително към него. Тъй като не забави ход и не смени посоката, когато се срещнаха, наложи се той да се обърне бързо и да я последва.

— Какво е сторил отново? — запита Анес.

Ханджията беше сух и слаб, макар че имаше издут като балон корем. Той носеше къса жилетка над ризата си, а на кръста му бе вързана престилка, която покриваше бедрата му.

— Благославяйте не Господа, а момчето, което дойде да ме предупреди, стопанино Леонар... Къде е Балардийо? Е, какво е сторил?

— Вътре е, госпожо.

— Защо тези хора чакат отвън?

— Защото дрехите и багажът им са в залата, госпожо.

— А каква е причината да не влизат да си ги приберат?

— Господин Балардийо не позволява на никого да припари вътре.

Анес спря.

Изненадан, ханджията направи още две крачки, преди да замръзне на мястото си.

— Какво говорите, стопанино Леонар?

— Както ви казвам, така е, госпожо. Заплашва да размаже главата на всеки, който отвори вратата, стига това да не сте вие.

— Въръжен ли е?

— Има пицови.

— Пиян ли е?

Стопанинът я погледна като човек, който не е разбрал въпроса, и се бои да не сбърка с отговора.

— Искате да кажете: дали е по-пиян от обикновено?

Баронесата гневно въздъхна.

— Да, точно това искам да кажа.

— Да, мадам. Много е пиян.

— Чумата да го тръшне този пияница! Как не умее да пие с мярка! — рече тя сякаш на себе си.

— Мисля, че никога не е успявал да остане трезвен, госпожо.

— Как започна всичко?

— Ами — поколеба се ханджията... — Тези господа си седяха... Трябва да знаете, госпожо, че чудесно си бяха хапнали и виното ги

направи доста приказливи...

— Добре. А после?

— Някои от приказките им не се харесаха на господин Балардийо...

— Който им го е показал, както му е присъщо. Добре, разбрах. Къде са тези господа?

Леонар се учуди.

— Не са излизали от вътре, госпожо!

— А кои са тогава тези тримата, които виждам, покрити с рани и цицини?

— Те се опитаха да се намесят.

Анес вдигна поглед към небето и отново тръгна към хана. Стопанинът побърза да я изпревари и услужливо ѝ направи път с жест.

Виждайки, че девойката има намерение да влезе вътре, един елегантен офицер, когото нищо не задържаше на мястото, освен комичността на положението, ѝ каза:

— Госпожо, не ви съветвам да минавате през тази врата.

— А пък аз, господине, не ви съветвам да ми се пречкате — отвърна нахакано баронесата.

Офицерът сви рамене, повече учуден, отколкото разсърден. Тогава Анес разбра, че е искал само да прояви галантността си. Затова смекчи тона си:

— Не се безпокойте, господине. Познавам мъжа, който е устроил клопката.

— Какво? — намеси се клиентът със смачканата шапка. — Познавате този беснеещ ненормалник?

— Мерете си думите, господине — произнесе с леден тон Анес дьо Водрьой. — Този, за когото говорите, се е погрижил за вас, а пък аз мога да продължа действията му. И няма да се отървете само със смачкана шапка.

— Желаете ли да ви съпроводя? — настоя любезно офицерът.

— Не, благодаря, господине.

— Искам да знаете, че съм готов.

Тя му поблагодари и влезе.

* * *

Прихлупена и притихнала, залата беше потънала в безредие: изпочупени столове, преобърнати маси, потрошени съдове. Петна от вино аленееха по стените — там, където бяха летели каничките. Един прозорец беше останал без стъкло. Имаше счупени подноси. В огнището шишът за печене на месо се държеше само на една скоба, а механизмът, на който се въртеше, висеше безполезен.

— Най-последно! — възкликна Балардийо радостно, сякаш беше видял отдавна чакан посетител.

Триумфално властвайки над хаоса, той седеше на един стол и опрял крак на поддържаща греда, леко се поклащаше. Дублетът му от червен велур разкриваше мощна, космата и потна гръд. Мъжът се усмихваше широко и изглеждаше изпълнен с непристойна радост въпреки — или може би заради — разцепената си уста и посиненото око. Балардийо беше от хората, които се изпълват с възхита след здрав къотек.

Той държеше в едната си ръка бутилка вино, а в другата — нещо, което приличаше на дървен крак.

— Най-последно ли? — учуди се Анес.

— Дявол да го вземе. Ние те чакахме.

— Ние? Какво значи ние?

— Тези господата и аз.

Анес отмести погледа си от стария войник и се взря в малката групичка. Стана й жал, толкова окаяно беше състоянието им.

Двама богато облечени мъже — без съмнение търговци — лежаха един върху друг, като че ли бяха изпаднали в безсъзнание. Друг, навярно амбулантен разносвач, не изглеждаше по-добре: ръцете и торсът му бяха потънали в големия му ракивов кош, който бе пробил с глава. Най-последно, четвъртият беше сгърчен в нозете на Балардийо, а изплашеният му взор говореше, че очаква да получи поредния шамар. Баронесата го познаваше: беше ветеран от Религиозните войни, изгубил крака си; куцукайки, той посвещаваше дните си да обикаля местните кръчми.

— Добре си ги подредил — коментира Анес.

Тя забеляза, че протезата на ветерана липсва, и разбра с какво си играеше Балардийо.

— Заслужиха си го.

— Да се надяваме. Защо ме чакахте?

— Държах този господин там да ти се извини лично.

Анес погледна клетия инвалид, който, целият треперещ, си пазеше главата с ръце.

— Да ми се извини ли? Защо?

Балардийо крайно се затрудни. Как можеше да обясни на баронесата естеството на вулгарните и гадни думи, изречени по неин адрес, без да ги повтори?

— Ами...

— Чакам.

— Важното е — поде отново старият войник и размаха дървения крак като жезъл... — Важното е този дрипльо да ти се извини. Нищожество, госпожата чака!

— Госпожо — проплака ветеранът, — моля ви да приемете най-чистосърдечните ми и изпълнени с уважение извинения. Изложих се много, но не мога да диря прошка заради скромния ми произход, заради лошото ми възпитание и заради недостойните ми навици. Обещавам от днес нататък да контролирам поведението и действията си, и като осъзнавам грешките си, се оставям на вашето благородство. Ще добавя, че съм грозен, устата ми мирише на дирник и като ме гледа човек, не може да повярва, че Всевишният е създал Адам по свой образ и подобие.

Мъжът издекламира разкаянието си на един дъх, сякаш го беше научил наизуст, а Балардийо придружи тирадата му с равномерни поклащания на главата си и с доволни движения на устните си.

Изглежда, че чулото го зарадва.

— Много добре, нищожество. Ето ти крака.

— Благодаря, господине.

— Но ти забрави да споменеш противната си мутра, която...

— ... може да накара майчиното мляко да секне. Съжалявам, господине. Да започна ли отново?

— Не зная. Разкаянието ти ми изглежда искрено, но...

Балардийо погледна въпросително към Анес.

Тя изглеждаше смаяна и думите не ѝ достигаха.

— Не — отсече старият войник. — Госпожа баронесата е права: достатъчно. Наказанията трябва да бъдат справедливи, но не жестоки, ако искаме да постигнат целта си.

— Благодаря, господине.

Балардийо стана, протегна се, изпразни бутилката си на две глътки и я хвърли през рамо. Тя се разби в черепа на амбулантния търговец, който оставаше затворен в ракитовия си кош.

— Чудесно! — възкликна радостно Балардийо и потри ръцете си от задоволство. — Да си вървим!

Зад гърба му удареният с бутилката амбулантен търговец се срина на една страна, като преобърната кошница.

22.

Предизвестена от сина си, жената излезе на прага на къщичката, за да наблюдава летящия насам конник, и заповяда на момчето да ѝ донесе нещо от вътре. То побърза да изпълни нареждането и се върна с пищов, който предаде в ръцете на майка си.

— Прибери се, Тонен.

— Но, мамо...

— Скрый се под леглото и не излизай, докато не те извикам.

Беше късен следобед, духаше свеж ветрец. Докъдето поглед стигаше наоколо, нямаше други постройки. Най-близкото село се намиреше на една левга разстояние и пътят, който водеше към него, не минаваше покрай къщата. Дори амбулантните търговци и продавачите на книги рядко се отбиваха тук. Човек трябваше да разчита само на себе си в това пустинно място във френската провинция.

Жената остана сама, провери дали пищовът е зареден и дали барутът е сух. След това прикри оръжието под мишницата си, така че да не го види пътникът, който влезе в двора и изплаши разхождащите се кокошки.

Тя едва кимна, когато Антоан Лепра я поздрави, без да слиза от коня си.

— Искам да напоя жребеца. И с благодарност ще ви платя, ако ми дадете чаша вино.

Стопанката дълго се взираше в него, без да отговори.

Небръснат, прашен и разгърден, той изглеждаше изтощен и не вдъхваше доверие. Беше въоръжен: пищовите бяха прибрани в кобурите на седлото, а бяла рапира висеше на кръста му, от дясната страна — навярно беше левак. Тъмносиният му дублет беше разкопчан, под него се подаваше подгизнала от пот риза, а ръкавът му беше скъсан близо до рамото и там се виждаше превръзка. Кръв течеше по ръката му, което подсказваше, че раната се е отворила.

— Къде отивате? — попита жената.

— В Париж.

— По този път ще стигнете чак през нощта.

— Зная.

Тя продължи да го разглежда.

— Ранен сте.

— Да.

След сражението с Маланконтър и неговите убийци Лепра не забеляза веднага, че кърви. В разгара на битката не успя да разбере кой от противниците му го рани в ръката. В първия момент не усети и болка. Тя се появи по-късно, когато разбра, че по ръкава на дясната му ръка тече кръв. Макар че не беше особено опасна, раната се нуждаеше от грижи, но той се задоволи да я превърже надве-натри, преди бързо да тръгне на път.

— Злощастна среща — обясни Лепра.

— Разбойници ли?

— Не. Убийци.

Жената не мигна.

— Преследват ли ви?

— Преследваха ме. Не зная дали още са по петите ми.

От станцията за смяна на конете Лепра тръгна по тесни пътища, които, макар да бяха заобиколни, намаляваха риска от засади. Пътуваше сам и раната му го правеше лесна плячка за обикновените бандити. Но той се боеше, че по пътя за Париж го причакват онези, които го преследваха от самото начало.

— Ще се погрижа за вас — каза жената и престана да крие пищова, който държеше. — Но не искам да оставате тук.

— Нуждая се само от кофа с вода за коня ми и от чаша вино за мен.

— Ще се погрижа — повтори тя. — Ще се погрижа и след това си заминавате. Влезте.

Той я последва в къщата, която се състоеше от голяма, тъмна и схлупена стая, бедна, но чиста, с пръстен под и много малко мебели.

— Може да се покажеш, Тонен — рече жената.

Докато момчето се измъкваше изпод леглото и отправи срамежлива усмивка към чужденеца, тя приготви кофа с вода и чисто бельо, без да изпуска пищова.

Лепра изчака да му посочи пейката, за да седне.

— Казвам се Лепра — рече той.

— Женевиев Ролен.

— Аз пък съм Тонен!

— Здравей, Тонен! — усмихна се Лепра.

— Вие благородник ли сте? — попита хлапето.

— Да.

— И воин?

— Да.

— Моят баща също беше войник. В Пикардийския полк.

— Стар и престижен полк.

— А вие, господине? Къде служите?

Предвиждайки каква ще е реакцията, която ще предизвика, Лепра обяви:

— Аз съм конен мускетар на Негово Величество.

— Вие сте кралски мускетар? — възхити се Тонен. — Наистина ли? Чу ли, мамо? Мускетар!

— Да, Тонен. Викаш достатъчно силно, за да ми спукаш тъпанчетата...

— Познавате ли краля, господине? Разговаряли ли сте с него?

— Няколко пъти.

— Иди да напоиш коня на господин мускетаря — нареди Женевиев и остави кофа с вода на пода.

— Но, мамо...

— Веднага, Антоан.

Момчето знаеше, че лошо му се пише, когато майка му преминава от Тонен на Антоан.

— Да, мамо... Ще ми разкажете ли още нещо за краля, господине?

— Ще видим.

Развълнуван от тази перспектива, Тонен излезе от къщата.

— Добър и мил син имате — каза Лепра.

— Да. Той е на възраст, когато мечтае само за слава и приключения.

— Понякога при мъжете подобни желания не минават с възрастта.

— Точно това уби баща му.

— Съжالياвам, госпожо. В сражение ли е загинал?

— Войниците умират по-често от глад, студ и болести, отколкото от удар с рапира... Не, господине, отнесе го рансата по време на една

блокада.

— Рансата... — промълви Лепра, сякаш си припомняше стар противник, от когото се страхуваше.

Рансата беше заразна болест, която се дължеше на драконите и на тяхната магия. Драконите — или по-точно древните им човекоподобни предци — почти не боledуваха, ала мъжете и жените, които общуваха дълго с тях, рядко биваха пощадени. Първият симптом беше малко петънце върху кожата, отначало почти незабележимо, подобно на бенка. То често оставаше неоткрито, тъй като по онова време хората не се миеха и никога не сваляха ризите си. Петното нарастваше, оцветяваше се в мораво и ставаше грапаво. С течение на времето, понякога почерняваше и се пукаше, гноеше, излизаха огромни тумори. Това беше „голямата ранса“. Болестта ставаше заразна и се появяваха първите болки, първите подутини, първите малформации, първите уродливости...

Църквата съзираше във всичко това очевидна демонстрация, че драконите представляват олицетвореното зло, до което дори не може да се приближиш, без да се погубиш. Що се отнася до медицината през XVII век, тя беше безсилна да се бори и да предпазва от ранса, независимо дали е „голяма“ или „малка“. Разбира се, продаваха се лекове, в магазинчетата на аптекарите и в бърлогите на шарлатаните почти всяка година се появяваха нови церове. Но повечето от тях бяха творения на мошеници и на неумели лечители. Колкото до сериозните медикаменти, беше невъзможно обективно да се прецени ефикасността им, тъй като болните имаха различна съдба. Едни си отиваха от този свят за две седмици, а други живееха дълго след появата на първите симптоми и не страдаха особено. По улиците скитаха клетници в последния стадий на болестта, превърнали се в окаяни чудовища, които просеха, за да преживяват. Принуждаваха ги да носят червени шаячни дрехи и да въртят кречетала, а понякога ги затваряха принудително в болницата на неизлечимите, която наскоро беше открита в Париж.

Женевиев прогони лошите спомени и присви рамене, след което помогна на Лепра да свали дублета си. После махна превръзката, която той набързо беше направил върху ръкава на ризата.

— Сега си дайте ризата, господине.

— Откъснете ръкава, това ще бъде достатъчно.

— Ризата още си я бива. Само ще зашия скъсаното място.

Лепра си помисли, че цената на една нова риза не е еднаква за благородника и за селянката, приучена на икономии.

— Добре — съгласи се той. — Само затворете вратата, ако обичате.

Жената се поколеба, погледна към пищова си, но накрая затвори зейналата към двора порта. След това протегна ръка към мускетаря, който току-що се беше съблякъл, и разбра всичко, като видя мускулестия му гръб.

Грапаво и мораво, там имаше голямо петно от ранса.

— Не се бойте, госпожо. Болестта ми засега не е заразна. Но предпочитам да спестя гледката на сина ви.

— Изпитвате ли болки?

— Все още не.

23.

Марсиак беше пил и се чувстваше кисел.

Седеше в празна кръчма, а собственикът, превил гръб, метеше пода след дългия ден. Гасконецът мрачно разглеждаше дъното на чашата си, когато осъзна, че някой стои прав до него.

— Капитане.

— Здравей, Марсиак.

— Седнете, ако обичате.

— Благодаря.

Ла Фарг премести един стол и се настани на него.

На масата изникна втора чаша, достатъчно чиста за подобно място. Марсиак я взе и се приготви да я напълни за стария благородник.

Но каничката се оказа на свършване. Беше останала само една глътка.

— Съжалявам, капитане. Само това мога да ви предложа.

— Не се притеснявай.

Ла Фарг не докосна чашата си и докато цареше мълчание, забеляза смачканото писмо, което гасконецът беше получил на улица „Жабешка“.

— Остриетата се завръщат на работа, Марсиак.

Мъжът потвърди, тъжен и замислен.

— Нуждая се от теб, Марсиак.

— Ммм...

— Остриетата се нуждаят от теб.

— Кой са?

— Все същите. Писмата вече заминаха. Скоро ще пристигнат.

— Същите, това ще рече живите.

— Да.

Отново замълчаха, този път по-продължително.

Най-после Марсиак рече:

— Сега аз имам свой живот, капитане.

— Харесва ли ти?

Те размениха погледи.

— Доста ми харесва.

— И накъде те води?

— Всеки живот води към гробището, капитане. Важното е да вървиш по приятния път.

— Или по полезния.

— Полезен ли? За кого?

— Ние служим на Франция.

— В клоаката.

— Ние служим на краля.

— И на Кардинала.

— Това е едно и също нещо.

— Невинаги.

Размяната на реплики, бърза и остра като сблъсък на смъртоносни оръжия, приключи с тези думи. Марсиак обърна поглед настрана, пресуши чашата си и попита:

— Поне ще бъдем ли възнаградени по достойнство?

— Нито почести, нито слава, ако питаш за това. В този план нищо не се е променило.

— Да говорим за пари. Ако приема, искам да бъда заплатен богато. Много богато. В определен ден и час. При първото закъснение прибирам рапирата.

Заинтригуваният Ла Фарг присви клепачи.

— Разбрахме се.

Гасконецът се поколеба още няколко секунди и се загледа в стоманения си пръстен с печат.

— Кога започваме? — запита той.

24.

По онова време в Париж съществуваха дузина дворове на чудесата. Всичките бяха организирани по модел, наследен от Средновековието, и събираха на тайни места общност от бедняци, разбойници и отхвърлени от обществото. Разположили се в столицата, те дължаха името си на професионалните просяци — преструващи се на болни и сакати, — които „като по чудо“ си възвръщаха здравето далеч от любопитните погледи, след тежък работен ден. Един от тези дворове се намираше в квартал Сен Дьони, край църквата „Света Екатерина“; имаше друг на улица „Бак“; трети — близо до пазара „Сент Оноре“. Но най-прочутият, този, който заслужаваше да се изписва с главни букви, беше дворът на улица „Ньов Сен Совьор“ близо до вратата „Монмартър“.

Забутан в един от „най-зле устроените, най-мръсните и най-изпадналите“ квартали според хроникьор от епохата, той представляваше широк двор, запазил се още от XIII век. Беше смрадлив, кален, заобиколен от мърляви и порутени сгради; към него водеха криволиचेци улички, а наблизо се намираше манастирът на Божиите дъщери. Тук живееха стотици нищи и разбойници заедно с жените и децата си, най-малко хиляда обитатели, които се разпореждаха като абсолютни господари на тази територия, не приемаха натрапници, чужденци, нито стражи, посрещаха ги с ураган от камъни, тояги и псувни. През 1630 г. беше планирано оттам да минава улица: работниците бяха малтретирани и проектът беше изоставен принудително.

Защитавайки независимостта си, непокорното общество в Двора на чудесата живееше според собствените си закони и обичаи. Начело стоеше Кралят на петака, или както още го наричаха, Великият кесар, с когото Сен Люк искаше да се срещне този следобед. От мръсното стъкло на един прозорец на първия етаж той наблюдаваше през червените си очила тъжната и почти безлюдна по това време уличка — тя се оживяваше едва при настъпването на нощта, когато мошеници и просяци се връщаха с плячка или с празни ръце. Декорът беше

ужасяващ и тягостен. Човек се чувстваше на вражеска земя, точно преди да попадне в неизбежната засада.

Мелезът не беше сам.

Компания му правеше възрастна жена, облечена цялата в черно, която гризеше остатъци от хляб, както заек хруска морковчета, държеше ги в костеливите си ръце, а очите ѝ блуждаеха в празното пространство. Тук беше и Касапина, разбойникът, с когото Сен Люк беше влязъл в единоборство. Мъжът се опитваше да направи атмосферата колкото е възможно по-непоносима с тежкото си мълчание и с мрачния си и заплашителен поглед, насочен към посетителя, както и с това, че държеше ръката си на дръжката на рапирата. Обърнал му гръб, Сен Люк остана невъзмутим. Минутите минаваха, а мляскането на старицата нарушаваше тишината.

Най-последно, предвождан от страховит индивид с гола глава, Великият кесар влезе в стаята, където мръсният под, стените и касите на вратите контрастираха с чудноватия лукс на мебелите и на килимите, откраднати от някой дворец или от богаташки буржоазни домове.

* * *

Слаб и рус, Великият кесар беше на не повече от седемнайсет години — възраст, на която по онова време човек биваше възприеман като зрял, но Кралят изглеждаше прекалено млад, за да ръководи тези груби и всяващи страх представители на парижкото дъно. Независимо от това, той демонстрираше уважаваната и плашеща достолепност на монарсите, а когато авторитетът му се оспорваше, започваха да текат кръв и сълзи. Дясната му буза беше белязана от незараснала рана. В светлите му очи блестяха цинизъм и интелигентност. Не беше въоръжен, тъй като беше сигурен, че нищо не го заплашва във владенията му, където един негов поглед можеше да осъди някого на смърт.

Великият кесар се настани удобно в специално предназначения за него фотьойл, а мъжът, който му отвори вратата, застана редом, прав и безучастен. Сен Люк го познаваше. Казваше се Грангие и беше „архиапаш“. В строгата йерархична структура на Двора на чудесата

архиапашите се нареждаха непосредствено след Великия кесар, наравно с „тарашите“. Последните отговаряха за сформирването на бандите и обучаваха новациите в изкуството да пребъркват джобовете и да предизвикват състрадание. Архиапашите бяха съдии и съветници, често пъти образовани. Благодарение на изключителната си проникателност, разпопеният свещеник Грангие се беше превърнал в ухо на господаря си.

Сен Люк се поклони, но не свали шапката си.

— Трябва да призная, че не ти липсва смелост — рече Кралят без никакво предисловие. — Ако ставаше дума за друг, щях да си помисля, че е идиот.

Мелезът не отговори.

— Да се появяваш тук, след като се отнесе толкова грубо с двамина от хората ми и заплаши клетия Касапин, че ще му прережеш гърлото...

— Искаше ми се да бъда сигурен, че ще ти предаде посланието ми.

— Знаеш ли, че сега той непрекъснато се заканва да те изкорми?

— Това няма никакво значение.

Касапина побесня и посегна да извади рапирата си. Кралят прихна да се смее.

— Добре! Можеш да се похвалиш, че успя да спечелиш любопитството ми. Говори, слушам те.

— Става дума за бандата на Гарваните.

При тези думи лицето на Великия кесар помръкна.

— И какво?

— В последно време Гарваните са придобили някаква стока. Скъпа и крехка. Такава стока, която никога до този момент не ги е интересувала. Разбираш ли за какво ти говоря?

— Може би.

— Искам да зная къде крият стоката. Вече ми е известно, че не е в Париж, но не разполагам с повече подробности. Затова ти...

Господарят на Двора на Чудесата замълча. После се наведе към Грангие и му прошепна няколко думи на *наркоа* — неразбираемия за външни лица жаргон. Архиапашът отговори по същия начин. Без да реагира, Сен Люк изчака края на консултацията. Тя свърши бързо.

— Дори да предположим, че зная това, което искаш — поде Великият кесар, — защо да ти го казвам?

— За подобно сведение съм готов да платя прескъпо.

— Аз съм богат.

— Ти си негодник, който не вярва в нищо и не признава законите. Но най-вече си добре осведомен.

— Какво ще рече това?

— Гарваните ти правят сечено. По тяхна вина влиянието ти и доходите ти започват да намаляват. Но най-вече те действат, без да чакат заповеди от теб.

— Този проблем скоро ще бъде разрешен.

— Така ли? Аз мога да го разреша в твоя полза. Кажете ми каквото искам да зная, и ще нанеса на Гарваните такъв удар, от който няма да се съвземат лесно. Дори ако желаеш, може да си присвоиш заслугата... Ние не сме си дружки, Кралю. Няма съмнение, че някой ден между нас ще започне да се лее кръв. Но днес интересите ни съвпадат.

Великият кесар се замисли, почеса се по брадичката и мустаците си, които представляваха по-скоро юношески мъх.

— Толкова ли е скъпа тази стока?

— За теб тя няма никаква стойност.

— А за Гарваните?

— Те ще получат цената, която им е предложена. Мисля, че в тази афера са само изпълнители и ще предадат стоката на този, който ги е наел. Няма да мога да действам, когато това стане, а ти ще изпуснеш възможността да им отмъстиш. Времето не чака, Кралю.

— Дай ми един час да размисля.

Кралят и мелезът размениха погледи, като всеки от тях се опитваше да проникне в душата на другия.

— Един час. Не повече — отсече Сен Люк.

* * *

След като мелезът си тръгна, Великият кесар запита архиапаша:

— Какво мислиш за всичко това?

Грангие помълча известно време.

— Две неща — рече той накрая.

— И какви са те?

— Първо, имаш интерес да помогнеш на мелеза срещу Гарваните.

— А второто?

Вместо да отговори, архиапашът се обърна към старицата, която — той беше сигурен — внимателно проследи нишката на мислите му. Тогава тя, между две примлясквания, с все така вперен в нищото поглед, като сляпа или безразлична към света, каза:

— В някой близък ден трябва да го убием.

25.

Гвардейците на Кардинала получаваха заплащане на всеки трийсет и шест дни. Това беше повод за „парад“, който даваше възможност да бъде направен преглед на личния състав. Гвардейците се строяваха. След това капитанът или лейтенантът минаваха с лист в ръце. Всеки от бойците на висок глас си казваше името и то веднага беше записвано на хартията. След това имената се изреждаха на документ, подписан и подпечатан от офицера. Документът се предаваше на ковчежника и всички отиваха — под строй — да си получат парите в кабинета му.

Този ден беше определено парадът да се състои в пет часа следобед, в двора на Кардиналския дворец, тъй като Негово Преосвещенство в този момент си почиваше. Всички гвардейци, с изключение на дежурните, се бяха събрали. Униформите им изглеждаха безупречни: лъснати ботуши, изгладени мантии и почистени оръжия. Те още не бяха се строили и разговаряха, доволни от обстоятелството, че скоро щяха да станат малко по-богати. Бяха благородници, но повечето от тях нямаха състояние и живеяха от заплатите си. За щастие, Кардиналът плащаше добре — петдесет ливри за гвардеец и до четиристотин за капитан. Но най-вече — той уреждаше сметките с тях винаги навреме. Дори прехвалените мускетари на краля не получаваха толкова редовно парите си.

Седнал на рамката на прозореца, Арно дьо Ленкур четеше настрана от другите, когато Ньовел отиде при него. Младият мъж, щастлив че присъства на първия си парад, сияеше.

— Е, господин Дьо Ленкур, какво ще сторите с вашите 154 ливри?

Толкова се полагаше на енсините от гвардейците на Негово Преосвещенство.

— Ще платя на хазяина си, Ньовел. Както и всичките си дългове.

— Нима имате дългове? Не ви подхожда... Не ми се сърдете, но не мога да си представя, че харчите безразборно...

Ленкур се усмихна приветливо, но не отговори.

— Нека помисля — продължи Ньовел. — Можех да се убедя с очите си, че не пиете и мразите кулинарните излишества. Не играете хазарт. Не кокетничите. Дали пък нямате тайна любовница? Носи се слух, че давате всичките си спестявания за благотворителност. Но човек не трупа дългове, като дарява, нали?

— Дълговете ми са към един книжар.

Ньовел се изблеци и почеса тънките си мустаци.

— Аз чета само „Ла Газет“ на Рьонодо^[1]. Всеки ден намирам по някой изоставен екземпляр. Понякога новините са поостарели, но ми се струва, че все пак съм добре информиран.

Ленкур му кимна, но в сините му очи се четеше кротко неодобрение.

От две години Теофраст Рьонодо — с кралско благоволение — издаваше вестник с новини, който се разграбваше, а разносвачите го разпространяваха из страната. Всекидневникът „Ла Газет“ се състоеше от трийсет и две страници, половината от които бяха посветени на „вести от Изтока и от Централна Франция“, а другата половина — „от Запад и от Север“. Изданието съдържаше и информация за събитията във френския двор. Подготвяше се и месечно приложение, което обобщаваше и допълваше новините от изминалия месец. Обществена тайна беше, че кардинал Ришельо упражнява строг контрол над всичко, което излиза в „Ла Газет“. Случваше се дори да грабне перото, за да пише статии и дори да ги подписва. Колкото и странно да изглеждаше, кралят следеше внимателно събитията, които пряко го засягаха.

— Какво четете сега? — попита Ньовел, за да продължи разговора.

Ленкур му подаде книгата.

— По дяволите — възкликна младият гвардеец. — Написаното да не е на латински?

— На италиански е — обясни офицерът и с това сложи точка на коментара си.

Както повечето от благородниците, които въртяха рапири, Ньовел беше почти неграмотен.

Той не скри възхищението си:

— Чувал съм, че освен латински и гръцки владеете още испански и немски. Но италиански?

— Ами зная го...

— А за какво се говори в тази книга?

— За драконовата магия.

Близката камбана и няколко други наоколо се обадиха, което подсети гвардейците, че е време да се приготвят за парада. Ньовел върна книгата, както човек се освобождава от компрометираща го вещ, а Ленкур я прибра в дублета си, под мантията.

В този момент един лакей, облечен в ливрея, каквато носеха прислужниците на Кардинала, се приближи към тях.

— Господин Дьо Ленкур, секретарят на Кардинала, ви вика при капитан Дьо Сен Жорж.

— Сега ли? — учуди се Ньовел, като видя, че отрядът се строява.

— Да, господине.

Ленкур успокои младия гвардеец с поглед и последва лакея.

* * *

След като се качиха по стълба и стояха дълго в едно преддверие, Арно дьо Ленкур, без да се изненада особено, разбра кой го чака под високия изрисуван таван на специалния кабинет. Стаята беше огромна, плашеща, златните ѝ орнаменти и скъпата дървена ламперия блестяха на светлината, която нахлуваше през двата големи прозореца в дъното. Те гледаха към представителния двор и можеше да се чуе, че парадът продължава.

Неподвижни и невъзмутими, шест прочути с верността си часови стояха на стража, трима отдясно и трима отляво, едни срещу други, сякаш показваха пътя към голямата работна маса, зад която капитан Сен Жорж седеше с гръб към светлината. Прав до него, леко отдръпнат, беше застанал Шарпантие.

Присъствието на личния секретар на Ришельо тук и при тези обстоятелства можеше да означава само едно и Ленкур разбра истината. Той изчака лакея да затвори вратата зад себе си, след това бавно премина покрай стражите. Старият Брюсан беше сред тях и като че ли едва сдържаше вълнението си, изглеждаше по-вдървен от останалите и май трепереше.

Всички останаха безмълвни, а Ленкур свали шапката си и се поклони.

— На вашите заповеди, господине.

Тогава Сен Жорж, с леден поглед, стана и заобиколи масата.

Протегна ръка и с категоричен тон рече:

— Дайте ми рапирата си, господине.

В същия момент биене на барабан сложи край на парада.

[1] Най-старият френски вестник, основан през 1631 г. от лекаря на крал Луи XIII Теофраст Рьонодо с подкрепата на кардинал Ришельо.

↑

26.

— Ти добре знаеш, че не си виновна, нали?

Анес дьо Водрьой потръпна, сякаш остър ръжен се беше забил в кръста ѝ. Тя беше задрямала и като подскочи, отворената върху бедрата ѝ книга падна на пода. Обзе я учудване, смесено със страх, но една секунда се оказа достатъчна, за да си даде сметка, че е сама. Впрочем гласът, който беше чула наяве или насън, може да идваше само от отвъдното.

След като се върна от хана с Балардийо, тя се усамоти в любимата си стая, много голяма и почти лишена от мебели, където тишината изглеждаше неземна. От едната страна, по стените, древни доспехи съжителстваха със средновековно рицарско снаряжение и пирамиди за пушки. От другата, през четири високи прозореца с каменни рамки, дневната светлина проникваше косо и осветяваше оръжията, сякаш застанали непоколебимо на стража. Две огромни камини с потъмнели тухли бяха разположени в двата края на залата, предназначена най-вече за банкети. Но столовете и впечатляващата маса бяха махнати, а тежките полилеи от ковано желязо висяха над почти празното помещение.

Когато времето беше лошо, Анес идваше тук сама или с Балардийо. Тя обичаше да се усамотява, за да чете, да размишлява или просто да изчака денят, а понякога нощта, да отmine. За тази цел се приютяваше край камината, която палеха още при първите студове. Разполагаше с фотьойл с кожена облегалка, похабена от възрастта масичка, надупчена от дървояди ракла и етажерка, на която бяха наредени трактати по фехтовално изкуство. Редом стърчеше и старо чучело за рицарски упражнения.

Това беше целият ѝ свят.

Този следобед Анес се посвети на четене. Закачи портупея си на чучелото, свали ботушите и корсета си от червена биволска кожа, след това се настани удобно във фотьойла, изпъна нозе и кръстоса глезени на раклата пред себе си. Но несъмнено беше по-изморена, отколкото предполагаше. Сънят я събори, докато проучваше една глава,

посветена на позата за отбиване при фехтовката, когато противникът има по-дълга ръка.

След това се появи гласът:

— Ти добре знаеш, че не си виновна, нали?

Погледът на Анес се насочи към чучелото.

Преди да бъде превърнато в закачалка, то дълго време беше използвано като манекен при упражнения с рапира. Две трети от хоризонтално изправените му ръце бяха ампутирани, а тялото — забито на солидна поставка. Тя не му позволяваше да помръдва — беше покрито с пробождания, които ставаха все повече и повече в близост до символичното сърце, очертано в дървото. Балардийо, войникът, на чиито грижи Анес беше поверена от баща си, беше донесъл това полуизгнило туловище от полето, където то служело за плашило. По онова време, още дете, бъдещата баронеса трудно повдигаше с две ръце една рапира, дълга колкото нея. Но не искаше и да погледне никоя друга.

Викът на приближаваща виверна разцепи тишината.

Анес обу ботушите си, облече кожения корсет, който се завързваше отпред, праметна през рамо портупея, грабна рапирата си и отиде на двора, където се появяваха първите сенки на вечерта.

Ездачът слезе от бялото влечуго с широки прибрани криле. Цветът на животното и на ливреята на мъжа не оставяха място за никакво съмнение: той беше кралски куриер. Вероятно пристигаше направо от Лувъра.

След като се увери, че пред него стои самата баронеса Дьо Водрьой, и почтително я поздрави, той ѝ подаде писмо, което извади от кобура на седлото.

— Благодаря. Очаквате ли незабавен отговор?

— Не, госпожо.

Анес видя Марион да се появява на прага на кухнята и насочи кралския пратеник към нея, за да му сипе чаша вино и да му даде за хапване всичко, което поиска, преди да си тръгне. Мъжът поблагодари и остави Анес в компанията на виверната, която, кротка и благонамерена, протягаше дългия си врат, за да разгледа околностите с невъзмутим поглед.

Анес разчупи восъчния печат на кардинал Ришельо и безучастно зачете писмото.

— Какво има? — попита Балардийо, който се появи, за да научи новините.

Тя не отговори веднага, но обърна глава към него и дълго го гледаше втренчено.

След това, за първи път от много време насам, се усмихна.

27.

Вечерта трима конници преминаха през вратата „Бюси“ за да се озоват в просторното и спокойно предградие на абатството „Сен Жермен“. Те поеха по улица „Гълъбарника“, скоро завиха по „Светите братя“, минаха покрай Протестантското гробище и при болницата „Шарите“ тръгнаха по улица „Сен Гийом“.

— Пристигнахме — рече Ла Фарг и скочи на земята.

Марсиак и Алмадес едновременно погледнаха към портата, пред която бяха спрели — масивна, мрачна врата с две правоъгълни крила, украсени с дървени плоскости, забити с големи пирони с кръгли главички. Всички слязоха от седлата и докато капитанът удари три пъти с чукчето от ковано желязо, те разглеждаха спокойната улица, която наблизко, се отклоняваше към улица „Сен Доминик“. Вече нямаше навалица по паветата, позлатени от залязващите лъчи, а търговците прибираха стоката си. Миризма на готвено се примесваше с парижката смрад на изпражнения. Недалеч житен сноп служеше за разпознавателен знак на една гостилница.

— Почти нищо не се е променило — рече гасконецът.

— Не е — отговори лаконично испанският учител по фехтовка.

Малка вратичка за пешеходци беше разположена в долния край на едно от крилата на портата. Тя леко се отвори и отвътре някакъв глас попита:

— Кой сте вие?

— Посетители — отговори Ла Фарг.

— Очакват ли ви?

— Нуждаят се от нас.

Странната размяна на любезности предизвика носталгичната усмивка на Марсиак.

— Може би най-после тази парола трябва да бъде сменена — промълви той на Алмадес. — Все пак, след пет години...

Събеседникът му повдигна рамене: важното беше в този късен час да им отворят, и точно това се случи.

Ла Фарг влезе пръв, останалите го последваха, като дърпаха юздите на конете си, за да ги накарат да сведат глави. Щом преминаха през вратата, шумът от копитата на жребците отекна по паветата и дворът се изпълни с глъчка.

* * *

Беше стара сграда в строг архитектурен стил, масивна, цялата от сив камък, която един хугенот пуритан беше построил по свой вкус непосредствено преди Вартоломеевата нощ^[1]. Тя приличаше на древните господарски домове, които оцеляваха след многобройни кампании и чиито фасади бяха крепостни зидове, а прозорците — бойници. Висока стена отделяше двора от улицата. Отдясно на входа се издигаше порутеното крило на съседното здание. Насреща стърчаха портите на голямата конюшня, а до нея беше хамбарът за просо. Отляво се намираше основната част, предназначена за обитаване. Най-горе имаше куличка и гълъбарник, таванското помещение беше под солидния покрив, два реда прозорци с каменни рамки гледаха към двора, кабинетът заемаше цял етаж, после идваше приземният, до който се стигаше по няколко стъпала.

Марсиак остави коня си, изкачи се по стълбите, обърна се към спътниците си, останали назад, и заяви патетично:

— Ето ни отново в двореца на Ястреба. Както виждате, очарованието му не е изчезнало... По дяволите! — продължи той тихо. — Мястото е още по-ужасяващо, отколкото е в спомените ми, а това ми се струваше невъзможно.

— Този замък отлично е служил в миналото — заяви капитанът. — И пак ще послужи. Впрочем ние сме свикнали с него.

След като затвори малката врата, посрещачът им се присъедини към тях.

Старецът имаше дървен крак. Дребен, слаб, нечист, веждите му бяха разрошени, а голият му череп беше обграден от корона от дълги и фини, жълтеникавобели коси.

— Добър вечер, господине — рече той на Ла Фарг и му подаде тежка връзка ключове.

— Добър вечер, Гибо. Благодаря.

— Господин Гибо? — намеси се Марсиак, след като се приближи. — Господин Гибо, нима сте вие?

— Бога ми, господине, аз съм.

— Струваше ми се, че разпознах гласа ви, но... Нима продължавате да пазите тези тъжни камъни цели пет години?

Мъжът реагира, сякаш бяха наругали някой от членовете на семейството му:

— Тъжни камъни ли, господине? Може би този замък не е особено весел и вероятно тук-там ще намерите прах и паяжини, но мога да ви уверя, че покривът, конструкцията, стените и дъските на пода са здрави. Камините още работят. Мазетата и конюшните са просторни. Също така в дъното на градината има вратичка, гледа към уличка без изход, която...

— Ами тя? — прекъсна го Алмадес. — Коя е тя?

Девојка с бяла престилка и боне стоеше на входа на жилищната част. Руса и закръглена, със сини очи, тя се усмихваше срамежливо и беше скръстила ръце.

— Това е Наис — обясни Гибо. — Вашата готвачка.

— А госпожа Лудрен? — запита Марсиак.

— Почина миналата година, господине. Наис е нейна племенничка.

— Умее ли също така добре да готви?

— Да, господине.

— А ще си държи ли езика зад зъбите? — поинтересува се Ла Фарг, който отлично разбираше най-важните неща.

— Тя е почти няма.

— Как така почти?

— Толкова е срамежлива и смирена, че почти никога не говори.

— Не е същото...

Наис се колебаеше дали да се приближи, но Ла Фарг ѝ даде знак да дойде при него, обаче в същото време чукчето от ковано желязо на портата отекна два пъти. Всички се изненадаха, а девојката дори подскочи.

— Той е — рече Гибо с известно безпокойство в гласа.

Капитанът кимна, посребрените му коси се стелеха по яката на сивия му дублет.

— Отидете да отворите, господин Гибо.

— *Той* ли? — попита гасконецът, докато портиерът изпълняваше заповедта. — Кой е той?

— Ето го — заяви капитанът и повдигна брадичката си към благородника, който влизаше в двора, теглейки за юздата дорестия си кон.

Между четирийсет и пет и петдесетгодишен, той беше висок, слаб и блед, изпълнен с високомерие и достолепие, облечен с пурпурен дублет и черни панталони до коленете.

Марсиак го разпозна още преди да види добре поддържаните му мустаци и белега на слепоочието.

— Рошфор.

[1] Масово избиване на повече от 3000 хугеноти във Франция на 24 август 1572 г., в деня на свети Вартоломей; според много исторически източници организатор е Катерина Медичи, майка на крал Шарл IX. ↑

28.

Както обикновено, младият маркиз Дьо Ганиер обядваше рано, в своя дом и сам. Неизменен ритуал уточняваше и най-дребните детайли на храненето — от хармоничната подредба на трапезата до задължителното мълчание на прислужниците, като се мине през многообразието на ястията, приготвени от прочут и талантлив майстор готвач, който се съобразяваше и с най-изтънчените вкусове на клиентите си. Върху чистата ленена покривка съдовете бяха от позлатено сребро, чашите и каните — кристални, а приборите — сребърни. Облечен достатъчно луксозно, за да се отличава и да блести в двора, Ганиер ядеше с вилица, според италианската мода, която все още беше непозната във Франция. Той режеше малки, равни парчета и ги дъвчеше бавно, невъзмутим и изпънат, с вперен напред поглед, и всеки път оставяше приборите от двете страни на чинията си. Когато пиеше, внимателно избърсваше устните и финия си рус мустак, за да не изцапа краищата на чашите.

Завършваше хапка пастет от фазан, когато един лакей се възползва от смяната на платата и му пошепна нещо на ухото. Маркизът го изслуша, без да прояви каквато и да било емоция, нито мускул от лицето му не трепна. След това даде разпорежданията си.

Малко по-късно влезе Маланконтър.

Беше мръсен и разгърден, смърдеше на обор, косите му се бяха залепили на челото, а лявата му ръка беше увита в нечиста превръзка.

Ганиер го погледна изпитателно.

— Готов съм да се обзаложа — рече той, — че нещата не са се развили според твоите планове.

Поставиха пред него пълнен пъдпъдък и той започна старателно да го разрязва.

— Какво стана с хората ти? — попита Ганиер.

— Мъртви са. Всичките. Уби ги един мъж.

— Само един ли?

— Но не кой да е! Беше Лепра. Разпознах рапирата му.

Ганиер лапна парче пъдпъдък, дълго го дъвка и го преглътна.

— Господин Лепра — промълви като че ли на себе си. — Господин Лепра и знаменитата му драконова рапира...

— Мускетар! — възкликна Маланконтър, като че ли с тези думи искаше да оправдае неуспеха си. — И то от най-добрите!

— Да не смяташ, че кралят ще повери тайната си поща на някой комедиен герой?

— Не, но...

— А писмото?

— Все още е у него.

Маркизът довърши пълпълъка си, докато Маланконтър гледеше безмълвно младежкия му и невъзмутим профил. След като кръстоса приборите си в чинията, той взе една камбанка и каза:

— Може да си вървиш, Маланконтър. И се опитай по-бързо да излекуваш ръката си, защото не си ми необходим сакал.

Влезе лакей, който раздигна масата, а когато излизаше, наемният убиец видя друг прислужник, който носеше писмо на скъп поднос. Писмото беше предадено на Ганиер, който внимателно разтвори плика. Беше написано от ръката на виконтеса Дьо Маликорн.

Вашият човек се провали. Кавалерът пристига преди полунощ през вратата „Сен Дьони“. Посланието не бива да стигне до Лувъра.

Маркизът сгъна листа и изпи последната глътка вино.

* * *

В същия момент, в здрача, самотният кавалер Лепра препускаше по прашния и пуст път.

Близо до сърцето му, в гънките на ризата, под изцапания с кал, пот и засъхнала кръв дублет, той носеше тайната дипломатическа поща, която се беше заклел да защитава дори с цената на живота си. Изтощен и ранен, отслабен от болестта, която постепенно го

разяждаше, той галопираше към Париж и очакваше нощта, без да предполага какви опасности го дебнеха.

ИСПАНСКИЯТ КАВАЛЕР

1.

Големи факли осветяваха вратата „Сен Дьони“, когато кавалерът Лепра д'Оргьой пристигна там час след като се спусна мракът. Изморен, мръсен, прегърбен и с изтръпнал кръст, той се чувстваше не по-добре от коня си. Свело глава, клетото животно едва се влачеше и залиташе на всяка крачка.

— Пристигнахме, красавецо — рече му Лепра. — Заслужи си цяла седмица да почиваш в конюшнията.

Въпреки умората, той представи пропуска си с уверена ръка, без да сваля шапка и без да слиза от седлото. Изпълнен с подозрение, офицерът от буржоазната милиция първо вдигна фенера си, за да огледа добре този въоръжен кавалер, чиято съмнителна физиономия го подплаши: обрасли страни, остри черти, студен поглед. След това той обърна внимание на документа, а като видя височайшия подпис, незабавно се промени, поздрави и нареди да отворят вратата.

Лепра благодари с кимане.

Вратата „Сен Дьони“ предоставяше много удобен достъп до Париж. Опирайки се на запад на новопостроена и укрепена крепостна стена, която обхващаше стари предградия, тя беше крайна точка на улица „Сен Дьони“, която, от север до юг, преминаваше по целия десен бряг на столицата, чак до затвора „Шатле“, който се издигаше пред Моста на обменителите. През деня тази почти права артерия се радваше на вихрен и шумен живот. Но щом паднеше мрак, се превръщаше в тясна пътека, подчинена на безмълвните и ужасяващи сенки. Впрочем през нощта целият Париж изглеждаше по същия начин.

Лепра бързо разбра, че го следят.

Отначало го предупреди инстинктът му. След това усети особеното мълчание, в което някой се беше стаил. И най-сетне — едва доловимия шум от някакъв покрив. Наближаваше болницата „Света Троица“, когато забеляза дулото на пищов да се подава между два комина.

— Дий! — смушка с шпори корема на коня си.

Изненаданото животно направи последни усилия да полети напред.

Прозвучаха изстрели.

Куршумите свистяха във въздуха, но не улучиха целта си.

Конят препускаше в галоп, но някакво препятствие го спъна и подкоси. Процвили ранен, падна тежко на една страна и повече не помръдна.

Лепра се строполи на земята. Ударът беше жесток и остра болка прониза ранената му ръка. Свил устни, той застана на колене...

... и видя веригата.

По парижките улици имаше поставени специални подпорки, които позволяваха да бъде обтегната верига през пътя — старо средновековно приспособление, чиято цел беше да възпрепятства движението на тълпите при метежи. Офицерите от милицията залагаха тези букаи, които не можеха да бъдат махнати без ключ. Те бяха широки и много здрави, твърде ниски, за да спрат конника, но достатъчно високи, за да го принудят да ги прескача. В мрака представляваха опасен капан.

В този момент Лепра разбра, че целта на убийците не беше да го премахнат и че истинското място на засадата бе тук, на ъгъла на улица „При мечките“, недалеч от един от малкото фенери, които запалваха след залез-слънце и които светеха, докато големите им лoени свещи изгорят.

Трима мъже се появиха от сумрака, пристигнаха и други. С ръкавици и ботуши, въоръжени с рапири, те носеха шапки и големи тъмни мантии, а черни шалове прикриваха лицата им.

Лепра трудно се изправи, извади драконовата си рапира и тръгна на бой с онези, които го заплашваха. Направи финт и единият от тях прелетя покрай него, понесен от устрема си. След това блокира атаката на втория и блъсна третия с рамо. Изнесе левия си крак напред, прониза нечие гърло и отстъпи светкавично, за да избегне насоченото към него острие. Появиха се други двама маскирани противници. Кавалерът Д'Оргъой се отдръпна и незабавно контраатакува. Докопа нападателя си за яката и го размаза в стената. След това парира удара на втория, отвърна, успя да наложи своя ритъм, за да срази поредния враг и да се заеме със следващия. Обстоятелството, че е левак, му даваше известно предимство, но отворената рана на ръката му го

поставяше в неизгодно положение, а противниците му сякаш извираха: когато един биваше обезвреден, на негово място изникваше друг. Най-накрая той прониза нечие рамо и със страшен удар на дръжката на рапирата разби слепоочието на новата си жертва. Тази атака му струваше лош прорез в бедрото, но той успя да се възстанови, докато раненият в рамото побягна, а другият падна мъртъв върху калната земя.

Последните двама нападатели не тръгнаха веднага на щурм. Те предпазливо опитаха да обградят кавалера. Той опря гръб в стената, застана нащрек и внимаваше да не ги изпуска от поглед. Ръката и бедрото го боляха. Пот замъгляваше очите му. И тъй като мъжете не се решаваха да атакуват, Лепра разбра, че очакват подкрепление. Подкрепление, което впрочем пристигаше: трима тичаха надолу по улица „Сен Дьони“. Несъмнено бяха тези, които стреляха от покрива.

Кавалерът не можеше да си позволи да ги изчака.

Той леко промени стойката си, престори се, че атакува противника си отляво, излъга десния и светкавично нанесе удар. Острието от драконова кост блесна на лунната светлина, преди да пререже нечия китка, която държеше здраво рапира. Ампутираният простена и побягна, а чуканчето му оставяше кървава следа по улицата. Лепра го забрави и се извъртя, така че да избегне ботуша, насочен към лицето му. Два пъти парира атаката на бандита, след което успя да докопа прекалено протегнатата му ръка, привлече мъжа към себе си, удари го с глава в устата, после с коляно в слабините и накрая заби острието си в гърлото му.

Остави трупа да се свлече в локва кръв, измъкна кинжала от колана му и се изправи срещу тримата закъснели врагове. Отби първия удар с бялата си рапира, втория — с кинжала, а третият, вместо да пониже окото му, само успя да одраска бузата му. Ритна с ботуш единия, успя да задържи високо горе остриетата на другите двама и тъй като драконовата кост без усилие се справи със стоманата, противниците полетяха настрани. Кинжалът му беше свободен: три пъти промуши най-близкия фехтовач. Лепра се опря на един каменен стълб и като се извъртя, обезглави нещастника, когото беше изритал и който изгуби равновесие. Алени капки, подобни на лепкав дъжд, опръскаха кавалера Д'Оргъой и последния му нападател. Двамата си размениха няколко атаки, всеки от тях излизаше напред и отстъпваше

от въображаема линия на земята, от устите им изскачаха ругатни, а погледите им бяха яростни. Най-после, бандитът направи фатална грешка и животът му секна, когато драконовото острие се промуши под брадичката му и излезе от другата страна на черепа.

Капнал от умора и от упражненото насилие, измъчван от раните, Лепра се олюля и се почувства зле. Жестоко гадене го присви на две и го принуди да се опре на някаква врата, за да повърне черна слуз, дължаща се на рансата.

Мислеше, че всичко е свършило, но дочу приближаването на кон.

Свъсил вежди и с гневен поглед, опрял ръка до стената, край която изпразни вътрешностите си, Лепра се взря в приближаващия конник.

Беше много млад и много елегантен благородник с руси мустаци, който яздеше луксозно оседлан кон.

— Моите поздравления, господин Лепра.

Кавалерът направи усилие да се изправи, макар че всичко го болеше и усещаше как дори полъхът на вятъра може да го събори.

— За тези, които не познавам, съм господин кавалерът Д'Оргъой. Моля да ме извините.

Лепра изплю тлъста слюнка, пълна с гной и кръв.

— А вие кой сте?

Кавалерът се усмихна съчастнически и насочи зареден пищов към Лепра.

— Това е без особено значение, тъй като вие, господин кавалер Д'Оргъой, ще отнесете името ми в гроба.

Очите на ранения мъж блеснаха.

— Всеки човек на честта би слязъл от коня и би извадил рапирата си.

— Да. Сигурно е така.

Маркиз Дьо Ганиер се прицели и застреля Лепра право в сърцето.

2.

Легнал си малко по-рано от обичайното, Арман Жан дю Плеси дьо Ришельо четеше, когато някой почука на вратата. Горяха свещи и в тази студена пролетна вечер огромен весел огън от цепеници пламтеше в камината. Тримата секретари, които стояха в стаята на Кардинала, бяха винаги готови да напишат писмото, което трябваше да им бъде продиктувано, или да положат за господаря си грижите, които крехкото му здраве изискваше. Двама от тях спяха на походни легла, подредени до стените, докато третият оставаше буден, седнал на стол. Той стана, изчака нареждане от Негово Преосвещенство, внимателно надникна навън и тогава широко отвори вратата.

Влезе около петдесетгодишен монах капуцин. Облечен със сива власеница и обут със сандали, той безшумно се приближи до голямото легло с колони и завеси, в което Ришельо седеше, опрял гърба си на възглавници, за да облекчи кръста си.

— Пристигна поща от Регенсбург — каза той и подаде някакво писмо. — Вероятно ще искате да го прочетете още сега.

Роден като Франсоа-Жозеф Льоклерк дю Трамбле, този, когото всички наричаха отец Жозеф, беше от благородно семейство и получи солидно военно образование, преди — на двайсет и две годишна възраст — да отиде по призвание при капуцините. Реформатор на своя орден и основател на „Дъщерите на Голготата“^[1], той се прочу в двора с усърдието и с проповедите си. По онова време беше станал знаменития Сив кардинал, което ще рече най-близкият и най-влиятелният сподвижник на Ришельо. Той понякога ръководеше Съвета, скоро щеше да стане министър и Негово Преосвещенство с пълно доверие му предоставяше управлението на някои държавни дела. Искрено приятелство, взаимно уважение и еднаква убеденост за политиката, която трябва да водят срещу Хабсбургите в Европа, свързваше двамата мъже.

Като затвори „Успоредните животописи“ на Плутарх, Кардиналът взе пратката и поблагодари.

— Има още нещо — каза отец Жозеф.

Ришельо разбра и отпрати секретарите си. Когато онзи, който стоеше на пост, събуди и придружи колегите си в съседна стая, капуцинът взе стол и Кардиналът рече:

— Слушам ви.

— Искам отново да поговорим за вашите... Остриета.

— Мислех, че сме се разбрали по този въпрос.

— Отстъпих, но не успях да приема всичките ви аргументи.

— Вие знаете, че хора с подобна закалка скоро ще бъдат необходими на Франция.

— Има и други освен тях...

Ришельо се усмихна.

— Няма. Когато казвате *тях*, зная, че имате предвид *него*, нали?

— Вярно е, че не обичам особено господин Дьо ла Фарг. Той не се подчинява и много често е престъпвал вашите заповеди.

— Така ли?

Капуцинът си позволи кратко обобщение на фактите, като ги изброяваше и ги посочваше с пръсти.

— Спомнете си. В Кьолн, в Бреда, в Бохемия. А да не говорим за катастрофата в Ла Рошел...

— Макар че Ла Рошел излезе от лоното на Франция, за да се превърне в протестантска република, не мисля, че можем да вменяваме отговорността на капитан Ла Фарг. В крайна сметка беше достатъчно, че дигата успя да устои няколко дни на напора на океана... Колкото до останалите събития, които споменахте, струва ми се, че Ла Фарг не се подчини на разпорежданията, за да изпълни по-успешно възложените му мисии.

— Той ще продължи да се държи все така. От онази човешка раса е, която никога не се променя.

— Надявам се.

Отец Жозеф въздъхна и се върна към проблема:

— А какво предполагате, че ще се случи, когато Ла Фарг открие тайните мотиви на мисията, която имаме намерение да му поверим! Ще се почувства излъган и заради недоволството си може да се опита да провали всичко. Ако установи истинската идентичност на граф Дьо Понтеведра!...

— Първо трябва да разбере, че той съществува.

— Това ще се случи, не се съмнявайте. Вашите Остриета са колкото воители, толкова и добри шпиони. Не им липсва хитрост, нито въображение и сме ги виждали да разплитат още по-сложни мрежи.

Дойде ред на Негово Преосвещенство да въздъхне.

— Когато настъпи моментът, ще мислим... Засега от значение е, че тази мисия е жизненоважна за интересите на Франция. А по известни вам причини Остриетата са едновременно тези, които могат да я изпълнят, и тези, които трябва да държим настрана от заговора.

— Любопитен парадокс.

— Вчера казах на капитана, че невинаги мога да избирам оръжията. Това е истина. В тази афера Остриетата са оръжието, което трябва да използвам. Испания изложи условията си. Предпочитам да я удовлетворя, вместо да видя как тя ни унищожава.

Отец Жозеф се съгласи, но с половин уста.

— Изморен сте — рече Кардиналът мило, почти нежно. — Починете си, приятелю.

В Кардиналския дворец стаята на капуцина беше съседна на тази на Ришельо. Отец Жозеф погледна към вратата, която водеше натам.

— Да — каза той. — Прав сте.

— И ако това би ви помогнало да заспите, мислете си, че говорим за кораб, който вече плава в открито море и няма начин да го върнем в пристанището.

Капуцинът смръщи вежди.

— В този момент — обясни Кардиналът — Рошфор съобщава на Ла Фарг детайлите на мисията.

— Значи заровете са хвърлени.

[1] „Дъщери на Голготата“ е бенедиктинско религиозно сестринство, основано през 1617 г. от Антоанет д'Орлеан Лонгвил (1572–1618) и отец Жозеф (1577–1638). ↑

3.

— Благодаря — каза Марсиак на Наис, която остави бутилка вино на масата. — Сега вървете да си легнете.

Младата и красива готвачка поблагодари с усмивка и много изморена си тръгна, съпроводена от погледа на гасконецца.

Той и Алмадес се намираха в голямата зала на двореца на Ястреба, където получиха великолепна вечеря, сервирана от Наис. Остатъци от храната и няколко празни бутилки се валяха по дългата дъбова маса, около която Остриетата някога се събираха и вероятно пак щяха да седнат. Засега бяха само двама и огромната зала изглеждаше пуста. Огънят в камината се опитваше едновременно да осветява помещението и да топли. Той пращеше, пееше, въздишаше и сякаш водеше предварително изгубено сражение срещу тишината и нощния мрак.

— Малката е прелестна — рече Марсиак, за да поведе разговор. Испанският учител по фехтовка не отговори.

— Да, прелестна... — повтори гасконецът.

Не толкова непринудено, колкото му се искаше да изглежда, той извади колода карти от джоба си:

— Една игра?

— Не.

— Кажете какво желаете. Може би да хвърляме зарове?

— Не го правя.

— Но всички го вършат!

— Не и аз.

Обезкуражен, Марсиак се облегна на стола, който ужасно изскърца.

— Позволете ми да ви кажа, че вие си оставате все такъв досаден спътник.

— Аз съм учител по фехтовка. Не разводач на мечки.

— Най-вече сте скучен.

Алмадес изпи три малки глътки вино.

— Както обикновено — по три, нали?

— Какво?

— Не. Нищо.

Марсиак въздъхна, стана и се разходи из залата.

Беше от тези мъже, чийто гаменски и непринуден чар хармонираше с небрежния му вид. Имаше тридневна брада, по-тъмна от русите му коси; ботушите му се нуждаеха от излъскване, а панталоните му — от ютия; под разкопчания му дублет се виждаше ризата; носеше рапирата си с осъзната, но не изкуствена небрежност, сякаш казваше: „Пази се, друже. Имам добра приятелка, която не ми тежи и не ме обременява; винаги мога да разчитам на нея.“ В погледа му блестеше веселата и съучастническа искра на подигравателна интелигентност, характерна за човек, който играе на надхитряване не със себе си, а със заобикалящата го човешка комедия.

Противно на него, Алмадес беше въплъщение на самата строгост. На повече от четирийсет години, с тъмни коси и посивели мустаци, той пестеше жестовете и думите си, а продълговатото му лице с остри черти винаги изразяваше съмнение. Беше стегнат в безупречно ушит, но стар и овехтял дублет; на шапката му липсваше перо, а ръкавите и яката на ризата му бяха от дантела, непощадена от времето. Беше ясно, че е беден. Но нищетата не пречеше на достойнството му: противопоставяше ѝ горд и непоколебим стоицизъм.

Докато Марсиак безцелно крачеше напред-назад, испанецът стоеше като излят от мрамор. Свел глава и опрял лакти на масата, той въртеше в ръце калаената чаша.

Три превъртания, пауза. Още три, пауза. Пак три...

— От колко време са вътре според вас?

Учителят по фехтовка отправи мрачен и спокоен поглед към гасконецца. С пръст той сочеше към вратата, зад която се бяха затворили Ла Фарг и Рошфор.

— Не зная.

— Час? Може би два?

— Може би.

— Питам се за какво си говорят? Имате ли представа?

— Не.

— Не се ли вълнувате?

— Когато прецени, капитанът ще ни каже всичко, което трябва да знаем.

Марсиак се замисли и почеса наболата си брадичка.

— Мога да залепя ухо на вратата и да се опитам да чуя.

— Не, не можете.

— Защо?

— Защото ви забранявам и ще ви попреча.

— Да, ясно. Причината си я бива.

Гасконецът се върна на стола си като наказан ученик.

Той пресуши чашата си, напълни я отново и за да каже нещо, попита:

— С какво се занимавахте през изминалите пет години?

Може би за да отклони вниманието на Марсиак от вратата, Алмадес направи усилие и отговори:

— Практикувах занаята си. Първо в Мадрид. После в Париж.

— О!

— А вие?

— Същото.

— Имате ли занаят?

— Ами... Всъщност не — призна гасконецът.

Но веднага добави:

— Кое не означава, че не бях много зает!

— Не се съмнявам.

— Имам любовница. Една любовница отнема много време. Името ѝ е Габриел. Ще ви я представя, щом тя престане да ме ненавижда. Всъщност е много красива.

— По-красива ли е от младата Наис?

Марсиак си падаше по флиртовете.

Той разбра намека и тъй като не умееше да се преструва, повдигна рамене.

— Тя няма нищо общо.

Под високия таван настъпи мълчание, нарушавано само от бумтенето на огъня.

— Те не се обичат особено — рече най-после гасконецът.

— Кои?

— Ла Фарг и Рошфор.

— Никой не обича Рошфор. Той е прокълнатата душа на Кардинала. Шпионин. Без съмнение и убиец.

— А ние какви сме?

— Войници. Водим тайна война, но това не е същото.

— Между тези двамата обаче има нещо необичайно.

— Така ли смятате?

— Сигурен съм. Забелязахте ли белега, който Рошфор има на слепоочието?

Алмадес отговори утвърдително.

— Е добре, никога не споменавайте за него пред Рошфор в присъствието на капитана. Рошфор може да си помисли, че му се подигравате. Не е изключено да предположи, че знаете.

— А на вас какво ви е известно?

— Нищо. Но се правя, че зная. Това ми придава важност.

Испанецът го изгледа мрачно.

— Предпочитам сега да замълчите, Марсиак.

Вратата се отвори и Рошфор премина през голямата зала, без да погледне към никого. Появи се и Ла Фарг. Той се приближи към масата, прекрачи един стол и се облакът на облегалката, след което замислено започна да опитва ястията.

— Е? — сякаш небрежно попита Марсиак.

— Възложена ни е мисия — отговори ветеранът от няколко войни.

— Каква?

— Казано накратко, трябва да служим на Испания.

Испания.

Испания, заклетият враг на Франция, и нейният Драконов двор.

Новината се стовари като брадвата на палача върху дръвника и дори крайно сдържаният Алмадес погледна подозрително.

4.

Доволен от сведенията, които му предостави Великият кесар, Сен Люк изчака зората, за да премине към действие.

Мястото чудесно подходеше на предназначението си: дискретно, изолирано от пътя, благодарение на гората, която го обгръщаше, и на по-малко от час път до Париж. Беше в далечната периферия на предградието Сен Жак, близо до махала, чиято мълчалива камбанария стърчеше. Старата воденица, с отдавна престанало да се върти колело, беше построена край брега на реката. Камъните ѝ устояваха на времето, но покривът, както и покривите на съседните сгради — навес, житница, къщата на воденичаря — бяха пострадали от валежите. Все още здрава стена ограждаше изоставената собственост. Портата ѝ излизаше на единствената пътека, която водеше насам, неизползвана откакто воденицата не работеше.

Откъде Великият кесар знаеше, че Гарваните бяха установили тук едно от своите скривалища? И как се беше досетил, че Сен Люк ги търси? В края на краищата това нямаше значение. Важното беше, че информацията се оказа точна. Оставаше една загадка: причините, поради които владетелят на Двора на чудесата беше помогнал на мелеза. Безспорно имаше интерес Сен Люк да успее и да унищожи Гарваните. Тази банда се подвизаваше в провинцията и в предградията от две години и беше започнала да проявява апетити към столицата. Очертаваше се териториален конфликт, който Великият кесар несъмнено правеше всичко възможно да избегне. Но той най-вече се страхуваше, че действията на Гарваните, дори индиректно, в дългосрочен план ще му се отразят зле. Тези разбойници палеха къщи, изнасилваха, измъчваха с удоволствие, често пъти — убиваха. Те тероризираха населението и дразнеха властите, които се готвеха да реагират жестоко и безпощадно, да мобилизират, ако е необходимо, военен отряд и да устроят десетки засади.

Гарваните неминуемо щяха да загубят битката. Но не всички удари щяха да паднат върху тях. Дворът на чудесата също щеше да си изпати и вождът му желаше да избегне опасността. Въпреки това Сен

Люк сериозно рискува, като отиде да го намери във владенията му на улица „Нъов Сен Совьор“ и се опита да измъкне информация от него. Но времето беше крайно недостатъчно и мелезът не се спираше пред нищо, за да изпълни целите си. Някой ден щеше да плати цената за дързостта си. Никой не смееше да пришпорва Великия кесар.

Някакъв мъж дремеше на стол пред къщата на воденичаря, рапирата му висеше на рамката на стола, а пищовът се подаваше на кръста му. Шапка закриваше очите му, беше се загърнал в една от онези големи черни пелерини, които бяха отличителен знак за бандата. Цяла нощ беше бдял на пост и зъзнеше.

Друг Гарван излезе от къщата. Целият в кожа и шаяк, той се прозина, с лявата ръка се почеса по задника, а с дясната по брадичката, след това разтърси рамото на другаря си. Часовият се събуди и на свой ред се прозина. Те размениха няколко думи и облеченият в кожа мъж се отдалечи, като разкопчаваше колана си. Той отиде под навеса, където бяха завързани конете, събу си гащите, приклезна, шумно си свърши малката работа, въздъхна с облекчение и започна и голямата, когато Сен Люк го изненада отзад и праметна кожен ремък през врата му.

Неспособен да извика за помощ, разбойникът се опита да разхлаби каишката, която пристягаше плътта му, и рязко се изправи. Без да го изпуска от прегръдката си, мелезът стори същото и притегли жертвата си към себе си, като отстъпи две крачки назад. Гарванът беше спънат от свалените си гащи. Разпери ръце и залитна, но не падна, тъй като Сен Люк го задържа. Мъжът се съпротивяваше, въртеше се, колкото можеше. Нозете му тъпчеха яростно влажната от урината земя. Хрипове излизаха от гърдите му, а лицето му силно почервения. Ноктите му се забиваха в приклещеното му гърло, но бяха безсилни да изтеглят ремъка. Тогава той се опита да нанесе удар и юмруците му се насочиха към лицето на мелеза, който, невъзмутим и концентриран, бързо се отдръпна. Ужасът раздираше вътрешностите на клетника. Кафяви и лепкави гадости потекоха по голите му бедра и шумно паднаха на земята. С последни сили, Гарванът отчаяно подири подкрепа, но тя нямаше откъде да дойде. Конвулсиите на тялото му отслабваха. Най-накрая трахеята му изхрущя и от члена му потече белезникава течност. С изплезен език и облещени очи, мъжът бавно се свлече в собствените си испражнения, а палачът му го наблюдаваше.

Конете почти не бяха помръднали.

Сен Люк остави мръсния труп, зави кожения ремък и нагласи кръглите си очила с червени стъкла на носа си, преди да излезе навън и да огледа обстановката.

Разбойникът беше на поста си. Изпружил нозе и скръстил ръце пред корема си, той беше нахлупил шапката върху очите си и спеше на стола, чиято облегалка беше подпряна на стената на къщата.

Мелезът извади камата си и с решителна крачка тръгна към мъжа. Онзи го чу да идва, но помисли, че другарят му се връща.

— Е? Облекчи ли се? — попита той, без да вдигне глава.

— Не.

Гарванът подскочи, а пищовът падна от кръста му. С един жест Сен Люк затвори устата му с ръка и го притегли надолу, за да не му позволи да стане от стола. Насочи камата под брадичката му. Острието проникна рязко, проби небцето и потъна в мозъка. Разбойникът умря мигновено, облещил огромни очи.

Мелезът изчисти камата си в рамото на Гарвана и остави трупа на стола, свлечен надолу, с висящи ръце. Сен Люк преброи шест коня под навеса. Шест без двама. Оставаха четирима.

Приблужи се до вратата, залепи ухото си и леко натисна дръжката. Вътре двама току-що излюпили се от леглата Гарвани похапваха скромна закуска и разговаряха с гръб към него, единият седнал на буренце, а другият — на нестабилна табуретка.

— Скоро няма да има вино.

— Зная.

— Нито хляб. А ти искаше да храниш онзи...

— Добре, добре... Днес ще се свърши.

— И вчера каза същото.

— Повярвай ми, днес — край. Те няма много да се забавят.

Сен Люк влезе безшумно. Минавайки, грабна един ръжен от студената камина.

— Във всеки случай, да знаеш, че нямам намерение да прекарам още една нощ в тази съборетина.

— Ще правиш каквото ти се каже!

— Хайде да видим!

— Няма нищо за виждане. Спомняш ли си за Фигар?

— Не. Не съм го срещал никога.

— Защото той не ни се подчини, преди ти да се появиш.

Сен Люк тръгна към тях по-бързо и по-тихо от обикновен убиец. Първият се строполи с разбит от ръжена череп. Вторият не успя да се изправи и на свой ред се свлече с размазано слепоочие.

Две секунди. Два удара. Двама мъртъвци. Никакъв вик.

Мелезът се готвеше да захвърли окървавения ръжен върху корема на един от трупите, когато чу пантите да проскърцват.

— Е, момчета — възкликна някой. — Плюскате, нали?

Сен Люк се завъртя и присви ръката си.

Ръженът изхвъркна и се заби между очите на Гарвана, който, разрошен и разгърден, не подозираше нищо. Мъжът залитна назад и се просна по гръб.

Четири и един правят пет — сметката не излизаше.

Стиснал в дясната си ръка дръжката на рапирата, мелезът премина в стаята, от която току-що излезе убитият разбойник.

Там бяха постлани походни легла и на едно от тях последният оцелял от клането криеше глава, парализиран от ужас. Беше млад, почти юноша, може би на четиринайсет или петнайсет години. Над горната му устна имаше рус мъх, а лошо акне загрозяваше бузите му. Разбуден от шума, не можеше да откъсне поглед от трупа и от острието от ковано желязо, забито в челото му. Ръженът бавно се изплъзна и разкри зейнала рана, разкъсваща кожата. Той се стовари шумно на земята.

Трясъкът накара младежа да се разтрепери. Насочи вниманието си към мелеза с червените очила. Смъртнобледен и с разкривени черти, с пълни със сълзи очи, напразно се опита да произнесе някакви думи, но по-скоро тръсна глава — израз на безмълвна и безнадеждна молба. Изправи се, опита се с ръце и с лакти да се опре на стената. Носеше само риза и панталони до коленете, а те вече бяха изцапани с урина.

— Ми... Милост...

Сен Люк тръгна бавно към него и извади рапирата си.

* * *

Люсиен Байо трепереше от страх, от студ и глад. Беше само по нощница и голата земя, върху която лежеше, беше толкова студена, колкото камъка, на който понякога се облягаше.

Бяха изминали три нощи, откакто непознати го изненадаха, докато сънуваше сладко в апартамента, който обитаваше над кантората си на нотариус. Завързаха го здраво, нахлупиха качулка на главата му, след това го пребиха. Какво бяха сторили с жена му, която спеше до него? Той се събуди тук, със завързани крака и китки, на място, което не можеше да познае, тъй като все така не виждаше нищо заради непрозрачната качулка. Закрепена на стената, къса и тежка верига беше увита около кръста му. Нямахме понятие какво искат от него. Единственото сигурно беше, че се намира не в Париж, а в провинцията. Това издаваха обкръжаващите го шумове, които му даваха възможност да пресметне от колко дни е затворник.

Чувствайки се изгубен, той успя да прегризе превръзката, която запушваше устата му, и нададе вик, изкрещя, колкото му стигаха силите. Най-накрая чу да се отваря някаква врата, крачки на неколцина мъже с ботуши приближиха и един груб глас изрече:

— Тук сме само ние и ти. Никой друг няма да те чуе. Но виковете ти ни вбесяват.

— Какво... Какво искате от мен?

Вместо да му отговорят, отново започнаха да го бият. По корема и по бедрата. С един ритник дори му избиха зъб. Той го глътна, а устатата му се изпълни с кръв.

— Не по главата! — нареди същият глас. — Трябва да го предадем жив.

От този момент нататък нотариусът не помръдна. Часовете и нощите минаваха, изпълнени с несигурност и с ужас от очакващата го съдба, без никой да помисли да му даде да хапне и да пийне...

Някой блъсна вратата и влезе.

Като по инстинкт, Байо се опита да се предпази:

— Умолявам ви — прошепна той. — Ще ви дам всичко, което притежавам.

Махнаха качулката му и щом привикна със светлината, видя, че някакъв мъж се беше навел над него. Непознатият беше облечен като кавалер, със сабя на кръста, носеше странни очила с червени стъкла,

които прикриваха очите му. Нещо мрачно и заплашително се излъчваше от него. Нотариусът се изплаши.

— Не се отнасяйте зле с мен, моля ви...

— Казвам се Сен Люк. Мъжете, които ви отвлякоха, са мъртви.

Дойдох да ви освободя.

— Да ме... Да ме освободите ли?... Мен...?

— Да.

— Кой... Кой ви изпрати.

— Няма значение. Проговорихте ли?

— Какво искате да кажете?

— Били са ви? Най-вероятно, за да си изкажете и майчиното мляко? Казахте ли им всичко, което знаете?

— Но по какъв въпрос, господине?

Мелезът въздъхна и търпеливо рече:

— В последно време вие сте открили и прочели едно забравено завещание. Това завещание е посочвало къде може да бъде намерен определен документ.

— Това ли било?

— Е?

— Не. Нищо не съм разкривал.

Сен Люк замълча.

— Кълна се! — настоятелно продължи нотариусът. — Те не ми зададоха никакви въпроси!

— Добре!

Мелезът едва сега отвърза Байо, който попита:

— А жена ми?

— Тя е добре — отговори Сен Люк, макар в действителност да нямаше понятие какво се е случило с нея.

— Благодаря на Бога!

— Можете ли да ходите?

— Да. Слаб съм, но...

Чу се цвилене, приближаваше цяла кавалкада. Като остави на нотариуса грижата да освободи сам китките си, Сен Люк отиде до вратата. Байо прояви интерес към околната среда. Намираха се в изоставена и прашна воденица, до огромен воденичен камък.

Мелезът погледна навън и съобщи:

— Шестима конници. Несъмнено тези, на които е трябвало да ви предадат.

— Свети Боже!

— Умееете ли да се биете? Или поне да се защитавате?

— Не. Загубени сме, нали?

Сен Люк забеляза надупчена от дървояди стълба и тръгна нагоре, като прескачаше по четири стъпала.

— Оттук — рече той след малко.

Нотариусът се качи подир него, където се намираше горната част на колелото, закрепена със спускаща се надолу вертикална ос, която някога е задвижвала механизма.

Мелезът счупи едно прозорче.

— Трябва да се измъкнем през този отвор и да се хвърлим в реката. Течението ще ни отнесе надалеч. Ако имаме малко повече късмет, няма да ни усетят. Жалко за конете, които ни чакат в гората.

— Но аз не мога да плувам.

— Ще се научите.

5.

Тази сутрин, отпусната нехайно на дълга и ниска пейка, виконтеса Дьо Маликорн вкусваше покоя на цветната си градина, когато ѝ известиха, че е дошъл маркиз Дьо Ганиер. Беше поставила на мраморния плот до себе си странното кълбо, изпълнено с тайнственост; галеше го нежно, сякаш ласкаеше главичката на заспало коте. Вътрешните колебания на Сферата на душата се проявяваха при всяко докосване и когато излезе на терасата, Ганиер предпочете да гледа в друга посока. Той познаваше опасността, която представляваше глобусът. Имаше ясно съзнание за неговото предназначение и се учудваше от безгрижието, с което младата жена се отнасяше към реликвата, поверена ѝ от Господарите от Черния нокът.

— Добър ден, господин маркиз. Каква новина ми носите при изгрев-слънце?

— Лепра е мъртъв.

— Лепра ли?

— Пратеникът, когото Маланконтър и хората му не успяха да спрат между Брюксел и Париж. Благодарение на получените от вас сведения успех да му устроя засада близо до вратата „Сен Дьони“.

— Господин Лепра... — промълви замислено младата жена. — Виж ти...

— Мускетар на краля — позволи си да обясни Ганиер.

— И едно от някогашните Остриета на Кардинала. Не ви ли казах, че скоро отново ще чуем за тях?

— Помня. Обаче...

— Убихте ли го?

— Да. Пратих му куршум в сърцето.

— Поздравления. А писмото?

Еlegantният маркиз си пое дълбоко дъх.

— Не беше у него.

Тогава, за първи път от началото на разговора им, виконтесата вдигна поглед към госта си. Ангелското ѝ лице остана невъзмутимо, но очите ѝ заблестяха гневно.

— Не ви разбрах.

— Не го носеше. Може би в крайна сметка въобще не са му го давали.

— Подиграли са се с нас, докато истинският пратеник е пътувал дискретно, по други пътища и без да срещне препятствия.

— Така мисля.

— Да — рече виконтеса Дьо Маликорн, като отново огледа градината си. — Наистина, възможно е...

За момент замълчаха и Ганиер се почувства в небрано лозе, тъй като неговото съвършено възпитание не му позволяваше да седне, без да е поканен. Затова остана прав, в неудобна поза, държейки в ръка белгийските си кожени ръкавици.

— Ако писмото е в Лувъра — започна той...

— Това означава, че кралят и Кардиналът знаят, че ние представляваме заплаха за Франция — завърши изречението красивата млада жена. — Обзалагам се, че перспективата скоро да си имат работа с Черния нокът в кралството не им изглеждаше приятна.

По леката усмивка, която изгря на устните ѝ, човек можеше да се досети, като размисли, че тази идея я очарова.

— Не си струва да плачем за разляното мляко — заключи тя образно. — Сега имаме други важни задачи...

Стана, взе ръката на маркиза и заедно тръгнаха към градината. Тази инициатива изненада Ганиер, който обаче почти веднага разбра, че виконтесата иска да бъдат по-далече от евентуални недискретни уши. Дори тук, дори в дома ѝ.

— Спомняте ли си — рече тя най-сетне, — че нашите братя и сестри от Испания обещаха да ни изпратят доверен човек. Това вече е факт: Савелда е в Париж.

— Продължавам да мисля, че трябва да го държим настрана от делата си.

— Невъзможно — прекъсна го виконтесата. — Напротив, посрещнете го добре. Не скривайте от него нищо и го използвайте по най-подходящия начин. Тъй като и двамата се досещаме, че мисията на Савелда е да ни наблюдава, не трябва да позволяваме той да усети подозренията ни. Нека покажем, че сме благодарни за честта, която Великата ложа на Испания ни гласува, като поставя подобна личност на наше разположение...

— Така да бъде.

След като се разбраха, виконтесата премина към друга тема:

— Кога ще заловите Кастила?

— Скоро. Вероятно тази нощ.

— А момичето?

— Кастила ще ни отведе при нея и ще я отвлечем.

— Натоварете Савелда с тази задача.

— Но...

— Така ще го впрегнем на работа. И ще освободи ръцете ни, за да подготвим първата си церемония за посвещаване. Когато това стане, във Франция ще съществува ложа на Черния нокът, а братята ни от Испания, колкото и да ревнуват, ще са безсилни.

— Тогава вие ще получите ранга на Господарка.

— А вие — на Първия посветен... Но да не се радваме още на победата. Мнозина са се провалили, защото прекалено рано са смятали, че са успели, и не са усетили близката опасност. Аз обаче предчувствам тази опасност.

В дъното на градината, сред потънал в зеленина кът, имаше пейка. Виконтесата седна и покани Ганиер да я последва.

— Ще ви кажа нещо — прошепна тя, — което господарите ни и Савелда не бива да знаят: вчера един от нашите агенти е заловен в Кардиналския дворец.

— Кой?

— Най-добрият. Най-опитният. Най-ценният.

— Ленкур!

— Да. Ленкур... Все още не зная какво точно се е случило, но арестът е факт. Господин Дьо Ленкур е бил разкрит. В този момент е в затвора и навярно чака да го разпитат.

— Къде?

— В „Шатле“.

— Ленкур няма да проговори.

— Ще видим. Но въпреки всичко трябва да вземем мерки за сигурност.

6.

Дълга нощ измина, откакто капитан Сен Жорж заповяда на Ленкур да предаде рапирата си, и подписа арестуването му за измяна. След това, с многобройна охрана, затворникът беше отведен в „Шатле“, където взеха и последните му лични вещи, преди да го пратят в килията. За света той сякаш беше потънал в недрата на земята.

Вече не съществуваше.

През 1130 г. Луи VI построи малък укрепен замък — на френски „шатле“, за да защитава Търговския мост на десния бряг на Сена. Станал ненужен след издигането на крепостната стена от Филип II Огюст, „Големият Шатле“ — наричан така, за да се различава от „Малкия Шатле“, построен от другата страна на реката — изгуби военното си предназначение. Свети Луи го разшири, Шарл IV го преобрази, а Луи XIII го реставрира. През XVII век „Шатле“ стана седалище на превоския съд^[1], а главната кула приюти затвор. Килиите бяха разположени на няколко етажа и всяка си имаше име. Най-горе се намираха общите помещения, където се трупаха много затворници: Хубавата гледка, Залата, Варварската обител, Павилионът; под тях имаше три индивидуални килии: Касапницата, Бомон и Дрозда; отдолу беше друга обща зала — Занданът, и накрая, в подземията, най-страшните килии, без въздух и светлина: Дупката, Ямата, Геената и Единочката.

Хвърлиха Ленкур в Геената, където той тъпчеше сам по гниеща и пълна с гадина слама. Поне го съжалиха и не го тикнаха в Дупката, където спускаха затворника с въже. Дъното на тази клоака тънеше в блатна вода и имаше формата на обърнат конус, така че човек не можеше нито да седне, нито да легне, нито дори да се облегне.

Откакто вратата хлопна зад гърба на Ленкур, изминаха часове, протяжни и изпълнени с мълчание, в абсолютен мрак. Някъде отдалече понякога се чуваше ехото на нечий стон, на някой полудял от самота затворник или на клетник, подложен на мъчения. Терзаеше го и шум от вода, бавно се стичаха капки в мръсните локви. Плъхове чегъртаха с нокти влажните камъни.

Изведнъж, най-вероятно сутринта, някакъв ключ се превърта в бравата. Влезе благородник с посивели мустаци, а тъмничарят му даде запалена факла, преди да затвори вратата.

Ленкур стана и присвивайки клепачи, разпозна Брюсан.

— Не би трябвало да сте тук, Брюсан. Никой не знае, че съм в затвора.

— Вземете — отвърна мъжът и му подаде бутилка вино и комат бял хляб.

Бившият гвардейски енсин на драго сърце прие дара. Той лакомо захапа хляба, но съумя да се овладее и започна бавно да го дъвче. След това отпи глътка вино и попита:

— Как успяхте да дойдете при мен?

— Офицерът на пропуска ми дължеше една услуга.

— Тя равнява ли се на онова, което той сега стори за вас?

— Не.

— Значи сте му дължник... Съжалявам, при това всичко е безсмислено. Все пак ви благодаря... Сега си тръгвайте, Брюсан. Вървете си, преди напълно да се компрометирате.

— Времето ни е кратко. Но искам да ми кажете нещо.

С небръснати бузи и изострени черти, Ленкур се опита леко да се усмихне.

— Дължа ви го, приятелю.

— Само ми кажете, че всичко това не е вярно — разгореци се старият гвардеец. — Кажете ми, че грешат. Кажете ми, че не сте шпионин, за какъвто ви обявяват. Кажете ми, в името на приятелството, а аз ще ви повярвам и ще ви защита!

Затворникът дълго гледа войника.

— Не искам да ви лъжа, Брюсан.

— Значи е вярно?

Мълчание.

— Господи! — възкликна Брюсан. — Вие?... Предател?...

Смазан, разочарован, все още неспособен да повярва на чутото, той отстъпи една крачка. Най-после, като човек, готов да се изправи срещу неизбежното, се изпълни с вдъхновение и възкликна:

— Тогава говорете, Ленкур. Каквото и да се случи, ще бъдете съден и ще си получите заслуженото. Но не избягвайте отговора на моя въпрос...

Ленкур потърси най-точните думи.

— Предателят изменя на господарите си, Брюсан.

— И какво?

— Мога да ви се закълна, че не съм изменил на моите.

[1] Превотски съд във феодална Франция е първа съдебна инстанция по граждански и углавни дела, а висшата съдебна инстанция е парламентът. ↑

7.

Той се събуди превързан и измит в таванската стая, която обитаваше под наем на улица „Кокатрикс“^[1], и разпозна характерните особености на личното си пространство веднага щом отвори очи.

— Ето че най-последно се завърнахте сред нас — дочу красив мъжки глас.

Макар да беше облечен скромно, благородникът, седнал на един стол край леглото, притежаваше естествена елегантност, която от сто крачки издаваше големия аристократ. Беше с рапира; оставил шапката си близо до себе си, държеше книга, която затвори. Наближаваше четирийсет години и служеше в ротата на кралските мускетари.

— Добър ден, Атос — поздрави го Лепра.

— Добър ден. Как се чувствате?

Лепра внимателно се изправи на възглавницата и огледа раните си. Ръката му беше здраво бинтована, както и бедрото под чаршафа, покриващ голото му тяло. Не го болеше много, усещаше се отпочинал и съзнанието му бе ясно.

— Учудващо добре — отговори той. — А писмото?

— Успокойте се, то стигна до предназначението си. Гвардейският офицер при вратата „Сен Дьони“, на когото предвидливо сте го поверили, щом сте пристигнали в Париж, без да се бави, го е предал на господин Дьо Тревил... Гладен ли сте?

— Да.

— Това е чудесен знак.

Атос взе някаква кошница, която постави на леглото между тях двамата, повдигна кърпата на червени и бели карета, а под нея имаше салам, сирене, рибен пастет, половин самун хляб, нож, две чаши и бутилка вино.

— Значи така — рече Лепра, докато мускетарят му приготвяше намазана филия хляб, — аз съм жив!

— Да, разбира се. Ето, хапнете.

Раненият захапа сандвича с пастет и усети, че апетитът му не е отслабнал.

— И на какво дължа присъствието си на този свят?

— Първо — на Бога. След това — на господин Дьо Тревил... Но първо ми кажете какво си спомняте?

Лепра напрегна паметта си.

— Вчера вечерта, по мрак... Защото това се случи вчера вечерта, нали?

— Да.

— Значи, вчера вечерта, попаднах в засада на кръстовището на улиците „Сен Дьони“ и „При мечките“. Успях да се справя с по-голямата част от нападателите, но последният, благородник, ми видя сметката. Спомням си, че ме застреля с пищов, и всичко след това е мъгла.

— Познавате ли убиеца си?

— Не. Но сега вече бих го разпознал между хиляди други.

Атос кимна и се замисли. Той нямаше представа нито от детайлите, нито от същността на тази мисия, но като дискретен човек не зададе никакви въпроси. Имаше подозрения, че кавалерът също не знае много повече от него. Обърна се назад, свали от облегалката портупея на Лепра и рече:

— Ето причината, поради която най-вече трябва да благодарите на Бога. Той ви е създал левак.

Лепра се усмихна.

Тъй като беше левак, носеше рапирата си отдясно. Тежкият му кожен портупей минаваше през гърдите му от лявото рамо и беше спрял куршума, насочен към сърцето му. Така че той беше припаднал от удара.

— Слава Богу, че убиецът ми не се е целил в главата...

— Има и случайности в сраженията. Те невинаги са гибелни.

Лепра се съгласи с тези думи и пое подадената му чаша вино. Имаше достатъчно военен опит и знаеше, че боецът нерядко дължи живота си на късмета.

— Макар да се досещам — каза той, докато се чукаха за здраве, — кажете ми сега защо трябва да благодаря на господин Дьо Тревил.

Атос изпразни чашата си и чак тогава отговори.

— Разтревожени от шума от схватката, стражите при вратата „Сен Дьони“ пристигнали в момента, когато известният ви тип стрелял във вас. Появата им накара мѝжа да побегне. Отначало помислили,

че сте мъртъв, но бързо установили, че не е така и все още дишате. Благодарение на пропуска, който сте им показали, те узнали, че сте кралски мускетар. Един от тях изтичал да потърси господин Дьо Тревил, а другите ви отвели при някакъв доктор. Господин Дьо Тревил незабавно се появил на местопроизшествието, измъкнал ви от лапите на случайния лечител, отвел ви вкъщи и ви поверил на грижите на собствения си хирург. Ето това е.

— Това ли?

— Това.

— А защо вие се появявате в ролята на санитарка?

Атос повдигна рамене.

— Бях дежурен вчера вечерта — обясни той.

И за да приключи разговора, стана, взе си шапката и обяви:

— Сега вече трябва да ви оставя.

— Връщате се на улица „Старият гълъбарник“ ли?

— Да.

— Ако ми позволите, ще дойда с вас.

— Наистина ли?

— Струва ми се, че имам сили и незабавно трябва да рапортувам пред господин Дьо Тревил... Дайте ми само малко време да се облека.

— Добре. Ще ви чакам в коридора.

* * *

Антоан Лепра живееше на остров Сите.

Спретна се бързо, но тъй като видя тридневната си брада, той скоро се присъедини към Атос и го помоли да прескочат до бръснаря. Благородникът прие на драго сърце, защото също имаше нужда от освежаване, а господин Дьо Тревил държеше мускетарите му винаги да са представителни. Един бръснар на улица „Еднорог“ си свърши перфектно работата и им предостави възможността да се отпуснат и малко да си побъбрят.

— Има нещо, което ме озадачава — каза Атос.

— Какво?

— Спомняте си само за кавалера, който е стрелял с пищов, нали? Но стражите от вратата „Сен Дьони“ твърдят, че е изникнал втори

кавалер и че те са го видели... Кавалер, облечен в светлосиво или в бяло, яхнал кон с бледа козина, който стоял срещу другия, когато вие сте лежали на земята. Появата му според тях била почти призрачна... Той също не бил разпознат.

— Казах ви всичко, което си спомних, Атос.

По-късно, към десет часа, те преминаха по Малкия мост, без впрочем въобще да видят Сена, тъй като този мост, както повечето парижки мостове, беше застроен от двете страни на тесния път със залепени една за друга сгради, така че по нищо не се различаваше от обикновена улица. След това поеха по улица „Арфа“ и по улица „Въжарска“, стигнаха до вратата „Сен Жермен“, където тълпата ги увлече в оглушителната врява на оживената и непрекъсната блъсканица. Но преминаването през някоя от вратите беше задължително изпитание за всеки, който искаше да се измъкне от Париж или да се озове в предградията.

Столицата действително беше укрепена. Опасани с високи по четири метра конусовидни кули, стърчащи над защитен ров, средновековните стени имаха предназначението да предпазят града от опасностите на гражданска война или на чуждоземно нахлуване. Тези мерки обаче не пораждаха напразни илюзии у никого. Не се виждаше нито един топ. Ровът беше пълен с мръсотия. А стените се бяха превърнали в руини, независимо че градската управа се опитваше да ги поддържа. Парижаните, които трудно можеха да бъдат излъгани, казваха, че тези стени са направени от глина и изстрел с мускет би могъл да пробие дупка в тях, а биенето на барабан — направо да ги срути. Независимо от това, в Париж можеше да се влезе само през една от въпросните врати. Те бяха големи сгради, колкото старомодни, толкова и порутени, но там бяха гвардейци, които събираха входна такса, и войници от буржоазните милиции. Първите вземаха парите за вкарваните в града търговски стоки, а вторите проверяваха паспортите на чужденците и всички стриктно изпълняваха задълженията си, така че трафикът се точеше бавно.

Когато стигнаха до предградието Сен Жермен, Атос и Лепра преминаха пред църквата „Сен Сюлпис“ и на улица „Старият гълъбарник“ пресякоха прага на дома на господин Дьо Тревил.

Тъй като господин Дьо Тревил беше капитан на отряда на кралските мускетари, мястото приличаше повече на военен лагер,

отколкото на дворец на знатен благородник. Блъскаха се, особено когато се препъваха в някой горд безпаричен кавалер с безмилостен поглед. Макар да не бяха богати, всички мускетари на Негово Величество имаха синя и гореща кръв. Всички бяха готови да извадят рапири при първа възможност. Също така, независимо дали бяха дежурни или не, независимо дали носеха синята мантия със сребърен, украсен с лилии кръст, те се събираха на драго сърце тук. Почти лагеруваха в двора, спяха в конюшните, стояха на пост по стълбите, весело кръстосваха оръжия по коридорите, за да се позабавляват, да тренират или да покажат фехтовалното си изкуство.

Този живописен спектакъл, който толкова впечатляваше посетителите, не беше нещо необичайно. По онова време по-голямата част от войската биваше събирана, когато възникваше опасност от война, след това, щом вече не се нуждаеха от войниците, ги разпускаха, за да правят икономии. Що се отнася до малкото постоянни военни подразделения, те нямаха общи места за пребиваване... тъй като не съществуваха казарми. Членовете на престижната военна гвардия на краля — мускетарите — бяха тези, на които винаги можеше да се разчита и които не биваха демобилизирани в мирно време. Никой не се грижеше особено за това къде живеят, нито пък как се екипират и как задоволяват всекидневните си нужди: заплатата, давана им от хазната, нищожна и доста нередовно отпускана, трябваше да им е достатъчна.

В дома на Дьо Тревил всички знаеха за засадата, в която беше попаднал Лепра. Смятаха го за мъртъв или за умиращ, затова завръщането му беше възторжено отпразнувано. Без да взема участие в излиянията и в останалите шумни прояви на благоразположение, Атос придружи Лепра до голямото стълбище, заето от мускетари, слуги и просители. Там той го остави.

— Опитайте се да пестите силите си, приятелю. Връщате се от много далече.

— Обещавам. Благодаря, Атос.

* * *

Лепра помоли да съобщят за него и не остана дълго в чакалнята. Капитан Дьо Тревил го прие почти незабавно в кабинета си и се изправи да го посрещне още щом той прекрачи прага.

— Влезте, Лепра, влезте. Седнете. Очарован съм, но не очаквах толкова скоро да ви видя на крака. Дори възнамерявах да ви посетя във вашия дом тази вечер.

Лепра поблагодари и взе един стол, докато господин Дьо Тревил се настани зад работната си маса.

— Първо, как сте?

— Добре.

— А ръката ви? Бедрото?

— И двете ще продължат да ми служат.

— Великолепно. Сега да преминем към доклада ви.

Мускетарят се подчини, най-напред разказа как се е справил с убийците на Маланконтър, но е изпуснал главатаря.

— Маланконтър, казвате?

— Така ми се представи.

— Записвам си.

След това Лепра бързо стигна до сражението на улица „Сен Дьони“ и до мистериозния благородник, който беше стрелял в него. Когато свърши, капитанът стана и скръстил ръце зад гърба си, се обърна към прозореца. Оттам се виждаше дворът на дома му, пълен с мускетарите, които той обожаваше, защитаваше и мъреше като баща. Макар да бяха недисциплинирани и винаги готови за бой, сред тях нямаше такъв, който да не е решен да се подложи на хиляди опасности и да жертва живота си за краля, за кралицата и за Франция. Повечето бяха млади и като всички младежи се смятаха за безсмъртни. Но това не беше достатъчно, за да обясни дързостта и изключителната им вяроност. Въпреки че на пръв поглед не вдъхваха доверие, бяха елитни войници, с които можеха да се сравняват само гвардейците на Кардинала.

— Трябва да знаете, Лепра, че в Лувъра са много доволни от вас. Тази сутрин се видях с Негово Величество. Той си спомня за вас и ви изпраща поздравите си... Мисията ви е успешна.

Тревил се отказа да разглежда двора и отново се обърна към Лепра.

— Наредиха ми да ви пусна в отпуск — каза той тържествено.

— Благодаря.

— Не ми благодарете. Става бума за безсрочен отпуск.

Мускетарят се скова, смути се и просто не можеше да повярва на чутото.

Отпуск от няколко дни или няколко седмици си беше награда. Но безсрочен отпуск означаваше, че му отнемат мантията до нова заповед. Защо?

[1] Кокатриксът е животно от приказките с глава на петел, криле на прилеп и тяло на змия. ↑

8.

Една карета, теглена от два коня, влезе в Париж през вратата „Ришельо“, премина по улицата със същото име покрай градините на Кардиналския дворец и хълма Сен Рош, стигна до кейовете и прекоси Сена по дървен мост, за който се плащаше пътна такса: Червения мост, наречен така заради цвета на миниума, с който беше боядисан. Каретата навлезе в предградието Сен Жермен, което, разраствайки се около прочутото си абатство, се беше превърнало едва ли не в отделен град и очакваше да бъде административно прикрепено към столицата.

Нов квартал се издигаше на земята край Червения мост. Дълго време тук пейзажът представляваше кален бряг и огромен празен терен — Пре о Клер, преди в началото на века Маргарита Наварска да реши да построи имение. Така възникнаха кеят, луксозният малък дворец, големият парк и манастирът на августинките. Първата съпруга на Анри IV взе заеми, за да финансира каприза си, и не се отказа въпреки извършените злоупотреби — оттам, както се твърди, идва името на кея Малаке, което ще рече „зле придобит“. През 1615 г., когато почина, тя остави великолепна собственост, но и 1 300 000 ливри дълг! Кредиторите тутакси изпълзяха. За да бъдат възмездени, целият имот беше обявен на търг, парцелиран и продаден на инвеститори, които трасираха и прокараха нови улици.

Управлявана от сигурната ръка на посивял кочияш със солидно телосложение, който пушеше керамична луличка, каретата премина по кея Малаке, след това зави по улица „Светите отци“. На височината на болницата „Шарите“ тя се шумугна в улица „Сен Гийом“ и скоро спря пред голяма и мрачна обкована врата.

В полуизтрита от времето емблема хищна птица, изваяна от тъмен камък, украсяваше фронтоната.

* * *

Седнал на първото стъпало на външното каменно стълбище в двореца на Ястреба, Марсиак скучаеше и играеше сам на зарове, когато чу силно удряне по входната врата. Той повдигна глава, видя господин Гибо, който, куцукайки с дървения си крак, прекоси двора, за да отиде да провери кой пристига. В същото време Алмадес се появи на отворения прозорец.

Малко по-късно през вратичката, предназначена за пешеходци, влезе някаква жена. Доста висока, слаба, облечена в сиво и червено, тя носеше рокля, чиито поли бяха повдигнати от дясната страна. Под тях се показваха мъжки панталони до коленете и ботуши. Широката ѝ шапка беше украсена с две големи щраусови пера — едното бяло, а другото алено. Имаше и воалетка, която скриваше лицето ѝ, за да го предпази от прахта, полепваща по всеки, предприел дълго пътуване с карета по неравните пътища. Прозираше устата ѝ, красива, с пълни и тъжни устни.

Без да се интересува от Марсиак, който се приближи до нея, тя погледна към двореца, сякаш се готвеше да го купува.

— Добър ден, госпожо.

Жената се обърна към него и го стрелна с очи, без да отговори.

Но на устните ѝ се появи усмивка.

— С какво мога да ви услужа? — настоя гасконецът.

От прозореца Алмадес избра този миг, за да се намеси.

— Паметта ви не струва, Марсиак. Не разпознавате приятелите.

Смаян, Марсиак присви рамене и свъси вежди, след което даде израз на спонтанната си радост, когато баронеса Дьо Водрьой повдигна воалетката си.

— Анес!

— Добър ден, Марсиак.

— Анес! Ще ми позволиш ли да те целуна?

— Позволявам.

Те се прегърнаха приятелски, независимо че преди да се отдръпне, младата жена трябваше да отблъсне една ръка, която се плъзна по бедрата ѝ. Но удоволствието, което гасконецът проявяваше при срещата, изглеждаше искрено и сърце не ѝ даде да го наруши.

— Какво щастие, Анес! Какво щастие!... Значи ти също ще се присъединиш към нас?

Анес показа пръстена с печат, който беше сложила над ръкавицата си от сива кожа.

— Бога ми — каза тя. — Един ден...

— ... винаги! — прекъсна я Марсиак. — Знаеш ли, че често си мислех за теб през тези пет години.

— Наистина ли? Бях ли облечена?

— Понякога! — възкликна кавалерът. — Понякога!

— Доколкото те познавам, това е мил комплимент.

Алмадес, който се беше махнал от прозореца, излезе от вратата на сградата.

— Бъдете добре дошла, Анес.

— Благодаря. Аз също се вълнувам от срещата си с вас. Уроците ви по фехтовка ми липсваха.

— Ще започнем отново, когато желаете.

Докато траеха тези излияния, Гибо сам отвори двете крила на входната порта. Каретата влезе, карана от Балардийо, който скочи от капрата и с лула в устата се усмихна широко. И този път срещата беше весела и приятна, особено между стария войник и гасконецата: двамата имаха общи спомени за опразнени бутилки и обърнати фусти.

Трябваше да разтоварят каретата, да я приберат в хангара, да свалят багажа и да отведат конете в конюшнията. Този път всички помогнаха на портиера, който обаче не разреши на Анес да пипне каквото и да било. Тя не го послуша, но с удоволствие се запозна с прелестната и срамежлива Наис, която излезе от кухнята, щом чу чужди гласове.

На свой ред Ла Фарг изникна.

Без да предизвиква вцепенение, появата му все пак укроти веселбата на двора.

— Добре ли пътува, Анес?

— Да, капитане. Наредих да впрегнат конете веднага щом получих писмото от вас, и пристигнах бързо.

— Добър ден, Балардийо.

— Капитане!

— Тук е все така тъжно — рече младата жена и посочи ужасяващите сиви камъни на двореца на Ястреба.

— Сега малко просветля — обади се Марсиак.

— Всички ли се събрахме, капитане?

Изпънат и строг, стегнат в сивосинкавия си дублет и сложил ръка на дръжката на рапирата си, Ла Фарг свъси вежди и помълча, преди да отговори, а погледът му бе насочен към външната порта.

— Почти.

Всички се обърнаха и видяха мъжа, който, с бяла рапира на кръста, им се усмихваше, без да е ясно дали усмивката му е меланхолична, или само нежна.

Лепра.

9.

През неделните и през празничните дни, когато времето беше хубаво, парижани на драго сърце излизаха да се разходят извън столицата. Отвъд предградията селата Ванв, Жантий или Белвил, градчетата Медон или Сен Клу се славеха с гостоприемни странноприемници, където пиенето, танцуването и играта на топка сред свежата зеленина бяха истинско удоволствие под дебела сянка и на чист въздух. Атмосферата беше весела и слободията — пълна, дори скандална според някои. Вярно е, че понякога вечер започваха еротични игри, предизвикани от изпитото вино и от вкуса към флиртове. Клиентелата през седмицата беше по-рехава и тези сгради се превръщаха в идеални места за усамотение, където човек се радваше на спокойствие и на вкусна трапеза — така например „Мавританчето“ във Вожирар дължеше славата си на граха и на ягодите.

Сен Люк и Байо потърсиха убежище в една от тези странноприемници. След като скочиха в реката през прозореца на воденицата, в която нотариусът беше затворен, те успяха да се измъкнат от конниците, пристигнали да дирят затворника, но течението ги отнесе далеч от конете им. За да не се натъкнат на неприятеля, Сен Люк реши да продължат пеша. Вървяха няколко часа през гори и поля, внимаваха преследвачите им да не се появят на хоризонта и с подбити нозе стигнаха до едно село, в началото на което имаше хан.

В този момент Люсиен Байо беше сам в стая на първия етаж. Седнал пред трапеза, приготвена специално за него, той похапваше със страшен апетит, тъй като три дни затвор, лошо отношение и жажда бяха възбудили глада му. Все още беше по нощница — същата, с която го измъкнаха посред нощ от леглото в дома му. Но тя беше чиста поради принудителната баня в реката. Слаб, с измъчено лице, с падащи пред очите му коси, той приличаше на това, което беше: оцелял клетник.

Погледна изплашено към вратата, когато Сен Люк влезе, без да чука. Мелезът носеше пакет дрехи и го хвърли на леглото.

— За вас са. Били са на пътник, който духнал, без да си плати.

— Благодаря.

— Намерих също два оседлани коня — продължи Сен Люк и погледна през прозореца. — Умеете ли да яздите?

— Хм... Да. Малко... Смятате ли, че преследвачите все още са по петите ни?

— Сигурен съм. Искат да ни заловят и няма да се откажат... Трупове на разбойниците, които убих край воденицата, бяха още топли, когато те пристигнаха. Следователно тези конници знаят, че имаме съвсем малка преднина. Тъй като са намерили конете, с които имах намерение да избягаме, са разбрали, че сме двама и че сме тръгнали пеша. Не се съмнявайте, че в този момент претърсват околностите.

— Но ще успеем да им се изплъзнем, нали?

— Имаме шанс, ако не се бавим. Все пак те не знаят къде отиваме.

— В Париж ли?

— Не преди да приберем документа. Не преди да сме го скрили на сигурно място. Обличайте се.

Малко по-късно Байо се премени, но изведнъж рухна. Хвърли се на леглото, обхвана лицето си с длани и избухна в ридания.

— Аз... Не разбирам... — прошепна той.

— Какво? — запита го невъзмутимият мелез.

— Защо аз? Защо всичко това се случва на мен?... Водя съвсем обикновено съществуване. Учих и работих при баща си, а след това наследих кантората му. Ожених се за дъщерята на един колега. Бях добър син и смятам, че съм добър съпруг. Моля се Богу и давам милостиня. Върша делата си честно и почтено. Винаги съм желал само да живея на спокойствие... Защо тогава?

— Отворили сте неправилното завещание. И което е по-лошо, прочели сте го.

— Но такъв е моят дълг на нотариус!

— Така е.

— Несправедливо е.

Сен Люк не отговори.

От негова гледна точка справедливостта не съществуваше. Съществуваха само могъщи и слаби, богати и бедни, вълци и агнета,

живи и мъртви. Така вървеше светът и така щеше да продължи вовеки веков. Всичко останало беше само литература.

Той се приближи към нотариуса с надеждата да му помогне да се стегне. Мъжът изведнъж стана и силно го прегърна. Мелезът се вкамени, а другият говореше, без да спира:

— Благодаря, господине. Благодаря... Не зная кой сте вие. Не зная кой ви изпраща... Но без вас... Бога ми, без вас!... Повярвайте във вечната ми признателност, господине. Нищо не бих могъл да ви откажа. Вие ме спасихте. Дължа ви живота си.

Бавно, но решително Сен Люк се отдръпна.

След това сложи ръце на рамената на Байо, разтърси го и нареди:

— Погледнете ме, господине.

Нотариусът се подчини и очите му се впериха в червените стъкла на очилата на кавалера.

— Не ми благодарете — продължи Сен Люк. — И не се опитвайте да отгатнете кой ме изпраща, нито защо. Правя това, което е необходимо, понеже ми плащат. Щяхте да бъдете мъртъв, ако ми бяха заповядали да ви убия. Така че никога повече не ми благодарете. Мястото ми не е нито в романите, нито в хрониките за епохата. Не съм герой. Аз съм само рапира. Противно на вас, не заслужавам никакво уважение.

Байо отначало слушаше с недоверие, но после разбра смисъла на изреченото.

Накрая, съвсем слисан, той кимна в знак на съгласие и сложи на главата си баретата, която мелезът му беше донесъл.

— Да побързаме — заключи Сен Люк. — Всяка пропиляна минута може да ни погуби.

Нотариусът напусна стаята пръв и докато несръчно се качваше на седлото в двора на хана, мелезът остана за малко вътре, за да плати на съдържателя и да му прошепне нещо на ухото. Мъжът внимателно се вслуша в дадените му инструкции, съгласи се да ги изпълни и получи допълнително златна монета.

По-малко от половин час след потеглянето на Сен Люк и на Байо въоръжените конници пристигнаха. Ханджията ги чакаше на прага.

10.

В двореца на Ястреба, в голямата зала, Остриетата на Кардинала завършваха закуската си.

Седнал в края на дъбовата маса, Ла Фарг сериозно разговаряше с Лепра и Анес. Близо до тях Марсиак слушаше, понякога се намесваше, а през останалото време се клатеше на стола си и редеше пасианс, като задължително изкарваше четирите аса най-отгоре. Алмадес мълчеше и чакаше. Колкото до Балардийо, той си похапваше, като едновременно пушеше лулата си и сръбваше вино, поглеждайки към бедрата на Наис, която прислужваше.

— Красиво момиче, нали? — прошепна му Марсиак още когато старият войник за първи път се взря в засуканата готвачка.

— Да. Много.

— Но рядко говори. Почти е няма.

— Това е предимство.

— Наистина ли? Интересна идея...

Всички малко или повече бяха очаквали с нетърпение и боязън това събиране край трапезата, което, след искрените и кратки прегръдки при първата среща, им даваше възможност да оценят истинските измерения на дружбата си. Какво беше останало от онова, което представляваха някога? Човек никога не знае какво се е случило с приятелите, които отдавна е изгубил от погледа си, а обстоятелствата, предизвикали разформироването на Остриетата при обсадата на Ла Рошел, спускаха траурен воал над спомените им. Обаче този воал бързо се свлече и старите връзки бяха възстановени.

Състояло се по най-естествен начин, разпределението на сътрапезниците около масата изразяваше както някогашната близост, така и възкресените привички. Ето че капитанът председателстваше, а най-близо до него се намираха Лепра и Анес, с които той се съветваше на драго сърце. Мускетарят беше нещо като лейтенант в неформалната организация на Остриетата. Малко по-встрани, Марсиак беше човек, чиято стойност и таланти бяха общопризнати, но той предпочиташе да не се тика напред, никога не се дънеше и смяташе за обидно да му

заповядват. Балардийо, привикнал на големи почивки преди битките, се наслаждаваше на мига.

Само три Остриета не се бяха отзовали на повикването. Единият беше изчезнал, сякаш мрачините, от които беше излязъл някога, отново го бяха погълнали след Ла Рошел. Другият ги беше предал и никой все още не беше посмял да произнесе името му. Последният беше загинал и неговата загуба беше рана, която продължаваше да кърви в паметта на другарите му.

Когато Наис напусна стаята с последните чинии в ръце, Анес погледна въпросително към Ла Фарг, той я разбра и даде съгласието си. Тогава младата жена стана и развълнувано произнесе:

— Смятам, господа, че е време да вдигнем чаши в чест на този, когото само смъртта можа да задържи далеч от нас.

Всички се изправиха с чаши в ръце.

— За Бретвил! — рече Ла Фарг.

— За Бретвил! — хорово отвърнаха останалите.

— За Бретвил — повтори Анес глухо, сякаш на себе си.

Остриетата седнаха отново, изпълнени с радост, че са познавали Бретвил, с гордост, че са го обичали, и с мъка, че са го изгубили.

* * *

— Трябва да изпълним една мисия — рече след малко Ла Фарг.

Всички слушаха внимателно.

— Задачата е да намерим някой си кавалер Д'Иребан.

— Какво е сторил? — запита Анес.

— Нищо. Изчезнал е и се тревожат за живота му.

— Хората, които не правят никому нищо, не изчезват току-така — заяви Алмадес невъзмутимо.

— Испанец ли е? — учуди се Марсиак.

— Да — каза капитанът.

— В такъв случай Испания се опитва да го намери!

— Точно това Кардиналът би желал да избегне.

Ла Фарг стана, заобиколи стола си и се облегна на рамката със събрани отпред ръце.

— Кавалерът Д'Иребан — продължи той — е наследник на испански гранд. Таен и недостоен наследник. Млад пройдоха, който е пристигнал в Париж под това измислено име, за да харчи очакващото го богатство.

— Какво е истинското му име? — попита Алмадес.

— Не го зная. Изглежда, че Испания иска да запази това в тайна.

— Вероятно защото се бои от скандал — предположи Балардийо.
— Ако бащата е...

— Ако ли... — прекъсна го Марсиак. — Трябва ли да приемаме за чиста монета всичко, което ни пробутва Испания?

Но Ла Фарг с поглед накара гасконецата да замълчи и продължи:

— Бащата е зле. Скоро ще умре. А Испания иска да върне блудния син в родното гнездо, след като е установила изчезването му. Иребан сякаш се е изпарил и близките му се безпокоят да не е попаднал в някаква клопка в Париж.

— Ако е водил прахоснически живот — отбеляза Анес, — това е напълно възможно. Ако подозрителните му познати са разбрали, че е син на...

— Пак ако... — промърмори тихо Марсиак.

— Посредством специален пратеник — завърши Ла Фарг — Испания е изложила пред краля положението, безпокойството и намеренията си.

— *Намеренията си ли?* — възкликна Балардийо.

— Испания държи Иребан да се завърне и направо заплашва, че ще изпрати във Франция свои агенти, ако не сторим необходимото. Затова трябва да се намесим.

Лепра отдавна едва се сдържаше.

Той изгуби търпение, стана и гневно започна да се разхожда из стаята, мълчалив, с изпънато лице и блеснали очи. Първо, никак не му харесваше обстоятелството, че Испания поставя условия на Франция. Но най-вече, той не беше свалил мускетарската си мантия, за да открие същия ден, че ще се наложи да служи на чужда държава.

Вражеска държава.

Ла Фарг очакваше подобна реакция от страна на Остриетата.

— Зная какво си мислиш, Лепра.

Кавалерът застана на едно място.

— Наистина ли, капитане?

— Зная, защото и аз мисля същото. Но зная също, че Ришельо в този момент търси сближаване с Испания. Скоро Франция ще трябва да се бие в Лотарингия, а може би и в Свещената Римска империя. Тя не може да си позволи да бъде заплашвана на границата откъм Пиренеите. Трябва да се опита да се хареса на Испания и да ѝ представи доказателства за своето приятелство.

Лепра въздъхна.

— Добре. Но защо ние? Защо отново събират Остриетата? Доколкото ми е известно, на Кардинала не му липсват шпиони.

Капитанът не отговори.

— Мисията е деликатна — започна Анес...

— ... и ние сме най-добрите — добави Марсиак.

Но колкото и приятни да изглеждаха изречени или чути, тези обяснения не задоволиха никого.

Съществуваше някаква тайна, която не даваше мира на Остриетата.

Настъпи мълчание, внезапно гасконецът рече:

— Не зная кое е истинското име на кавалера Д'Иребан, и Испания няма да ни даде повече сведения. Да предположим, че е жив. Да предположим, че се крие или е попаднал в плен. В Париж има стотици хиляди души. Да намерим един от тях, дори испанец, няма да е лесно.

— Намерихме следа — обяви Ла Фарг. — Тя е несигурна и вероятно фалшива, но все пак съществува.

— Каква е? — запита Анес.

— Иребан не е дошъл в Париж сам. Движи се със спътник в гуляите. Благородник, също испанец. Авантюрист, дуелист и голям познавач на нощния живот в столицата. Името му е Кастила. Ще започнем с него. Алмадес, Лепра, вие ще ме придружавате.

Споменатите не се възпротивиха.

— Марсиак, остани тук и заедно с Гибо направи опис на всичко, което ни е необходимо. Още тази вечер обиколи кабаретата и игралните домове, в които може да са се подвизавали Иребан и Кастила.

— Разбрано. Но такива свърталища в Париж има много.

— Постарай се.

— Ами аз? — запита баронеса Дьо Водрьой.

Ла Фарг се забави с отговора си.

— Ти, Анес, трябва да се подготвиш за едно посещение.

Тя разбра и размени погледи с Балардийо.

* * *

По-късно Ла Фарг отиде при Лепра, който оседлаваше конете.

— Зная, че ти е трудно, Лепра. За всички нас завръщането на Остриетата е щастие. Но за теб...

— За мен ли?

— Кариерата ти на мускетар върви добре. Нищо не те задължава да се откажеш от нея и ако искаш моето мнение...

Капитанът не продължи.

Събеседникът му се усмихна и си спомни какво му беше казал господин Дьо Тревил, когато го посвещаваеше в подробности за новата му мисия:

— Вие сте един от най-добрите ми мускетари. Не искам да ви загубя, особено ако държите да запазите мантията си. Ще застана на ваша страна. Ще заявя на краля и на Кардинала, че вие сте ми крайно необходим, което е самата истина. Може да останете. Трябва само да кажете една дума.

Но Лепра не изрече тази дума.

— Мисията не ми вдъхва доверие — призна Ла Фарг. — Испания никога не играе честно. Боя се, че тя иска да ни използва единствено за своя изгода и дори в ущърб на Франция... В крайна сметка ние няма да спечелим нищо. Докато ти може много да изгубиш...

Мускетарят оседла коня си и го погали по гривата. Беше красив дорест жребец, подарен му от господин Дьо Тревил.

— Може ли да говоря с теб искрено? — запита той.

Обръщаше се на *ти* към капитана само насаме.

— Разбира се.

— Войник съм: служа там, където ме изпратят. И ако това не е достатъчно, то аз съм Острие.

11.

За Балардийо истинските срещи с Париж ставаха на Новия мост. Ако пазарът на Халите беше търбухът, а Лувърът — главата, то Новият мост беше сърцето на столицата. Сърце, което я кръвоснабдяваше, даваше ѝ живот и движение, ръководеше буйния поток от хора, разлял се по друмите около него. Действително всички се струпваха на Новия мост. Най-вече за удобство, защото той предоставяше възможност директно да преминеш от единия на другия бряг на реката, без да прекосяваш остров Сите и неговия лабиринт от средновековни улички. Но също така и за удоволствие.

Завършен в края на царуването на Анри IV, Новият мост отначало трябваше да бъде гъсто заселен, тъй като това беше правило в град, където се използваше и най-малкото пространство за строеж. Но се отказаха от тази идея, за да не развалят гледката на кралското семейство от прозорците на Лувъра към Сите. От проекта останаха само двата широки банкета, на височина пет стъпки, които се намираха край павирания път. Тези банкети се превърнаха в тротоари, първите в Париж, от тях хората можеха да се възхищават на Сена и да се радват на свежия въздух, без да се боят, че някоя карета или забързан конник може да ги премаже. Парижани бързо оцениха мястото за разходки. Улични артисти и търговци се настаниха край парапетите и в полукръглитите ниши, така че Новият мост се превърна във вечен панаир, където тълпите непрекъснато прииждаха.

— Бога ми! — възкликна Балардийо и пое дълбоко дъх. — Чувствам, че отново съм жив!

По-въздържаната Анес се усмихна.

Пешком те бяха влезли през вратата „Нел“ и преминаха покрай двореца „Невер“, за да стигнат до Новия мост. Това беше най-късият път за Лувъра, където отиваха.

— Колко е красиво! — възхити се старият войник. — Не си ли съгласна?

— Да.

— И нищо не се е променило! Виж, спомням си този смешник!

Той посочи един дангалак с окъсани дрехи, който, възседнал не по-малко жалък от него кон, възхваляваше качествата на някакъв прах, който „запазвал зъбите“. Това, че в устата му беше останал само един кътник, не смущаваше убедеността му и не притесняваше многобройните му зрители.

— Хей, вижте там! Табарен и Мондор!... Елате да ги послушаме.

Табарен и Мондор бяха прочути циркаджии, които представяха програмите си в началото на площад „Дофин“. По това време единият от тях изпълняваше неприлична песен, а другият, въоръжен с огромен иригатор за клизми, осмиваше глупавите лекари и предлагаше който иска „да измие розовото му дупе“. Публиката се тресеше от смях.

— По-късно — рече Анес. — На връщане.

— Не си весела, момиченце.

— Забрави ли, че съм баронеса?

— Баронеса, която познавам отпреди да има хубав задник и цици, която съм носил на раменете си и която съм почерпил с първата ѝ глътка ракия.

— Бях на осем години! Отлично хрумване. Спомням си, че през нощта си изповръщах червата.

— Така се калява характерът. Бях на шест, когато баща ми стори с мен същото, което причиних на вас, госпожо баронесо Дьо Водрьой. Имате ли възражения към възпитанието, което татко ми даде?

— Хайде, старо добиче. Шавай... Казах ти, на връщане.

— Обещано?

— Да.

Движението на карети, коне, каруци и двуколки беше толкова интензивно, че беше трудно да се пресече улицата, и единственото спасение бяха тротоарите. Шарлатани, търговци, жонгльори, дресьори на дракончета, вадачи на зъби — „Няма да изпиташ болка! Ей сега ще го измъкна!“ — и разни песнопойци разиграваха комедия и привличаха клиенти на италиански, на испански, дори на латински и гръцки, за да се правят на много учени. Многобройни бяха букинистите, които предлагаха на ниски цени книги втора ръка, овехтели, изпокъсани, но сред тях понякога се криеха истински съкровища. Всички бяха разположили естрадите си, бараките си, палатките си, щандовете си. За търговското място се плащаше скъпо и се завързваха остри спорове. Тези, които нямаха право да се разпореждат тук, оставяха табелки с

имената, адресите и занаятите си. Други — цветари, продавачи на стари шапки и снабдители с ракия — крещяха колкото им глас държи и обикаляха от единия до другия бряг с подноси пред корема си или влачейки колички. Всичко се продаваше и се купуваше на Новия мост. Също така много се крадеше, защото не е възможно тълпата да не привлече апашите.

Анес отмина знаменитата „бронзова виверна“ на мраморния ѝ пиедестал — която през 1633 г. все още не беше заменена със статуята на Анри IV — и тогава забеляза, че върви сама. Върна се назад, за да намери Балардийо, заковал се пред една циганка, която тръскаше дайре и танцуваше сладострастно, а красящите полите ѝ пайети издаваха весел металически звук. Анес дръпна за ръкава стария войник. Той отначало се опита да се възпротиви, оплете нозе в ножницата на рапирата си, но скоро наостри уши, защото дочу следния призив:

— Пробвайте си късмета! От три тегления никой не губи! За едно су ще спечелите шест! Пробвайте си късмета!

Този, който си дереше гърлото, предлагаше игра на „късмета“, което ще рече нещо като лотария. Той въртеше някакво колело, а около него се намираха предметни награди: гребен, огледало, обувалка, все вехтории, които не струваха кой знае колко, ако ги погледнеш човек по-внимателно. Балардийо не издържа, включи се в играта и щастлив, получи табакера с нацърбена повърхност. Искаше да я покаже на младата баронеса, чието търпение започна да се изчерпва, но се чу звук от кавалерийска тръба.

Заинтригувани и изплашени, хората от тълпата протегнаха шии и се разшумяха още повече.

От левия бряг войници от поделението на френските гвардейци проправяха път. Те гонеха колите и конниците от паветата, изблъскваха пешеходците на тротоарите и застанаха в три редици на стъпалата, държейки пики или мускети на рамо. Барабани биеха, след тях вървяха група елегантни кавалери — офицери, аристократи, царедворци. Пажове, облечени в кралски ливреи, пристъпваха пеша, а от двете страни на кортежа знаменитите сто швейцарци маршируваха с алебардите си. Появи се кралската каляска, цялата позлатена, теглена от шест великолепни коня и заобиколена от ескорт благородници. Дали наистина отвътре се мяркаше профилът на краля? Може би. Държана на разстояние, благодарение на пиките и на мускетите, тълпата не

акламираше. Тя стоеше изпълнена с почитание и мълчалива, сякаш съсредоточена, а всички бяха свалили шапки. Появиха се други карети. Една от тях беше без герб, бяла като впряга. Принадлежеше на настоятелката на Ордена на Сестрите на Сен Жорж — прочутите „Бели дами“, които от два века пазеха френския двор от драконовата заплаха.

Както всички останали, Анес спря, мълчалива и с шапка в ръка.

Но кралската каляска не я интересува толкова, колкото онази без герб — още щом я видя, не можеше да откъсне поглед от нея. Когато каретата се изравни с Анес, една ръка с бяла ръкавица повдигна завеската и някаква жена си показва главата. Настоятелката не се поколеба. Тя тутакси намери очите на Анес и се втренчи в тях. Беше дълъг и протяжен миг, сякаш бялото возило се движеше на забавен ход, сякаш времето не искаше да прекъсне мълчаливото съобщество на две човешки същества, на две души.

След това каретата отмина.

Всекидневието отново потече нормално и кортежът се отдалечи. Френските гвардейци под строй се оттеглиха от тротоарите. Новият мост си възвърна обичайното оживление.

Само Анес, обърната към Лувъра, оставаше неподвижна.

— Не бих могъл да понеса този поглед — рече застаналият до нея Балардийо.

Младата жена фаталистично повдигна рамене.

— Поне ми беше спестено отиването до Лувъра.

— Няма ли да разговаряш с нея?

— Не днес... За какво? Тя вече знае, че съм се завърнала. Това е достатъчно.

И твърдо решена да мисли за друго, Анес се усмихна на стария войник:

— Е? — запита тя. — Къде ще ме заведеш?

— Къде ли?

— Хайде да послушаме Табарен и Мондор!

— Сигурна ли си?

— Нали ти обещах!

12.

Добраха се до параклиса следобед.

Той се намираше насред полето — там, където безлюден път се пресичаше с каменист друм. Стадо овце пасеше наблизно. Мелница, чиито криле се въртяха бавно, доминираше над пейзажа от потънали в зеленина хълмове.

— Пристигнахме — рече Байо в окрайнината на гората.

Сен Люк и той яздеха един до друг, но мелезът гледаше не толкова параклиса, колкото панорамата наоколо.

Той забеляза облак прах и каза:

— Почакайте.

Облакът се приближаваше.

Вече се различаваха конниците, препускащи в тръс по пътя. Те бяха четирима, може би петима, всичките въоръжени с рапири. Не за първи път Сен Люк и нотариусът усещаха, че са по петите им. Несъмнено имаха една цел: да хванат Байо и да измъкнат тайната му.

— Оставете ги да отминат — спокойно рече мелезът.

— Но откъде могат да знаят, че тук... — неспокойно се обади похитеният.

— Не знаят. Просто търсят, това е. Успокойте се.

Конниците спряха за кратко там, където пътищата се пресичаха. После се разделиха на две групи, които тръгнаха в различни посоки. Малко по-късно всички изчезнаха надалече.

— Ето — отбеляза Сен Люк и смушка коня си.

Байо го настигна и се спуснаха по тревист склон.

— Мисля, че тук се състоя кръщенето. Вероятно затова...

— Да, без съмнение — прекъсна го мелезът.

Те слязоха от седлата и влязоха в параклиса. Беше прихлупен, хладен, гол, а въздухът тежеше от прах. Вероятно отдавна никой не беше стъпвал тук. Подгонените от лошото време пътници го използваша за подслон.

Сен Люк свали очилата си в полумрака, потърка с пръсти изморените си очи и внимателно проучи помещението. Нотариусът

почти веднага посочи статуя на свети Христофор, поставена на пиедестал в една ниша.

— Ако завещанието казва истината, това е мястото.

Те приближиха и разгледаха изваяния образ на светеца.

— Трябва да я наклоним — каза Байо. — Няма да е лесно.

Тежестта на статуята би представлявала трудност, ако Сен Люк държеше да не я повреди. Но той се засили, бутна я рязко, така че свети Христофор падна тежко и се разби на каменните плочи.

Байо се прекръсти заради извършеното светотатство.

Някой някога беше пъхнал под статуята плик, който сега лежеше на пиедестала. Нотариусът го взе, отвори го и извади внимателно откъсната страница от старо кръщелно свидетелство. Пергаментът беше на път съвсем да се разпадне.

— Това е — възкликна той. — Точно това е!

Мелезът протегна ръка.

— Дайте ми го.

— Но ще ми кажете ли най-сетне за какво става дума? Всъщност знаете ли?

Сен Люк се замисли и стигна до извода, че спътникът му има правото да бъде осведомен.

— Този документ доказва законните права на определена личност над едно завещание. Това завещание се придружава от херцогска титла.

— Господи Боже!

Байо се опита да прочете за кое знатно име ставаше дума, но мелезът му попречи. Отначало изненадан, след това мъжът се кротна.

— Може би... може би така е по-добре... Достатъчно неща знаая, нали?

— Да.

— Но ето че всичко свърши. Вече нямам повод за безпокойство.

— Така е.

Тогава те чуха пристигането на конници.

— Конете ни! — възкликна тихо Байо. — Сигурно ще видят конете ни!

Преследвачите спряха пред параклиса, но не слязоха от седлата. Изморени от дългото препускане, жребците им пръхтяха. Вътре в помещението тишината продължи дълго. Нямаше никакъв изход.

Нотариусът изпадна в паника и не можеше да си обясни абсолютното спокойствие на мелеза.

— Ще влязат! Ще влязат!

— Не.

С точен и силен удар, Сен Люк прониза сърцето на Байо. Мъжът умря, без да разбере, покосен от този, който първо го беше спасил. Преди да издъхне, невярващият му поглед срещна червените и безизразни очи на убиеца.

Мелезът задържа в ръцете си трупа и внимателно го положи на земята.

След това грижливо избърса камата си, прибра я, докато решително отиваше към вратата, и излезе навън, където светлината го заслепи. Нагласи очилата си с червени стъкла, вдигна очи към небето и въздъхна дълбоко. След това погледна към петимата конници, които стояха пред него, наредени в редица.

— Свърши ли необходимото? — попита го един от тях.

— Свърших го.

— Той повярва ли, че ви преследваме?

— Да. Вие чудесно се справихте с ролята си.

— А кой ще ни плати?

— Говорете с Рошфор.

Конникът поздрави и групата пое в галоп.

Сен Люк ги съпроводи с поглед до хоризонта и остана сам.

13.

Беше ранен следобед, когато дойдоха за Ленкур.

Без да промълвят нито дума, двама тъмничари от „Шатле“ го измъкнаха от килията и го поведоха по влажните коридори и после по вита стълба нагоре. Затворникът не зададе никакви въпроси: знаеше, че е безсмислено. Нозете и китките му бяха свободни. Вероятно можеше да се справи с пазачите си, единият от които вървеше напред с фенер, а другият го следваше. Сигурни в силата си, самоуверени, те бяха въоръжени само с палки, втъкнати в коланите им. Но засега той не мислеше за бягство.

Преминаха през партера, което създаде у Ленкур убеждението, че няма да напускат „Шатле“. Най-последно, на първия етаж водещият надзирател спря пред някаква затворена врата. Обърна се към затворника, даде му знак да протегне ръцете си и колегата му завърза китките на младежа с кожена каишка. След това спусна резето и се отдалечи. Другият пазач се опита да блъсне Ленкур. Но той рязко извъртя рамото си и влезе сам в помещението. Затвори вратата подир него.

Стаята беше прихлупена и студена, с под от каменни плочи, с голи стени. Слънцето изпращаше бледи лъчи през тесните прозорчета, някогашни бойници, а сега оборудвани с рамки и с мръсни стъкла. Имаше камина, а в нея пламтеше огън, чиято топлина се опитваше да прогони влагата. Свещите на два големи канделабъра горяха върху маса, а зад нея седеше кардинал Ришельо, зиморничаво загърнат в дреха с кожена яка. С ботуши, облечен като кавалер, той не беше свалил ръкавиците си, а голямата шапка, с която се движеше инкогнито извън Кардиналския дворец, лежеше пред него.

— Приближете се, господине.

Ленкур се подчини и застана пред масата, на разстояние, което не заплашваше сигурността на Ришельо.

Кардиналът не беше дошъл сам. Без мантия, както и без нищо друго, което можеше да издаде личността и чина му, капитан Сен Жорж, предводител на кардиналската гвардия, стоеше прав от дясната

страна на господаря си, леко встрани, с рапира на кръста и с поглед, изразяващ смесица от омраза и ненавист. Един от безбройните секретари на Ришельо също беше тук: седеше на табуретка, държеше на коленете си кутия с писмени принадлежности и беше готов да регистрира детайлите на разговора.

— И така — рече Кардиналът, — вие ме шпионирате...

Секретарят веднага започна да скърца с перото по хартията.

— Да — отговори Ленкур.

— Много лошо. Откога?

— Отдавна.

— Предполагам, от времето на дългата ви мисия в Испания.

— Да, Ваше Преосвещенство.

Сен Жорж потрепери.

— Предател — изсъска той през зъби.

Ришельо властно вдигна ръка, за да го накара да мълчи, и като се увери, че капитанът му се е подчинил, отново се обърна към затворника.

— Бих ви казал с укор, че се ползвахте с пълното ми доверие, но това е задължително условие за всеки, който упражнява вашия занаят. Колко струва шпионинът, който е под подозрение?... Мисля, че се отнасяхме добре с вас. Тогава защо?

— Има каузи, които са по-важни от личностите, които ги изпълняват, Ваше Преосвещенство.

— Значи сте идеалист... Чудесно, мога да разбера... Поне добре ли ви плащаха?

— Да.

— Кой?

— Испания.

— И още?

— Черният нокът.

— Ваше Преосвещенство! — намеси се треперещият от гняв Сен Жорж. — Този предател не заслужава да разговаряте с него!... Да го предоставим на палачите. Те ще изтръгнат всичко необходимо.

— Стига, капитане, стига... Вярно е, че човек, рано или късно, признава необходимото пред палач специалист. Но някои приказват каквото им скимне... И впрочем, нали виждате, че господин Дьо Ленкур ни отговаря на драго сърце.

— Трябва да го осъдят и да го обесят!

— Ще видим дали ще стане така.

Ришельо се върна към Ленкур, който остана невъзмутим, докато траеше този разговор.

— Имам чувството, господине, че не се страхувате от съдбата, която ви чака. Тя едва ли ще е особено благосклонна към вас... Да не сте фанатик?

— Не, Ваше Преосвещенство.

— Тогава ми обяснете, ако обичате? На какво се дължи спокойствието ви?

— Ваше Преосвещенство знае или вече се досеща.

Кардиналът се усмихна, а Сен Жорж кипна и направи крачка напред, като стискаше рапирата си в ръка.

— Не бъдете нагъл! Отговорете!

Ришельо отново се опита да укроти яростта му.

— Готов съм да се обзаложа, господин Дьо Ленкур, че някъде се пази документ, който ви защитава.

— Така е.

— Вероятно е писмо, нали. Писмо и списък.

— Да.

— Колко много се пише... Какво искате в замяна?

— Да живея. Свобода.

— Много е.

— В противен случай отказвам да преговарям.

Сен Жорж остана онемял, докато Кардиналът смръщи вежди и опрял лакти на масата, събра десетте си пръста пред тънките си устни.

— Не искате замяна — поде отново. — Тогава продавате ли?

— Не.

— Не ви разбирам.

— Писмото, за което говорим, ще престане да ме пази, когато се озове в ръцете ви. Никой не се отказва от бронята си пред врага.

— Врагът може да ви обещае мир...

— Врагът може да обещава каквото си ще...

Този път Ришельо вдигна високо ръка, още преди капитанът да реагира. Седналият на табуретката секретар се поколеба дали да отбележи тази дързост. В огнището една цепеница се запали и огънят се усили.

— Искам това писмо — рече след малко Кардиналът. — Тъй като не желаете да ми го дадете, мога да ви пратя при палача. Той ще ви накара да признаете къде го криете.

— Връчих го на човек, в когото имам доверие. Човек, който е защитен от ранга и от рода си. Дори от вас.

— Подобни лица са рядкост. В кралството те могат да бъдат преброени на пръстите на едната ми ръка.

— Онази ръка е от стомана.

— Английска стомана ли?

— Може би.

— Действали сте предвидливо.

Ленкур леко се поклони.

— Обучавал съм се в добра школа, Ваше Преосвещенство.

Ришелъ с жест отхвърли комплимента, както човек гони разсеяно нахална муха.

— Лицето, за което говорим, знае ли съдържанието на писмото, което сте му поверили?

— Естествено, че не.

— Кажете какво предлагате?

— Ваше Преосвещенство, вие грешите като твърдите, че държите да се сдобие с този текст.

— Така ли?

— Предпочитате да го унищожите, нали? Голямото ви желание е написаното там да остане завинаги тайна.

Кардиналът се размърда във фотьойла си и направи знак на секретаря да престане да пише.

— Имам чувството, че отгатвам намеренията ви, господин Дьо Ленкур. Искате да живеете, да бъдете на свобода и в замяна се задължавате този компрометиращ документ да остане там, където е сега. Така ще гарантирате сигурността си. Ако ви хвърля в затвора или ако ви убия, съдържанието веднага ще бъде разгласено. Но какви гаранции ми давате?

— Нищо няма да ме предпази от гнева ви, ако разкрия тайната на писмото, Ваше Преосвещенство. Зная, че където и да отида, няма да е достатъчно далече, за да се измъкна от лапите ви. Ако искам да живея...

— А искате ли да живеете господин Дьо Ленкур?

— Да.

— В такъв случай помислете за вашите господари. Помислете за Черния нокът. Трикът, който прилагате спрямо мен, не важи за тях. Напротив, Черният нокът има огромен интерес тайната, която ни свързва, да бъде разкрита. Кой тогава ще ви предпази от тази организация? Дори бих казал: кой ще *ни* предпази от нея?

— Не се безпокойте, Ваше Преосвещенство. По отношение на Черния нокът съм взел предохранителни мерки.

Кардиналът се обърна към секретаря и му показа вратата. Мъжът разбра и отнесе принадлежностите си за писане.

— И вие също, господине — обърна се Ришельо към Сен Жорж. Капитанът отначало помисли, че не е разбрал добре.

— Простете, Ваше Преосвещенство?

— Оставете ни сами, ако обичате.

— Но Ваше Преосвещенство! Опасно е!

— Не се бойте. Господин Дьо Ленкур е шпионин, а не убиец. И освен това, достатъчно е да извикам, за да дотичате, нали?

Сен Жорж неохотно напусна стаята и докато затваряше вратата, чу:

— Вие очевидно сте крайно предвидлив, господин Дьо Ленкур. Обяснете ми какво имате намерение...

14.

— Той не живее тук, господа.

— Отдавна ли?

— Доста.

Ла Фарг и Лепра разговаряха със собственика на странноприемница на улица „Ключ“ в предградието Сен Виктор. Докато Алмадес пазеше конете отвън, двамата седнаха на една маса, поръчаха вино и поканиха гостилничаря да донесе трета чаша за себе си.

Мъжът се поколеба. Избърса големите си червени ръце в лекьосаната престилка, огледа помещението, сякаш за да се увери, че няма какво друго да стори.

След това седна.

Ла Фарг знаеше, че Кастила, спътникът в авантюрите на кавалера Д'Иребан, беше живял тук. За съжаление, вече беше напуснал.

— Моля ви, бъдете по-точен. Кога си замина?

— Почакайте да си помисля... Струва ми се, преди седмица. Взе си нещата една нощ и вече не се върна.

— Значи бързаше.

— Така ми изглеждаше.

— Дълго ли остана тук? — попита Лепра.

— Цели два месеца.

— Сам ли?

— Да.

— Имаше ли посетители?

Гостилничарят се изпълни с подозрение и се раздвижи на стола си.

— Защо са всичките тези въпроси, господа?

Двамата кавалери си размениха погледи и Ла Фарг продължи:

— Кастила има борчове. Дължи пари, много пари, на няколко души. Тези лица искат да им бъде върнато взетото. Те предпочитат

имената им да останат в тайна, но биха могли да бъдат много щедри. Разбрахте ли?

— Разбрах... Дългове от комар, нали?

— Да. Как се досетихте?

Гостилничарят се усмихна доволно, като човек, който, без да парадира, знае много неща.

— Хм... Просто си го помислих, така...

— Стаята му — намеси се Лепра. — Искаме да я видим.

— Само че...

— Какво? Да не би да сте я дали на друг?

— Не, но Кастила си плати за цял месец напред. Дали се връща или не, тя си е негова. Бихте ли се радвали, ако научите, че съм отворил вашата стая на чужди хора?

— Не — призна Ла Фарг.

— Тогава какво ще му кажа, ако си дойде утре?

— Нищо няма да му казвате. И дори ще ме предупредите на адреса, който след малко ще ви дам...

Капитанът извади от сивия си дублет кесия — малка, но тежка — и я плъзна по масата към гостилничаря. Тя веднага беше прибрана.

— Последвайте ме, господа — каза мъжът и стана.

Те го придружиха до първия етаж, където стопанинът отвори някаква врата с един ключ от връзката, която носеше на колана си.

— Тук е — рече той и ги покани вътре.

Стаята беше скромна и чиста, с боядисани в бежово стени и с дървен под. Единствените мебели бяха табуретка, малка масичка, върху която имаше кана и легенче, голо легло със сгънат сламеник. Нощно гърне се мъдреше на перваза на прозореца, който гледаше към улицата.

Помещението беше оправено. То сякаш очакваше новия си наемател. Остриетата си размениха съвещателни погледи и въздъхнаха, тъй като не се надяваха да намерят тук нищо особено.

За да даде възможност на Лепра да прегледа стаята спокойно, Ла Фарг изведе гостилничаря в коридора.

— Не ни казахте дали Кастила имаше посетители?...

— Само един. Много млад кавалер, испанец като него. Кастила се обръщаше към мъжа с „кавалере“, но изглежда, бяха добри приятели.

— Имате ли спомен за името му.

— Нещо като Оберан... Барибан...

— Иребан ли?

— Да. Кавалерът Д'Иребан. Точно така... И той ли има дългове?

— Да.

— Това не ме учудва. Тези двамата няколко пъти си говореха да отидат при госпожа Дьо Сованж. А какво ще търсят при госпожа Дьо Сованж, освен да играят?

— Бихте ли ми описали този Кастила?

* * *

Без да затваря съвсем вратата, Лепра я притвори, уж да погледне зад нея. След това прерови цялата стая.

Не знаеше какво търси, а това не улесняваше задачата му. Внимателно се взря в стените и в пода, завря се навсякъде, повдигна сламеника и дори се пъкна под леглото...

Напразно.

Стаята не криеше никаква тайна. Ако Кастила притежаваше нещо компрометиращо, то беше го отнесъл със себе си.

Бившият мускетар беше готов да се откаже, когато случайно погледна към улицата. Това, което видя — или по-скоро този, когото видя, — го вцепени.

Маланконтър.

Маланконтър, който, нахлупил кожената си шапка и с превързана лява ръка, спря един минувач, и той му посочи странноприемницата. Мъжът вдигна поглед към прозореца, присви клепачи и веднага тръгна обратно.

— По дяволите! — изруга Лепра.

Той беше наясно, че няма да хване разбойника, ако се спусне по стълбите. Отвори широко прозореца, блъсна нощното гърне, което се разби на пода, и скочи в празното пространство в момента, когато — привлечен от шума — Ла Фарг влезе в стаята.

Пред странноприемницата Лепра се озова до Алмадес. Беше забравил за раната в бедрото си. Болката обаче го прониза и той се строполи с вик, който изплаши цялата улица. Неспособен да стане,

гримасничейки и псувайки наум, той все пак успя да посочи Маланконтър на испанския учител по фехтовка.

— Онзи! С кожената шапка! Бързо!

Маланконтър се отдалечаваше, тичаше и блъскаше минувачите.

Алмадес се хвърли да го догони и чу Лепра, който крещеше зад гърба му:

— Жив! Трябва ни жив!

Испанецът изгуби разбойника от погледа си, когато стигна на кръстовището на улиците „Ключ“ и „Орлеан“. Качи се върху една каруца, която разтоварваха, и без да се интересува от сипещите се върху него протести, се огледа наоколо. Забеляза кожената шапка точно когато Маланконтър свиваше в една уличка. Алмадес се втурна сред тълпата, обърна сергия и зеленчуците полетяха на земята. Той не спря, разблъскваше всички, които не се отместваха достатъчно бързо. Хората го пустосваха и му се заканваха с юмруци. Най-после стигна до уличката.

Тя беше безлюдна.

Алмадес извади рапирата си.

* * *

Ла Фарг излезе от странноприемницата с рапира в ръка, за да намери Лепра, който се гърчеше от болка на земята, стискаше зъби и се държеше за бедрото. Добри хора се хвърлиха да му помогнат, но се отдръпнаха, когато видяха капитана.

— Бога ми, Лепра! Какво се случи...

— Маланконтър!

— Какво?

— Кожена шапка. Превързана ръка. Алмадес е по петите му. Ще ти обясня. Натам! Бързо!

Ла Фарг взе от седлото на коня си един пищов и полетя напред.

* * *

Крчка по крчка Алмадес напредваше по тихите и тесни като коридори улички. Беше оставил зад грба си глъчката на търговските площи и знаеше, че плячката му вече не бяга. Като че ли дочуваше стъпките му. Мъжът се криеше. За да се отскубне от преследвача си или за да му устрои засада...

Внимание...

Атаката дойде изведнъж отдясно.

Маланконтър изскочи от едно кьоше и нападна с цепеница, измъкната от наръч дърва. Алмадес вдигна рапирата, за да се предпази. Цепеницата жестоко се заби в дръжката на оръжието и то изхвъркна от ръката на испанеца. Двамата мъже се вкопчиха тяло в тяло. Всеки от тях държеше десния юмрук на другия, издаваха нечленоразделни звуци, търкаляха се край стените на уличката и се удряха в каменните дувари. Внезапно Алмадес заби с все сила коляно в кръста на разбойника. Маланконтър го пусна, но успя да стовари цепеницата върху слепоочието на противника си. Замаян, испанецът отстъпи и залитна. Зрението му се замъгли, а ушите му се изпълниха с несекващ шум. Всичко се завъртя пред него.

Усети, че Маланконтър вади рапирата си.

Почувства, че той се готви да нанесе фаталния удар, и се свлече победен на земята.

Сякаш насън, едва дочу детонация.

Маланконтър се простря по гръб.

На десет метра от мястото, Ла Фарг държеше насочен пищов, а дулото му димеше.

15.

Три конници чакаха на площад „Кръст Траоар“, който винаги е бил неголямо кръстовище в квартала на Лувъра, там където улица „Сухото дърво“ се среща с улица „Сент Оноре“. Мълчаливи и неподвижни, стояха близо до фонтана, чийто красив кръст даваше името на мястото. Единият от тях беше висок благородник, блед, с белег на слепоочието. Когато го съзираха, не всички минувачи разпознаваха граф Рошфор, ужасяващия служител на Кардинала. Но страшният му вид задължително будеше опасения.

Теглена от красив впряг, някаква карета без герб приближи и спря.

Рошфор слезе от коня, подаде юздите на най-близкия от другите двама конници и каза:

— Почакайте ме.

Скочи в каретата, която веднага потегли.

Кожените завеси бяха спуснати, така че кабината се къпеше в жълто-кафяв полумрак. Две свещи от бял восък светеха в аплиците, закачени от двете страни на седалката в дъното. На тази седалка се беше разположил много елегантен благородник. С дълги и гъсти коси, с посивели слепоочия, той носеше брокатен дублет, украсен с позлатени акселбанти и с диаманти. Наближаваше петдесетте, почтена възраст за онова време. Но беше все още здрав и подвижен, притежаваше чар, който не намаляваше с годините. Мустаците и брадичката му бяха идеално оформени. Фин белег пресичаше скулата му.

Ако трябва да се направи сравнение, седналият от дясната му страна мъж въобще не хващаше окото.

Дребен, с гола глава, облечен скромно, той беше нагизден с кафява дреха, бели чорапи и обувки с панделки. Поведението му беше смирено и покорно. Не беше слуга. Но се долавяше, че е подчинен, човек от простолюдието, издигнал се над средата си с постоянство и с труд. Изглеждаше трийсет-трийсет и пет годишен. Лицето му беше трудно забележимо и веднага се забравяше.

Рошфор седна срещу двамата, с гръб към посоката на движение.
— Слушам ви — рече граф Понтеведра на свършен френски език.

Рошфор се поколеба, погледна към дребосъка.

— Игнацио ли ви притеснява?... Забравете го. Той е без значение. Все едно, че го няма.

— Добре... Кардиналът иска да знаете, че Остриетата са събрани.

— Вече?

— Да. Всичко е готово. Чакахме да отговорят на повикването.

— Кое то те не закъснях да сторят, предполагам... А Ла Фарг?

— Той е начело.

— Добре. Какво знае?

— Търси някой си кавалер Д'Иребан, чието изчезване притеснява Мадрид, тъй като е син на испански гранд.

— Това ли е всичко?

— Както пожелаете.

Понтеведра потвърди и се замисли, а свещта отстрани подчертаваше волевия му профил.

— Трябва капитан Ла Фарг да няма понятие за истинския механизъм на аферата — най-после рече той. — Това е от огромно значение.

— Негово Преосвещенство се погрижи.

— Ако открие, че...

— Не се безпокойте, господин графе. Тайната се пази грижливо. Обаче...

Рошфор не завърши изречението.

— Кажете, какво? — нетърпеливо изсумтя Понтеведра.

— Обаче трябва да бъдете наясно, че успехът на Остриетата не е сигурен. Ако Ла Фарг и хората му се провалят, Кардиналът иска да знае дали...

Благородникът го прекъсна:

— Мой ред е да ви успокоя, Рошфор. Остриетата няма да се провалят. Ако те не успеят, значи никой не е в състояние да го стори.

— Следователно Испания...

— ... ще удържи на думата си при всички обстоятелства, да.

Понтеведра отново отвърна поглед.

Изглеждаше обзет от страшна тъга и в очите му блесна искрата на безпокойството.

— Остриетата няма да се провалят — глухо добави той.

Но изразяваше не толкова убедеността си, колкото отправяше молба към небесата.

16.

Когато пристигна в двореца на Ястреба, Лепра трудно се държеше на седлото, а Маланконтър лежеше върху коня на Алмадес. Ла Фарг повика другарите си и всички се събраха на двора. Първо се погрижиха за Лепра — Анес му помогна да върви, а в това време Гибо затвори портала. После Балардийо и испанецът отнесоха Маланконтър вътре. Изпълниха нарежданията на капитана и го настаниха на легло в необитаемо помещение без прозорци.

— Но какво се случи? — запита Марсиак, след като отиде да вземе от своята стая куфарче от тъмно дърво.

— По-късно — отговори Ла Фарг. — Погрижи се за него.

— За него ли? А Лепра?

— Първо за него.

— Кой е той?

— Името му е Маланконтър.

— И какво?

— Трябва да оживее.

Гасконецът седна на леглото, обърна се към изпадналия в безсъзнание ранен мъж и остави куфарчето до нозете си. Обковано с желязо, то имаше формата на малка ракла, която лесно може да се пренася благодарение на ремъка, закачен на капака. Беше куфарче на хирург. Марсиак го отвори, но не докосна ужасяващите инструменти — остриета, триони, чукове, клещи, — които лежаха вътре. Наведе се над Маланконтър и много внимателно започна да сваля кървавата превръзка от черепа му.

— Какво се е случило с него?

— Теглили са му куршум в главата — обясни Ла Фарг.

С усмивка на устните, Марсиак се обърна към капитана.

— И трябва да живее ли? Може би не е било необходимо да му трошите кратуната?

— Той щеше да убие Алмадес. Аз не се целех в главата му.

— Вероятно това ще му помогне да оздравее.

— Направи всичко, което е по силите ти.

Марсиак остана насаме с ранения.

* * *

Малко по-късно се присъедини към останалите в голямата зала.

— Е? — запита тревожно Ла Фарг.

— Вероятно ще живее. Куршумът ви само е одраскал черепа му. А мъжът има твърда глава... Но мисля, че доста дълго няма да е в състояние да отговаря на въпроси. Впрочем още не е дошъл в съзнание.

— По дяволите!

— В известен смисъл наистина е в ада. А сега мога ли да се заема с Лепра?

Загрижен и замислен, капитанът разреши.

С вдигнат върху табуретка крак, Лепра беше удобно настанен в един фотьойл. Скъсаният му панталон разкриваше раненото му бедро, което Наис промиваше с хладка вода и с чиста кърпа.

— Моля те, Наис, отстъпи ми мястото до него.

Младата прислужничка се дръпна, разгледа хирургическото куфарче с интерес и отправи въпросителен поглед към гасконецата.

— Аз съм лекар — обясни той. — Или почти... Историята е много сложна...

Това разкритие още повече учуди Наис. Тя се обърна към Анес, която потвърди с кимане на глава.

Докато действаше, разказаха на Марсиак как Лепра е получил раната. След това стана дума за преследването, за битката на Алмадес срещу Маланконтър в уличката и за спасителната намеса на Ла Фарг.

— Почивка и патерица — постанови лечителят, след като превърза другаря си. — Ето какво се случва с човек, който не е оздравял, а се прави на акробат.

— Опитах се да преценя силите си — започна да се оправдава Лепра.

— Струва ми се, че не си размислил добре. В близките дни те съветвам да похапваш крехко месце и да пийваш червено винце, без да раздаваш удари.

— А сега ни разкажи какво те прихвана — намеси се Ла Фарг. — Кой е този Маланконтър? И какво искаше ти от него?

Всички се приближиха, за да слушат, без Наис и Гибо, които напуснаха стаята, и Балардийо, който остана облегнат на стената и хрупаше захаросани бадеми, купени в голямо пликче от Новия мост. Почерпи с тях само Анес.

— Тази сутрин — започна Лепра — все още бях сред мускетарите. И вчера изпълнявах тайна мисия... От известно време кралските куриери бяха нападани и убивани между Брюксел и Париж. Първия път помислиха, че става дума за случайна среща с разбойници. Но имаше втори, после трети път и накрая — четвърти, въпреки взетите мерки. Установихме, че бандитите знаят не само кога тръгват куриерите, но и откъде ще минат... В Лувъра бе направено разследване. То не даде резултат. Тогава решиха да бъде устроен капан на врага.

— И този капан се оказа ти — предположи Анес.

— Да. След като пристигнах в Брюксел инкогнито, тръгнах обратно с писмо от нашето посолство в Испанска Нидерландия. Замисълът проработи: на няколко левги от Париж, в пощенска станция за смяна на конете, бях атакуван от разбойници. Само един от тях успя да се спаси. Беше Маланконтър.

— Това ли е всичко? — запита Ла Фарг.

— Почти... Прибрах се в Париж едва вчера вечерта. Тъй като конят ми се измори, не успях да пристигна бързо, избрах обиколни пътища за по-сигурно и струва ми се, Маланконтър ме е предварил. Както и да е, попаднах на засада на улица „Сен Дьони“. И щях да бъда мъртъв, ако насоченият към сърцето ми куршум не беше спрял от кожата ми портупей.

— Кога получи раната в бедрото? — осведоми се Марсиак.

— На улица „Сен Дьони“.

— А тази в ръката?

— На пощенската станция.

— И изпълнен с щастие, че си оцелял след pistolетния изстрел, още на следващия ден скачаш през прозореца...

Лепра повдигна рамене.

— Не помислих... Маланконтър ме видя в момента, когато и аз го съзрях. Хукна да бяга, а аз...

Той не довърши изречението и се обърна към Алмадес.

— Съжалявам, Анибал.

Гологлавият испанец държеше влажна кърпа до слепоочието си.

— Оставих се да бъда изненадан — рече той. — Трябва да се сърдя само на себе си. Получих хубава цицина.

— Да се върнем към най-важното — разпореди се Ла Фарг. Какво друго знаеш за Маланконтър?

— Нищо. Зная името му, защото той ми го каза. И зная, че работи за противниците на Франция.

— Испания — предположи Марсиак. — Кой друг освен Испания ще иска да научи съдържанието на френската поща, която идва от Брюксел?

— Всички — опонира му Анес. — Англия, Свещената Римска империя, Лотарингия. Може би дори Холандия или Швеция. Без да слагаме в сметката партията на кралицата майка в изгнание. Всички. Приятели и врагове.

— Да, но не всички търсят кавалера Д'Иребан... — проговори Балардийо в промеждутъка между два изядени бадема.

— Маланконтър — уточни Лепра — не се намираше случайно на улица „Ключ“. Той търсеше странноприемницата на Кастила, когато го разпознах. И дума не може да става за съвпадение.

Настъпи тишина, нарушавана само от хрускането на Балардийо, докато всеки размишляваше над току-що чутото. След това Ла Фарг постави ръка на масата и рече:

— Не е необходимо да гадаем. Без съмнение тази афера е по-сложна, отколкото изглежда, това е очевидно. Да се надяваме да научим повече неща за Маланконтър, когато той дойде в съзнание. Но сега имаме да изпълняваме мисия.

— Коя ще бъде следващата ни крачка? — запита Анес.

— Всичко зависи от Марсиак.

— От мен ли? — учуди се гасконецът.

— Да. От теб... Познаваш ли някоя си госпожа Дьо Сованж?

17.

Гражданинът Гаже разговаряше с един от служителите в процъфтяващото си предприятие, когато му съобщиха, че стоката е пристигнала на вратата „Сент Оноре“. Информацията му донесе разрошен хлапак, който пристигна в двора почти без дъх.

— Най-сетне — рече Гаже.

Падаше мрак и парижките врати скоро щяха да бъдат затворени.

Гаже подхвърли монета на юношата, побърза да предаде на служителя си последни разпореждания и извика лакея си. Смени обувките си с ботуши, необходими да се пребори със столичната кал, и в този момент Големият Франсоа се присъедини към него.

— Вземи сопа — каза му Гаже. — Излизаме.

И така, съпровождан от як лакей с още по-яка сопа в ръце, той тръгна да плати данъка на стоката.

Тъй като щедро се раздели с няколко допълнителни монети, формалностите бързо приключиха. Скоро видя тежката каруца да се движи сред колоната от пътници и снабдители, получили разрешение да влязат. Гъста тълпа се беше струпала край вратата и се носеше към улица „Сент Оноре“. Беше една от главните артерии на Париж преди по-късното разрастване на столицата. Винаги оживена, тя се простираше до новата градска стена — наречена „Жълтата канавка“ заради цвета на земята, от която беше издигната, — а навалицата много затрудняваше движението.

Натоварена с десетина клетки, във всяка от които имаше драконче, каруцата напредваше бавно, но равномерно, теглена от волове. Един селянин държеше юздите, а друг отстъпи мястото си на капрата на Гаже, докато Големият Франсоа вървеше напред и с усилие пробиваше път сред гъмжилото. За щастие, не трябваше да продължават по улица „Сент Оноре“ до лабиринта от криволичещи улички в старата част на Париж. Те поеха по улица „Гайон“, прекосиха я почти от край до край и най-сетне минаха през портик точно в началото на улица „Врабчова“. Кварталът под сянката на хълма Сен Рош и на неговите мелници беше един от най-приятните на десния

бряг — наричаха го „Града“, за разлика от „Университета“ на левия бряг и от „Сите“ на острова. Все още не беше напълно готов през онази пролет на 1633 година, но беше добре устроен, набразден от прави улици, освежаван от многобройни градини и с огромен площад, на който имаше конски пазар. Доказателството за успеха му беше, че там започваха да строят красиви и богати частни дворци.

Ако беше разположена в друга част на града, собствеността на гражданина Гаже навярно щеше да представлява цяло каре къщи. Каменни сгради се разпростираха около павиран и постлан със слама двор, включително източена и кръгла кула с коничен шистов покрив и няколко реда полуобли отверстия. Тя приличаше на гълъбарник, но на огромен гълъбарник, чиито пансионери се хранеха с гълъби. Чуваше се как дракончетата лудуват вътре, ръмжат, понякога плюят и удрят лудо с криле.

Гаже дължеше на тези малки крилати влечуги богатството си и беше много зает с тях. Започна, като наследи бащиния си занаят и продаваше обикновени дракончета по пазарите. След това се захвана с луксозна търговия и предложи на по-богатите расови животни или такива с неповторими физически характеристики. Но идеята, която му даде възможност да натрупа състояние, дойде по-късно, когато реши да използва дракончетата за специални задачи: като куриери. Докато гълъбът може да пренесе само нищожен свитък хартия, дракончето е достатъчно силно, за да носи писма, дори малки пакети, по-бързо и по-далече.

Проблемът беше в това, че ако дракончетата можеха да бъдат дресирани да свържат две точки в един град, те не притежаваха възможностите на пътуващите гълъби: губеха се и бягаха, когато разстоянието беше по-голямо. Разрешението се оказа в майчинския инстинкт на женските — инстинкт, който винаги ги връщаше към яйцата им, колкото и труден и дълъг да беше преходът. Гаже се изхитри да използва женските веднага след като снесяха яйцата си, замествайки ги при нужда с ефектни подобия, към които те се привързваха и неотменно отнасяха там пощата, щом ги пуснеха. Оставаше само накрая да бъдат върнати в отправната точка.

Без напълно да се отказва от търговията с дракончета, дресьорът упражняваше новото си занимание и се сдоби с кралска грамота, която му осигуряваше монопола „в Париж и в околните градове“.

Куриерската му дейност бързо се разви и свързваше столицата с Амиен, Реймс, Руан и Орлеан. С кратка почивка беше възможно да се изпрати поща дори в Лил, в Рен или в Дижон.

Слаб и доста красив мъж, посивял и с горда осанка, Гаже присъстваше при разтоварването на каруцата и наблюдаваше своите служители, които отнасяха клетките в сграда, където дракончетата оставаха затворени сами няколко дни, докато се успокоят от паниката, породена от пътуването, и свикнат с новото обкръжение. Плод на стриктен подбор, те бяха предназначени за продажба и всяко от тях струваше малко състояние. Пазеха ги, за да не се наранят взаимно и да не се осакатят.

Доволен, собственикът остави надзирателя да огледа влечугите и се върна в работния си кабинет, където го очакваше много писане. Свали горната си дреха, ботушите, установи, че е излязъл без шапка, и изведнъж подскочи, когато почувства нечие присъствие, а той смяташе, че е сам. С тръпнещо сърце, той въздъхна облекчено, щом разбра кой е посетителят. Бързо установи, че кралската грамота, която му връчиха, го принуждава да прави дребни услуги. Дължеше тази привилегия на милостта на Кардинала, а човек не отказва нищо на благодетеля си, особено когато той ви гласува доверие. Така че крилатите пратеници на Гаже предаваха тайни послания.

И дори нещо повече.

— Изплаших ви — рече Сен Люк.

Той седеше на фотьойла с нахлупена над очите шапка, с протегнати напред и кръстосани нозе, а облегалката се допираше до рамката на прозореца.

— Вие... Изненадахте ме — призна дресьорът. — Откъде влязохте?

— Има ли значение?

Гаже бързо си възвърна самоувереността, заключи вратата и дръпна пердетата.

— От три дни очаквам пристигането ви — заяви той.

— Зная — отвърна мелезът и повдигна шапката си.

Небрежно започна да чисти стъклата на очилата си с ръкав. Очите му на влечуго блестяха в полумрака.

— Посети ме граф Дьо Рошфор — рече дресьорът.

— Какво искаше?

— Новини. И да ви предам, че се безпокои какво сте свършили.

— Страховете му са безпредметни.

— Успяхте ли, преди да стане много късно?

Сен Люк сложи очилата си и добре обмисли отговора си.

— Не смятам, че съществува друга възможност...

След това запита:

— Кога отново ще се видите с Рошфор?

— Вероятно тази вечер.

— Предайте му, че това, което го вълнува, е свършено.

— Вече?

Сен Люк стана, опъна дублета си, оправи портупея и се приготви да си върви.

— Добавете, че документът е у мен и очаквам да разбера на кого трябва да го предам.

— Зная това. Трябва да го отнесете лично на Кардинала.

Мелезът спря и през червените стъкла на очилата погледна заинтригувано към Гаже.

— Лично ли?

Укротителят на дракончета потвърди думите си.

— Веднага, така ми бе казано. Още тази вечер. В Кардиналския дворец.

18.

Каретата стигна до предградието Сен Жак, преди да падне мрак, и пое по Пощенската улица, след това продължи по „Арбалет“, преди да влезе през портала в голям частен дворец. Макар и все още ненужни по това време, в двора горяха факли, от многобройните впрягове слизаха гости, а елегантни кавалери оставяха конете си на прислужниците от конюшните. Три етажа с високи прозорци светеха празнично. В началото на каменното стълбище посетителите разговаряха в очакване да поздравят господарката на дома. Госпожа Дьо Сованж се усмихваше и намираше мили слова за всички. Облечена с луксозна рокля, весело хокаше онези, които не я посещаваха често, отправяше комплименти към други и майсторски задоволяваше суетата на всички.

Доиде ред на Балардийо да докара каретата до входа. Един лакей отвори вратичката и елегантно облеченият Марсиак се появи и подаде ръка на Анес. Фризирана, напудрена, нагиздена, баронеса Дьо Водрьой грееше в рокля от коприна и ален атлаз. Всъщност леко излязла от мода рокля, което направи впечатление на присъстващите. Анес го знаеше, но не ѝ стигна времето да си поднови гардероба. Освен това разчиташе на красотата си и тази грешка с тоалета отговаряше на персонажа, в който се бе въплътила.

— Всички гледат само теб — прошепна ѝ Марсиак, докато чакаха на стълбите.

Действително тя забеляза погледите. Подозрителни и понякога враждебни погледи на жените; изпълнени с интерес и очаровани — на мъжете.

— Така е справедливо, нали? — рече младата жена.

— Ти си великолепна. Ами аз?

— Не мога да кажа, че ме срамиш... Всъщност дори не подозирах, че е възможно да се избърснеш...

Гасконецът се усмихна.

— Опитай се да не бъдеш чак толкова взискателна. Не забравяй, че тази вечер...

— За дебютантка ли ме вземаш?

Те се изкачиха няколко стъпала по-нагоре.

— Виждам само богаташи — отбеляза Анес.

— Тежки богаташи. Академията за комар на госпожа Сованж е една от най-престижните в града.

— И ще те пуснат ли да влезеш?

— Колко си лоша! Важното е, че ако гостилничарят на Кастила казва истината, кавалерът Д'Иребан и Кастила често идват тук.

— Всъщност коя е тя?

— Госпожа Дьо Сованж ли? Вдовица, чийто мъж ѝ оставил дългове, а тя решила да задоволи нуждите си, като открие салони за най-запалените играчи на комар в столицата... Впрочем тук не само се играе. Също така се плетат много интриги.

— Какви?

— Всякакви. Галантни, търговски, дипломатически, политически... Не можеш да си представиш какво се решава в тайните помещения между две раздавания на картите и с чаша испански мускат в ръка...

Те стигнаха до госпожа Дьо Сованж, кестенява и доста закръглена жена, некрасива, но чиито усмивка и фини маниери вдъхваха симпатия.

— Господин маркизе! — възкликна тя.

„Маркиз ли?“

Анес устоя на изкушението да потърси въпросния маркиз наоколо.

— Очарована съм, че отново ви виждам, господине. Знаете ли, че много ни липсвахте?

— Искрено съжалявам — отвърна Марсиак. — И не си мислете, че съм ви изневерил. Важни дела ме задържаха далеч от Париж.

— Успешно ли приключиха тези дела?

— Да.

— Това е чудесно.

Марсиак продължи да разговаря с госпожа Дьо Сованж, но се обърна леко към Анес:

— Позволете да ви представя госпожа Дьо Ларемон, моя братовчедка, която развеждам из нашата красива столица.

Собственичката на дома поздрави така наречената госпожа Дьо Ларемон.

— Бъдете добре дошла, скъпа... Кажете ми, маркизе, имам чувството, че всичките ви братовчедки са очарователни...

— Семейна черта, госпожо. Семейна черта.

— Скоро ще се видим пак.

Анес и Марсиак пристъпиха под позлатения таван на ярко осветен вестибюл и влязоха през широко отворените врати в салоните.

— Значи, ти си маркиз...

— Бога ми — отвърна гасконецът, — щом Кончини^[1] можеше да бъде маршал Д'Анкр, защо аз да не съм маркиз?

И двамата не забелязаха един млад и много елегантен благородник, който ги наблюдаваше; или по-точно — който беше впил очи в баронеса Дьо Водрой, вероятно впечатлен от ослепителната красота на непознатата. Ако присъстваше тук, Лепра би разпознал кавалера, който го застреля на улица „Сен Дьони“. Това беше маркиз Дьо Ганиер. Към него се приближи лакей, който дискретно му прошепна нещо на ухото.

Благородникът кимна, напусна салона, слезе в малко дворче, през което влизаха слугите и снабдителите. Там го чакаше някакъв бандит. С ботуши, с ръкавици, въоръжен, носеше дрехи и шапка от черна кожа. Превръзка — също кожена и украсена с малки сребърни габърчета — минаваше през лявото му око, но не успяваше да прикрие петното от ранса, което се очертаваше около него. Имаше матов тен и ръбесто лице. Набола тъмна брада покриваше страните му.

— Маланконтър не се върна — рече той със силен испански акцент.

— Все още няма да се безпокоим — отсече Ганиер.

— Добре. Какви са вашите заповеди?

— Савелда, искам веднага да събереш дружината. Ще действаме през нощта. Тази история продължи прекалено дълго.

[1] Кончино Кончини (1575–1617) е италиански авантюрист, фаворит на френската кралица Мария Медичи. Получава титлата маршал Д'Анкр, а след смъртта на крал Анри IV става най-влиятелният мъж във Франция в продължение на седем години. ↑

19.

Конниците стигнаха до старата воденица по здрач, когато златните и пурпурни отражения от последните лъчи се плъзгаха по земята. Те бяха петима, всичките въоръжени и с кожени ботуши; принадлежаха към бандата на Гарваните, но не носеха големите черни мантии. Бяха препускали дълго от горския лагер, където голямата част от другарите им се бяха настанили в последно време. Предпочитаха да не рискуват и никой да не може да ги разпознае.

Първия труп, който видяха, лежеше пред дома на воденичаря, свлякъл се до стола, където седеше, когато Сен Люк го изненада и намушка.

Един от конниците скочи от седлото и останалите веднага го последваха. Набит, около петдесетгодишен; заради лицето му, изкривено и покрито с белези, го наричаха Мутрата. Той свали шапката си, с кожената си ръкавица избърса потта по напълно голия си череп и грубо се разпореди:

— Претърсете навсякъде.

Докато мъжете се разпръскваха, той влезе, намери две безжизнени тела край камината, както и друг труп по-далече от тях. Те се валяха в локви от засъхнала кръв, които бяха истински празник за големите черни мухи. Миризмата на кръвта се смесваше с мръсния въздух, натежал от прах и изгорели цепеници. Чуваше се само бръмченето на насекомите. Вечерната светлина се сипеше от прозорците в дъното. Стелеше се ниско по земята и раждаше мрачни сенки в помещението.

Гарваните, които оглеждаха воденицата, скоро се появиха.

— Няма никакъв затворник — рече единият от тях.

— Кориард е при конете под навеса — обади се друг.

— Мъртъв ли е? — запита Мутрата.

— Да. Удушили са го, докато си е вършил работата.

— Бога ми, Мутро! Кой е сторил това?

— Някакъв мъж.

— Сам ли? Срещу петима?

— Не е имало сражение. Всичките са били убити от засада. Първо Кориард под навеса, след това Тракен пред къщата. После Гало и Фьойан тук, докато са се хранили. И накрая — Мишел... Един-единствен мъж им е видял сметката... Добър е...

— Не зная как ще съобщим вестта на Сорел...

Мутрата не отговори и клекна до последния труп, който откри. Споменатият Мишел лежеше на прага на отворената врата към стаята, където Гарваните спяха — там имаше дървени легла и завивки. Беше с голи нозе, с измъкната от панталоните риза, а челото му беше разцепено от падналия до него ръжен.

— Случило се е рано сутринта — отсече Мутрата. — Мишел е ставал от сън.

Той се надигна и нещо привлече вниманието му. Свъси вежди и преброи леглата.

— Шест одъра — рече Мутрата. — Някой от нашите го няма... Добре ли претърсихте навсякъде?

— Хлапето! — възкликна един Гарван. — Бях го забравил, но нали си спомняш? Настоя да тръгне с тях и Сорел накрая скло...

Той не успя да завърши изречението.

Чуха се глухи удари и разбойниците, по рефлекс, извадиха рапири.

Ударите продължиха.

Начело с Мутрата, мъжете предпазливо тръгнаха към вратата на някакво килерче. Отвориха я рязко и откриха единствения оцелял от клането.

Завързан, целият омотан, с червени и влажни очи, четиринайсетгодишен юноша ги гледаше изплашено и умоляващо.

20.

Навън цареше мрак, но при госпожа Дьо Сованж грейналите полилеи и свещници разпръсваха топла светлина, която галеше златните орнаменти, кристалните сервизи и огледалата. Дамите бяха ослепителни в скъпите си тоалети, а кавалерите не им отстъпваха. Всички бяха облечени така, както биха се появили в кралския двор. Мнозина жадуваха за развлеченията и флиртовете, които не бяха по вкуса на Луи XIII в Лувъра. Далече от този срамежлив и безличен крал, който обичаше само удоволствията на лова, тук те се забавляваха в приятна компания. Бъбреха на воля, съблазняваха, смееха се, злословеха, вечеряха, пиеха и разбира се, играеха комар.

Имаше маси за билиард, върху които се мъдреха топки от слонова кост. На разположение на гостите винаги бяха шах, дама и табла. Хвърляха се зарове. Но най-много бяха любителите на картите. Пикет, империал, хок, трийсет и едно, щастливците разчитаха на някое асо купа, на деветка спатия, виверна каро или поп пика. Едни печелеха богатства, други ги губеха. Цели наследства изчезваха след поредното злощастно раздаване. Бижута и полици биваха залагани на масите, както и реки от златни монети.

Изоставена от Марсиак, фалшивата госпожа Дьо Ларемон се разходи из салоните, постави на местата им няколко самонадеяни ухажори и накрая позволи на един възрастен благородник да прояви галантността си. Виконт Дьо Шовини беше на шейсет години. Все още изглеждаше добре, но зъбите му бяха изпадали, затова държеше кърпичка пред устата си, когато говореше. Беше симпатичен, забавен, знаеше безброй анекдоти. Задиряше Анес, без да се надява на успех, единствено заради удоволствието от галантния разговор, всички тънкости на който му бяха известни, а и вероятно си припомняше времето, когато дамите го възприемаха като изпълнен с чар кавалер и лесно падаха в обятията му. Младата жена с удоволствие поддържаше разговора, тъй като успя да измъкне от него много ценни сведения. Научи, че кавалерът Д'Иребан и Кастила често идвали в двореца на

госпожа Дьо Сованж, че Д'Иребан изчезнал от известно време, но Кастила, макар да не се задържал дълго, се появявал почти всяка вечер.

Опитвайки се напразно да открие Марсиак, Анес видя закръглена жена, която със суровия си вид, лукавите си очи и със скромната черна рокля трудно се вписваше в пейзажа. Тя бродеше, нападаше чиниите с лакомства и се оглеждаше хищно. На пръв поглед никой не я забелязваше, но всъщност всички я избягваха.

— Коя е тази?

Виконтът проследи погледа на новата си позната.

— О! Тази ли?... Това е Рабие.

— Каква е?

— Опасна лихварка. Позволете ми да ви дам един съвет, госпожо. Продайте последната си рокля и тръгнете по нощница за Индия, но не прибъгвайте до услугите на тази пиявица. Тя ще изсмуче кръвта ви до последната капка.

— Не изглежда чак толкова страшна...

— Погрешна преценка, която е струвала много скъпо на мнозина.

— Как я оставят да действа безнаказано?

— Кой ще ѝ попречи?... Всички са ѝ длъжници на дребно, а тя е жестока само към онези, които до гуша са потънали в борчове.

След като погледна с подозрение през рамо, Рабие напусна залата.

— Искате ли да пийнете нещо? — запита Шовини.

— С удоволствие.

Виконтът остави Анес и скоро се върна с две чаши вино.

— Благодаря.

— За ваше здраве, госпожо.

Чукнаха се, отпиха и старият благородник реши да продължи започнатия разговор:

— Впрочем току-що видях идалгото, за когото ми говорехте...

— Кастила ли? Къде?

— Там, при вратата. Струва ми се, че си тръгваше.

— Моля да ме извините — рече Анес и подаде чашата си на Шовини, — но трябва на всяка цена да се срещна с него...

Тя полетя към изхода и разпозна Кастила по описанието, което гостилничарят от улица „Ключ“ му беше направил. Слаб, хубав, с

фини мустаци и черни очи, той слизаше по каменното стълбище и пътъом, със силен испански акцент, поздрави някаква своя позната.

Анес си помисли дали да го спре. Но по какъв повод? И какво щеше да му каже?

Не, по-добре да го проследи.

Проблемът беше, че Балардийо не се намираще наблизко, а тя не можеше да си представи как ще върви след Кастила сред нощния Париж с бални обувки и с вечерна рокля. Колко много ѝ се искаше Марсиак да се появи отнякъде!

Анес изруга наум.

— Затруднява ли ви нещо? — запита госпожа Дьо Сованж.

— Нищо, госпожо. Нищо... Нали този мъж, който се отдалечава е господин Кастила?

— Да. Познавате ли го?

— Можете ли да ми кажете къде е маркизът?

— Не.

Прикривайки объркването си, младата жена се върна в салона, направи се, че не забелязва Шовини, който започна да ѝ се усмихва отдалече, потърси Марсиак. Мина покрай един прозорец и зърна Кастила, който вървеше по улицата. Поне беше си тръгнал пеша...

Най-после гасконецът се появи от някаква врата.

Анес изпита насмешка към достолепието, с което той се движеше.

Тя го хвана за лакътя.

— Бога ми, Марсиак! Къде изчезна?

— Аз ли?... Тук...

— Кастила беше в салона. Тръгна си току-що!

— Кастила ли? — учуди се Марсиак, сякаш чуваше за първи път това име.

— Да, Кастила! По дяволите, Марсиак, стегни се!

Гасконецът затвори клепачи и въздъхна дълбоко.

— Добре — отсече той. — Какво искаш да сторя?

— Пое пеша. Ако никой не го чака с карета или с кон на улицата, можеш да го настигнеш. Облечен е като кавалер, с червено перо на шапката. Разбери къде отива. И не го изпускай за нищо на света!

— Разбрано.

Марсиак полетя, последван от погледа на Анес.

Младата баронеса остана за момент неподвижна и загрижена. След това, обзета от съмнение, отвори вратата, от която преди малко изскочи гасконецът. Тя водеше към вестибюл без прозорци, където горяха няколко свещи.

Похапвайки лакомо от чиния с бадемов крем, лихварката Рабие поздрави Анес, като кимна с глава възпитано и сдържано.

21.

През тази нощ Сен Люк се срещна с Рошфор в една чакалня на Кардиналския дворец. Поздравиха се хладно, с кимване с глава, като всеки от тях потвърждаваше, че приема присъствието на другия, но не проявява никакви чувства. Беше поздрав, разменен между двама професионалисти, които се познаваха и оставаха безразлични един към друг.

— Той ви очаква — рече човекът на Кардинала. — Не чукайте.

Изглеждаше забързан и веднага отмина. Мелезът се позабави, за да остане сам. Свали очилата си с червени стъкла, оправи облеклото си и след това отвори вратата.

Влезе.

Стаята беше висока и широка, тиха, луксозна и почти тъмна. В другия край на обширния кабинет, затрупан с ценни книги, отвъд креслата, етажерките и красивите масички, чиито форми и лакирани повърхности едва се виждаха, свещите на два големи сребърни канделабъра осветяваха работното бюро, пред което седеше Ришельо, обърнал гръб на великолепната тапицерия.

— Приближете се, господин Дьо Сен Люк. Приближете се.

Сен Люк се подчини, пресече помещението и стигна до осветената му част.

— Отдавна не сме се виждали, нали?

— Да, Ваше Преосвещенство.

— Господин Гаже е успешен посредник. Какво мислите за него?

— Той е дискретен и компетентен.

— Смятате ли, че ни е верен?

— Повечето мъже са верни, когато не е в техен интерес да изменят, Ваше Преосвещенство.

Ришельо леко се усмихна.

— Информирайте ме как се развиват нещата около вашата мисия, господин Дьо Сен Люк. Граф Рошфор се притеснява, че времето лети. Според него дните ни са преброени...

— Ето — рече мелезът и подаде откъснатата някога страница от регистър за кръщение.

Кардиналът я взе, разгъна я, приближи към нея свещ, за да разчете написаното с бледо мастило, и внимателно я постави в кожена папка.

— Запознахте ли се с нея?

— Не.

— Справихте се за три дни. Мислех, че искането ми е невъзможно. Приемете поздравленията ми.

— Благодаря, Ваше Преосвещенство.

— Как го сторихте?

— Искате да научите детайлите ли?

— В основни линии.

— Узнах от Великия кесар кой и къде държи в плен Байо. След това го освободих и успях да го убедя, че ни преследват тези, на които е трябвало да бъде предаден.

— Което не беше истина...

— Да. Но конниците, които вървяха по следите ни през полетата и застрашаваха, че всеки момент могат да ни заловят, имаха единствената задача да плашат Байо, за да мога да взема от него документа.

— Ето значи за какво са били необходими мъжете, които сте поискали от Рошфор.

— Точно така, Ваше Преосвещенство.

— А нотариусът?

— Той няма да проговори.

По този въпрос Кардиналът не пожела повече обяснения.

Известно време той гледаше умилително пурпурното си драконче, което, в просторна клетка от ковано желязо, гложгаше голям кокал.

След това въздъхна и рече:

— Ще ми липсвате, господин Дьо Сен Люк.

— Простете, Ваше Преосвещенство?

— Дадох обещание, което трябва да спазя. За мое огромно съжаление, повярвайте ми...

Появил се дискретно, един секретар прекъсна разговора, тъй като прошепна нещо на ухото на господаря си.

Ришелъ го изслуша, кимна с глава и каза:

— Господин Дьо Сен Люк, моля ви, изчакайте малко в съседното помещение, ако обичате...

Мелезът се поклони и през една откритата врата излезе след секретаря. Малко по-късно влезе Ла Фарг, а неговите решителни крачки издаваха спешността на появата му. Държеше с дясната си ръка дръжката на рапирата, но поздрави, като си свали шапката.

— Ваше Преосвещенство.

— Добър вечер, господин Дьо ла Фарг. Напредвате ли?

— Още е рано да се каже, Ваше Преосвещенство. Но плътно вървим по една следа. Научихме, че кавалерът Д'Иребан и един от близките му приятели посещават госпожа Дьо Сованж. В този момент две от моите Остриета се намират там под чужда самоличност.

— Отлично... Но какво ще ми кажете за пленника си?

Ла Фарг примига учудено.

— Пленник ли?

— Днес сте прибрали някой си Маланконтър, с когото господин Лепра наскоро е имал разправия. Искам този човек да ми бъде предаден.

— Ваше Преосвещенство! Маланконтър още не е дошъл в съзнание! Не е проговорил и...

— Всичко, което би могъл да каже, няма нищо общо с вашата мисия.

— Но как да бъдем сигурни? Съвпадението изглежда много голямо...

Кардиналът вдигна ръка и принуди събеседника си да замълчи.

Заповедта му не подлежеше на обсъждане и старият капитан, със стисната челюст и с гневен поглед, трябваше да се подчини.

— Ще изпълня разпорежданията ви, Ваше Преосвещенство.

— Ще разберете, че все пак не съм човек, който взема, без да дава — промълви Ришелъ.

И гръмогласно, така че да бъде чуто в съседното помещение, той изкомандва:

— Въведете господин Дьо Сен Люк.

22.

По тъмни и безлюдни улички Кастила отведе Марсиак в близкото предградие Сен Виктор. Те пресякоха улица „Муфтар“, изкачиха се по „Орлеан“ отминаха „Ключ“ където доскоро испанецът пребиваваше в странноприемницата, и накрая поеха по малката уличка „При фонтана“. Там, след като внимателно се огледа наоколо, без да забележи гасконецца, Кастила почука три пъти на вратата на някаква къща. Отвори му почти веднага и докато влизаше, Марсиак успя да мерне женски силует.

Гасконецът изчака малко, след това безшумно се приближи. Стигна до прозорците, но спуснатите пердета му позволяваха само да установи, че вътре свети. Продължи по уличката и забележа много високо и много тясно таванско прозорче, което никой не пазеше. Покатери се по стената и успя да се залови за еркера. Без да може да ги чува, видя Кастила и млада жена да разговарят в чиста и подредена стая. Непознатата беше кестенява, стройна, красива, косите ѝ бяха прибрани на кок, а гъсти букли се спускаха към слепоочията ѝ. Носеше съвсем обикновена рокля, каквато можеше да си позволи само дъщерята на скромен занаятчия.

Кастила и хубавицата общуваха така, че беше невъзможно да се разбере дали са приятели, любовници, или брат и сестра. Ръцете на Марсиак отмаляха и той гъвкаво се приземи. Скоро чу да се отваря врата откъм градината, след това изскърцаха други панти. Изцвили кон и малко по-късно испанецът премина в тръс по уличката. Марсиак се принуди да се скрие в сянката на зида, за да не бъде видян или дори премазан. Бързо пое след Кастила, но той изчезна на ъгъла на улица „При фонтана“.

Гасконецът изпсува през зъби. Знаеше, че напразно ще хаби усилия, ако се опита да настигне конника.

Какво да прави тогава?

Да остане на пост цяла нощ беше безполезно и впрочем, рано или късно, трябваше да се върне и да докладва в двореца на Ястреба. Щеше да е по-добре веднага да се свърже с останалите Остриета и час

по-скоро да организират наблюдение над къщата и над очарователната ѝ обитателка. Във всеки случай Ла Фарг трябваше да вземе решението.

Марсиак се готвеше да тръгне, когато чу подозрителен шум откъм улица „Кладенецът на Ермит“. Той се поколеба, смени посоката си и надзърна от ъгъла на една къща. Малко по-нататък наемни убийци бяха наобиколили някакъв кавалер, облечен в черна кожена дреха и с превръзка на лявото око.

„Тези типове подготвят нещо отвратително“, помисли си Марсиак.

Не беше достатъчно близо, за да чуе какво говорят, и безрезултатно потърси начин да се присламчи дискретно към тях. Затова пък забеляза един балкон, покатери се на него, оттам се прехвърли на покрива и безшумно премина от едната къща на другата, стискайки дръжката на рапирата си. Движенията му бяха гъвкави и решителни. Празното пространство, което трябваше да прескочи, не го изплаши. Той се наведе, когато стигна до най-близкото място, и се заслуша.

— Това е улица „При фонтана“ — говореше едноокият с испански акцент. — Знаете коя е къщата, нали?... Девојката е сама, така че не очаквам да срещнете затруднения. И не забравяйте, че тя ни е необходима жива.

— Няма ли да дойдеш с нас, Савелда? — попита един разбойник.

— Не. Имам по-важна работа. Не се издънвайте.

Без да се бави повече, мъжът в черно смушка коня си и изчезна, докато Марсиак, все така незабелязано, напусна наблюдателния си пост.

23.

Мръсен и небръснат, Ленкур излезе от „Шатле“ късно вечерта. Върнаха му дрехите, шапката, рапирата, но надзирателите си присвоиха съдържанието на кесията му. Това не го изненада и той дори не помисли да се оплаква. Честността не беше критерий за избора на тъмничари. Нито за охраната впрочем. Нито за повечето от обикновените войници, които служеха на кралското правосъдие. Чиновници, гвардейци, нотариуси — всички бяха подкупни.

Пребиваването в затвора му се отрази тежко.

Гърбът, кръстът и вратът го боляха. Мигрена стягаше слепоочията му при всеки удар на полудялото му сърце. Очите му горяха. Чувстваше, че започва да го втриса, и мечтаеше за удобно легло. Не беше гладен.

От „Шатле“ лесно можеше да стигне до улица „Железарска“, като се придвижи по „Сен Дьони“. Но знаеше, че апартаментът му беше посетен — и вероятно оставен обърнат с краката нагоре — от хората на Кардинала. Навярно натоварените с тази задача са пристигнали с гвардейски мантии, яхнали коне, разбили са вратата и са вдигнали ужасен шум, така че са предизвикали паника сред всички наоколо, и любопитните не са посмели да припарят наблизко. Сигурно сега в квартала се говореше само за това събитие. Ленкур не се боеше от чуждите погледи. Впрочем вече нищо не го задържаше на улица „Железарска“, тъй като енсинът от гвардейците на Негово Преосвещенство вече не съществуваше.

Той тайно бе взел под наем и друго жилище, където пазеше единственото значимо според него имущество: книгите си. Въпреки всичко реши да не отива и там веднага, пое по улица „Тъкаческа“ и стигна до площада пред гробището „Сен Жан“. Тъй като се опасяваше, че може би го следят, правеше много завои, премина през тъмни къшета и се заби в задни дворове.

Тук се намираще истинският стар Париж на криволичещите улички, където слънцето никога не проникваше, където смрадта беше нетърпима и където пълпеха рояци паразити. Навсякъде беше кално,

много повече отколкото на други места. Калта покриваше паветата, цапаше стените, лепеше се по подметките. Черна и зловонна, тя представляваше смесица от конски изпражнения и говежди лайна, от пръст и пясък, от гнилоч и боклук, от тор, от изхвърлени отпадъци от нужниците, от органични останки от кланиците и кожарските работилници. Не засъхваше никога, разяждаше материите, не пожалваше дори кожата. „Руанската сипаница и парижката кал са неизтребими“ твърди стара поговорка. За да запазят чорапите и панталоните си, пешеходците задължително обуваха високи ботуши. Други се возеха в карети, в носилки, в зависимост от материалното си състояние, язدهа коне, мулета и... хора. Когато минаваха, редките боклукчии натоварваха част от мръсотията и изхвърляха каруците на някое от деветте сметища, разположени извън града. Селяните от околностите познаваха качествата на парижката кал. Те идваха всеки ден, за да я събират, и наторяваха нивите си, а столичаните твърдяха, че буницата са много по-чисти от улиците на града.

Ленкур отвори вратата на някаква кръчма и влезе в атмосфера, задушна заради дима от лулите и от лошите лоени свещи. Мястото беше мръсно, миризливо, гнусно. Смълчани и омърлушени, малобройните посетители изглеждаха смазани под бремето на непобедима тъга. Старец свиреше меланхолична мелодия на виела^[1]. Облечен във въшливи парцали и нахлупил жалка капа с подобие на перо отгоре, той държеше на верижка еднооко и мършаво драконче, което бе кацнало на рамото му.

Ленкур седна на една маса и веднага му поднесоха чаша възкисело вино. Той накваси устните си, направи гримаса, но го допи, за да се ободри. Старецът скоро престана да свири, съпроводен от всеобщо безразличие, дойде и се настани срещу него.

— Жал ми е, като те гледам, хлапе.

— Трябва да платиш виното. Нямам нито су.

Свирачът се съгласи.

— Какво се случи? — запита той.

— Вчера ме арестуваха, а тази сутрин ме пуснаха.

— Видя ли Кардинала?

— В „Шатле“. В присъствието на Сен Жорж и на един секретар, който записваше всичко.

— Играеш опасна игра, хлапе. И не знаеш правилата...

— Нямах никакъв избор.

— Разбира се, че имаш! Впрочем все още не е късно да...

— Знаеш, че няма да го сторя.

Старецът впери поглед в Ленкур, след това отмести очи и въздъхна.

Дракончето скочи от рамото на господаря си на масата. Легна, проточи тънкото си вратле и започна да чопли с нокти засъхналия восък по мръсната повърхност.

— Виждам, че си твърдо решен да стигнеш докрай, хлапе. Но ще ти струва скъпо, повярвай ми. Рано или късно, ще бъдеш приклещен между Кардинала и Черния нокът като между чук и наковалня. Така че нищо от това, което...

— Кой е този капитан Ла Фарг?

Въпросът завари стареца неподготвен.

— Знаеш ли кой е Ла Фарг? — настойчиво продължи Ленкур.

— Откъде... Откъде ти е известно това име?

— Той се появи в Кардиналския дворец.

— Наистина ли? Кога?

— Миналата нощ. Негово Преосвещенство го прие... Е?

Старецът помълча и накрая неохотно промълви:

— Това е стара история.

— Разкажи ми я.

— Не зная подробностите.

Ленкур още повече се разпали.

— Не мога да ти тегля думите с ченгел. Длъжен си да ми съобщаваш всичко и да ми се подчиняваш, нали?

Но свирачът продължи да се колебае.

— Казвай това, което знаеш! — нареди младежът и повиши глас.

— Да, да... добре...

Старецът отпи глътка вино, обърса устата си с ръкава, погледна укорително към Ленкур и рече:

— Някога Ла Фарг командваше групата, която...

— ... изпълняваше тайни мисии за Кардинала, да. Това ми е известно.

— Наричаха ги Остриетата на Кардинала. Не бяха повече от десетина. Някой твърдят, че вършели тъмни дела. Аз бих казал, че са били шпиони и войници. И понякога, наистина, убийци...

— Убийци ли?

Старецът присви вежди.

— Може би думата е твърде силна... Но не всички врагове на Франция се сражават на бойните полета, не всички напредват под ударите на барабан и биват предвождани от знаменосец... Не на теб трябва да обяснявам, че войните се водят също зад кулисите и жертвите са многобройни.

— И тези жертви, трябва някой да ги поваля...

— Да. Все пак съм убеден, че Остриетата са спасили много повече животи, отколкото са отнели. Понякога трябва да ампутираш китката, за да спасиш ръката и живота на човека.

— Какво се е случило при обсадата на Ла Рошел?

Отново изненадан, но този път — по-решителен, старецът отклони питането на Ленкур.

— Щом поставяш такива въпроси, значи знаеш отговора...

— Слушам те.

— Остриетата са били натоварени с мисия, която е трябвало да сложи край на блокадата. Но не ме питай каква е била тази мисия... Каквото и да се е случило, Ла Фарг е бил предаден.

— От кого?

— От един от неговите хора, от Острие... Мисията се провалила и друго Острие се простило с живота си. Предателят успял да избяга... Колкото до блокадата, знаеш как завърши. Дигата, която възпрепятстваше обсадените да бъдат подпомогнати по море, се срина, кралят призова армията си да отстъпи, преди да изгуби кралството си, а Ла Рошел стана протестантска република.

— И след това?

— След това вече никой не отваряше дума за Остриетата.

— До днес... Какво общо имат Остриетата с Черния нокът?

— Нищо. Поне доколкото ми е известно...

Дракончето заспа. Хъркаше леко.

— Завръщането на Ла Фарг вероятно означава повторното появяване на Остриетата — полугласно рече Ленкур. — Безспорно има някаква връзка с мен.

— Съвсем не е сигурно. Кардиналът несъмнено трябва да вади много кестени от огъня.

— Няма значение. Бих предпочел да не трябва да се оглеждам настрани, че и назад...

— В такъв случай зле си избрал пътя си, хлапе... Да, много зле...

* * *

Когато малко по-късно Ленкур излезе в мрака, едно черно драконче със златисти очи излетя от близкия покрив.

[1] Средновековен музикален инструмент, далечен предшественик на цигулката. ↑

24.

Ла Фарг препускаше заедно с Алмадес из Париж. Той току-що беше излязъл от Кардиналския дворец и се беше срещнал с учителя по фехтовка, който го чакаше отвън с конете. Преминаха по кея пред Лувъра и бързо пресякоха безлюдния Нов мост.

— Негово Преосвещенство иска да получи Маланконтър ли? — викаше капитанът, за да заглуши тропота на копитата. — Добре. Не мога да не изпълня тази заповед. Но нищо не би ми попречило преди това да му извадя душичката!

— Щом Кардиналът го иска, значи Маланконтър струва повече, отколкото предполагаме. Вероятно знае много неща. Но какви ли са те?

— Или за кого са?... Ако можем да вярваме на Кардинала, онова, което е известно на Маланконтър, няма нищо общо с нашата мисия. Ще проверим...

Малко след като се отдалечиха от Новия мост, трябваше да спрат пред вратата „Бюси“.

Минаха покрай двете високи кули с бойници, под широкия свод, а копитата на конете кънтяха по паветата като изстрели с мускет. Дежурните от милицията повикаха офицера си, който, държейки фенер, прегледа пропуските на кавалерите и разпозна печата на Кардинала — той имаше стойност на „Сезам, отвори се!“ навсякъде из Франция.

Мостикът беше спуснат. Но трябваше да отворят огромната порта и сънливите милиционери провлачиха крака, за да вдигнат резетата и да дръпнат тежките крила от ковано желязо. Това отне време, а Ла Фарг бързаше.

Той прояви нетърпение.

— Не се мотайте, господа! Не се мотайте!

— Маланконтър се чувстваше много зле преди малко — рече му Алмадес. — Едва дойде в съзнание и не...

— Няма значение... За по-малко от час ще изтръгна от него всичко, което знае. Ако е необходимо — и със сила. Каквото и да ми

струва.

— Но капитане...

— Не! В крайна сметка, не съм длъжен да предам тази гадина в добро здраве. Нито дори жив, ако помисли човек...

Най-после преминаха и смушкаха конете, за да преодолеят рова, пълен с гнусна кал, и бързо да се озоват в предградието. Изникнаха на малката уличка „Сен Гийом“ в момента, в който Гибо се готвеше да затвори портала на двореца на Ястреба. Алмадес забави ход, но не и Ла Фарг. Той продължи в галоп и принуди стария портиер рязко да се дръпне и да отвори широко едно от крилата на вратата. Конят се закова на място в двора, кавалерът скочи от седлото, хвърли се към сградата...

... и намери Лепра седнал, или по-точно проснат на каменното стълбище.

Гологлав, с разкопчан дублет и извадена от панталона риза, изпънал ранения си крак, бившият мускетар се беше облегал назад и се опираше с лакти на последното стъпало. Без да изпитва особена жажда, пиеше вино от бутилка с тясно гърло. Рапирата му лежеше до него.

— Много е късно — изохка той... — Отведоха го.

— Маланконтър ли?

Лепра потвърди.

— Кой? — настоя Ла Фарг. — Кой го отведе?

Другият отпи последна глътка, установи, че бутилката вече е празна, и я запрати с все сила към стената. След това грабна рапирата си и мъчително стана.

— Кардиналът ви повика, за да ви отдалечи оттук, нали? — рече той с горчицина.

— Спести ми заключенията си, ако обичаш. И отговори на въпроса ми.

— Рошфор и копоите му, естествено... Заминаха си. Носеха заповед, подписана от Негово Преосвещенство. Заповед, която с огромно удоволствие Рошфор ми натика в лицето.

— Не можех да предвидя това! Откъде да зная...

— Какво да знаете? — разгорещи се Лепра. — Да знаете, че нищо не се е променило? Да знаете, че Кардиналът продължава да играе собствената си игра с наша помощ? Да знаете, че сме

марионетки в ръцете му? Да знаете, че са готови да ни продадат на безценица?... Е, капитане, каза ли ви Кардиналът защо му е необходим Маланконтър? Не, нали? Затова пък предвидливо ви събщи решението си едва когато беше сигурен, че не можете да сторите нищо... Това трябва да събуди у вас някои спомени. И да породи немалко въпроси...

Отвратен, Лепра се върна, куцайки, вътре в двореца.

Той остави Ла Фарг, към когото се приближи Алмадес, държейки конете за юздите.

— Той... Той е прав — промълви капитанът с леден глас.

— Да. Но това не е най-лошото...

Ла Фарг се обърна към испанеца.

— Гибо — обясни Алмадес — току-що ми каза, че Рошфор и хората му са дошли с карета, с която са отвели Маланконтър. Което означава, че Кардиналът е бил известен не само, че го държим в плен, но и че той не е в състояние да язди.

— И какво?

— Само ние знаехме, че Маланконтър е ранен, капитане. Само ние. Никой друг.

— Един от нас тайно докладва всичко на Ришельо.

25.

След като се убеди, че входната врата е здраво заключена, младата жена загаси всички светлини, с изключение на една на партера, и със свещник в ръка тръгна по стълбата, като пазеше примигващия пламък с длан. Свещта озаряваше отдолу красивото ѝ лице и запалваше две златни точки в зениците ѝ, а стъпалата скърцаха в смълчаната къща.

Когато стигна в стаята си, девойката остави свещника върху скрина и след като развърза панделката, пристягаща дългите ѝ черни коси, отиде да затвори открехнатия зад завесите прозорец. Започна да освобождава връзките на роклята си, когато някой я грабна отзад и запуши устата ѝ с ръка.

— Не викайте — промълви Марсиак. — Не ви желая злото.

Тя кимна в знак на съгласие, усети, че яката прегръдка се отпуска, опита се да се освободи напълно със силен удар с лакът и се втурна към нощната си масичка, откъдето грабна малка кама.

Марсиак, който страдаше не толкова от болката, колкото от наранената си гордост, протегна ръка успокоително и запазвайки дистанцията, рече с мек глас:

— Не бива да се страхувате от мен. Напротив.

Опасяваше се, че тя може да се нарани.

— Кой... Кой сте вие?

— Името ми е Марсиак.

Той внимателно понечи да тръгне напред, но внимаващата млада жена проследи движението му с върха на ножа.

— Не ви познавам!... Какво търсите в дома ми?

— Задачата ми е да ви пазя. И точно това се опитвам да сторя.

— Задача ли? Кой ви я е възложил?

Гасконецът беше добър играч.

— Мъжът, който току-що ви напусна — заяви той. — Кастила.

Произнасянето на това име възбуди още по-силно подозрение у девойката.

— Кастила ли?... Той... Той не ми е казал нищо такова.

— Не искаше да ви тревожи излишно. Плати ми и нареди да не се показвам пред вас.

— Лъжете!

С рязък жест той хвана китката на младата жена и без да ѝ отнема оръжието, я обърна към себе си. Притисна я здраво, като внимаваше да не ѝ причини болка.

— Сега ме чуйте добре. Нямаме време. Наемниците се готвят да ви отвлекат. Не зная кои са. Не зная какво точно искат. Зная само, че няма да ги оставя да си разиграват коня. Но вие трябва да имате доверие в мен!

Когато произнесе тези думи, пантите на партера започнаха ужасяващо да скърцат.

— Чувате ли? Те вече са тук... Сега разбрахте ли всичко?

— Да — отговори с треперещ глас девойката.

Той я пусна, завъртя я, сложи ръцете си на раменете ѝ и впи поглед в очите ѝ.

— Кажете ми името си.

— Сесил.

— Имате ли друго оръжие, освен тази играчка?

— Пищов.

— Изправен и зареден ли е?

— Да.

— Чудесно. Вземете го и сложете пелерината си.

Без да чака повече, той напусна стаята и тръгна към стълбата. Наостри слух и дочу, че някакви мъже се изкачват нагоре в индианска нишка, колкото е възможно по-тихо. Изчака първия да се появи на площадката, и като изскочи от сянката, го халоса с табуретка по лицето.

Човекът тръгна да пада, повлече другите и предизвика паника. Разнесоха се викове, а наемниците се търкаляха надолу по стълбите. За да завърши делото си, Марсиак хвърли на сляпо табуретката и вдигна страхотен шум.

Сесил се присъедини към него, облечена с голяма пелерина с качулка. Той я отведе към един прозорец и го отвори. Гледаше към странична уличка, на по-малко от метър от някакъв балкон. Гасконецът помогна на младата жена да премине от другата страна и след това я последва. От балкона се изкачи на покрива и протегна ръка в празното

пространство. Сесил я пое и се опита да се покатери нагоре точно когато един от наемниците се появи на прозореца. Мъжът искаше да я дръпне за роклята, но ноктите му само се плъзнаха по плата. Младата жена извика. Тя блъсна, без да иска, Марсиак и той залитна назад, а Сесил се стовари върху него.

— Как сте? — запита той.

— Добре.

Двамата се изправиха.

Един наемник вече беше излязъл на балкона. Готвеше се да поеме към покрива, когато гасконецът го изненада с жесток ритник, който разби брадичката му, и той се строполи шест метра по-долу.

Без да изпуска ръката на Сесил, Марсиак се втурна из лабиринта от покриви. Прозвуча изстрел и един куршум се заби в комина, зад който се скриха. Чуваха наемниците, които се събираха и организираха преследване — някои по покривите, други по улиците. Бегълците продължаваха да тичат, приличаха на изгубени деца под звездното небе. Стреляха напосоки, но Марсиак разбираше, че трябва да вземе съдбоносно решение. Рано или късно, се налагаше да слязат долу. Иначе рискуваха да се изправят пред непреодолима бездна, затова се насочиха към дълбоката и черна кал на някакъв вътрешен двор.

Там имаше останки от зарязан строеж, огромно скеле беше издигнато до третия етаж на недовършеното здание. Марсиак хвана Сесил за ръката и ѝ помогна да се закрепил на скелето. Появи се наемник. Гасконецът извади рапирата си и започна ожесточен дуел. Двамата се сражаваха върху самия край на покрива. Те се движеха напред-назад, изправени между небето и бездната. Керемидите под нозете им подскачаха, падаха на скелето и оттам се натрошаваха на хиляди парчета на двора, петнайсет метра по-надолу. Най-накрая, след като отрази един силен удар, Марсиак улови противника си и се опита да го прехвърли през рамо, но маневрата му не успя. Той изгуби равновесие и при падането си повлече и наемника. Двамата мъже се изтъркаляха и изхвърчаха от покрива. Пред погледа на Сесил, която едва се сдържа да не извика от ужас, те паднаха на горното ниво на скелето и след това се изтърколиха на долното. Ударът разклати цялата структура, която като по чудо издържа. Дъските се пропукаха. Чу се силен грохот, сякаш нещо много лошо щеше да се случи.

Макар и замаян, Марсиак пръв скочи на крака. Той потърси рапирата си, видя, че тя е в дъното на двора, и с ритник под брадичката довърши противника си, който тъкмо се опитваше да се изправи. След това нареди на Сесил да го последва, като се спусне по пречупената в средата конструкция. Държеше я за ръка, успокояваше я с поглед и заедно те продължиха надолу, като непрекъснато изпитваха панически страх, че старото скеле може да се стовари отгоре им.

Вече на земята, установиха, че дворът има един-единствен изход: мрачен пасаж, от който изникнаха трима наемници. Един от тях насочи пицов към бегълците. Марсиак закри девойката с тяло и обърна гръб на стрелеца. Прозвуча изстрел. Куршумът засегна рамото на гасконецца, който стисна зъби и избута Сесил зад каруца, пълна с бъчви вино. Той побърза да вземе рапирата си, която лежеше в калта, и точно навреме се изправи срещу нападателите си. Сражаваше се концентрирано и ожесточено, без да отстъпва нито крачка, тъй като се страхуваше, че може да изложи спътницата си на опасност. След това, когато изглеждаше, че не може да повали наемник, без друг да се изправи веднага срещу него, се реши на отчаяна атака. Закла първия с кинжала си, помете втория с удар с лакът в слепоочието, изрита третия в слабините и заби рапирата си до дръжката в гърдите му.

Надяваше се, че е свършил, когато Сесил го повика и му посочи клатецото се скеле: с рапири в ръце, двама убийци се бяха смъкнали от покрива и внимателно слизаха надолу. В същото време закъснял наемник се появи от тъмния пасаж и кварталът започна да се събужда. Изморен, ранен, гасконецът си даде сметка, че не може да се справи с още трима нападатели. Щяха ли да му стигнат силите и времето да даде отпор на първия, преди да пристигнат другите двама?

Той отстъпи към Сесил и към двуколката, зад която тя се криеше. Невъзмутимо изчака първия наемник да приближи, докато другите двама все още слизаха по скелето. Изведнъж, хващайки рапирата си с две ръце, с всичка сила я стовари върху опънатото въже, което, преминавайки през закованите в паветата на двора халки, поддържаше каруцата в хоризонтално положение. Отрязаното въже изхвъркна със свистене. Двуколката се наклони рязко и освободи пирамидата от бъчви, които полетяха напред като лавина.

Наемникът в двора бързо се отдръпна, скри се под скелето и успя да избегне бъчвите. Някои от тях се разбиха в стената и потекоха

потоци вино. Но други удариха нестабилните опори, на които се държеше скелето. Те не издържаха и триетажната структура се сгромоляса със страшен шум, който удави виковете на нещастниците, затрупани под тоновете дърво. Парчета от мазилката се изкъртиха от фасадата на сградата. Вдигна се невероятен облак прах, който обхвана целия двор и се извиси до покривите...

... след това се стовари обратно върху побелелия декор и се възцари тишина.

Марсиак изумен гледаше настъпилия хаос. После, тъй като из квартала се чува разтревожените виковете на гражданите, той прибра рапирата и тръгна към Сесил. Покрита с прах, също като него, тя се беше свряла в един ъгъл.

Той клекна и обърна гръб на разрушенията.

— Свърши се, Сесил.

— Аз... Аз... Тези мъже — шептеше несвързано девойката.

— Всичко е наред, Сесил.

— Мъртви ли са?

— Да. Ето, хванете ръката ми...

Тя сякаш не чуваше и не разбираше нищо.

Той нежно настоя.

— Трябва да тръгваме, Сесил. Скоро...

Опита се да ѝ помогне да се изправи, когато прочете в очите ѝ внезапен ужас и разбра.

Един наемник беше оцелял.

Усещаше, че стои зад него и се готви да нападне. Знаеше, че няма време да се обърне, да стане, и още по-малко да извади рапирата си.

Погледна многозначително девойката, помоли се Богу тя да го е разбрала, и сякаш усети леко кимване... Бързо се отдръпна.

Сесил държеше пищова с две ръце и стреля.

СФЕРАТА НА ДУШАТА

1.

Мъжът не стъпваше на нозете си, висеше с цялата си тежест на окованите си китки. Леко се поклащаше и ноктите на пръстите му драскаха земята. Беше почти гол, само по панталони до коленете и скъсана риза, цялата в кръв. Същата кръв — неговата — капеше от сплъстените му коси, стичаше се от подутото му лице, бликаше от наранените му гърди, осветявани от факлите в помещението. Той едва дишаше, но беше жив: глухи стенания разтърсваха сгърченото му от болка тяло и розови струи обливаха счупения му нос.

Не беше сам в това мазе, превърнало се в преддверие на ада. Редом с него стоеше дебел колос, подгизнал от пот, който го удряше с желязна верига и го подлагаше на колкото брутално, толкова и безпощадно мъчение. Имаше и друг, едноок, който говореше и задаваше въпроси на кастилски диалект. Мургав, с ъглесто лице, той беше облечен в черна кожа, чак до ръкавиците и до шапката, която никога не сваляше. Превръзка, украсена със сребро, преминаваше над лявото му око, което несъмнено беше поразено от рансата. Болестта беше нанесла злоещите си поражения около орбитата, петното се разпространяваше към слепоочието и бузата и представляваше нещо като грапав морав орнамент.

Едноокият се наричаше Савелда и служеше на Черния нокът. Със спокоен глас той обеща хиляди изтезания на затворника, ако не получи от него очакваните отговори.

Не лъжеше.

Невъзмутим и решителен, лично ръководеше разпита и не се впечатляваше особено от упоритостта, с която измъчваният пазеше тайните си. Знаеше, че времето, болката и безнадеждността работят в негова полза. Знаеше, че жертвата му накрая ще проговори, както и най-здравата стена рухва под мощта на гюлетата. Щеше да се случи изведнъж, без предварителни симптоми. След поредния удар можеше да се очаква пропукване на ината.

С жест той спря замахването на палача.

После рече:

— Можеш ли да се сетиш какво винаги ме е учудвало?... Колко трудно душата излиза от тялото!

Безсилен, но в съзнание, изтезаваният остана ням. Подпухналите му клепачи бяха полупритворени над оцъклените очи. Алени съсиреци запушваха ушите му. Лиги, жлъчка и кръв се проточваха от подутите му и премазани устни.

— Ти например — продължи Савелда... — В този момент желаяш единствено да умреш. Стремиш се към това с цялата си душа, с цялото си същество. Ако беше в състояние, щеше да посветиш последните си сили на възможността да се пренесеш в отвъдното. Но това не се случва. Животът е тук, в теб, като пирон, дълбоко забит в дървото. Животът се подиграва с желанието ти. Той се подиграва с онова, което изпитваш, и няма никакво намерение да ти направи услуга, като те напусне. Упорства, ожесточава се, открива в теб тайни сили. Наистина, бавно изтича. Но ще е необходимо доста време, преди да остави на мира вътрешностите ти.

Савелда оправи ръкавиците си и опита здравината на кожата, като сви и отпусна юмруци.

— Да знаеш, че именно на него разчитам. Твоят живот, този вдъхнат в теб от Създателя живот, той е моят съюзник. Срещу него лоялността ти и смелостта ти са безсилни. За твое нещастие, ти си млад и здрав. Волята ще те предаде много преди животът да те напусне, много преди смъртта да те отнесе. Така е.

Мъченикът се опита да проговори, промълви нещо.

Савелда се приближи и чу:

— *Hijo de puta!*^[1]

В този момент някакъв наемник слезе в мазето. Той спря на едно стъпало и като се наведе през парапета, рече на френски:

— Маркизът е тук.

— Ганиер ли? — учуди се едноокият. Той също говореше на френски, но със силен испански акцент.

— Да. Той иска да приказва с теб. Каза, че е спешно.

— Добре. Идвам.

— Ами аз? — запита палачът. — Какво да правя? Да продължавам ли?

С разкопчана риза, от която се виждаха потните му гърди, той размахваше кървавата верига. При този шум, пленникът се сгърчи.

— Не. Ще чакаш — отговори едноокият и пое нагоре по стълбата.

След влажния студ в подземието Савелда с удоволствие вдиша нощната свежест, която усети в къщата. Той прекоси стаята, където неговите хора спяха или убиваха времето си, като играеха на зарове, излезе в мрака и се замая от изпълнения с благоухание въздух. Голяма цветна градина заобикаляше дома.

Все така страшно елегантен, младият и красив маркиз Дьо Ганиер го чакаше на седлото.

— Той все още не е проговорил — заяви Савелда.

— Не идвам за това.

— Проблем ли има?

— Меко казано. Твоите хора са се провалили на улица „При фонтана“. Девојката се е измъкнала.

— Невъзможно.

— Един-единствен се върна, с разбита мутра и ранено бедро. От бръщолевенето му разбрахме, че момичето не е било само. Имало е някой с нея. И този някой е успял да се справи с цялата ни дружина.

Савелда се притесни и не знаеше какво да отговори.

— Поемам грижата да съобщя на виконтесата — поде Ганиер. — Що се отнася до теб, не се проваляй с пленника си. Той трябва да проговори.

— Ще проговори. Още преди да стане утре.

— Да се надяваме.

Благородникът смушка коня си и под лунната светлина, между два реда дървета, потегли в тръс по пътя, покрит с бял прах, който подковите на жребеца му вдигаха.

[1] Курвенски син! (исп.). ↑

2.

— Тя си почива — каза Анес дьо Водрѝой, излизайки от стаята.
— Прави ѝ компания, искаш ли? И ме извикай, щом се събуди.

Избягвайки срамежливо да срещне погледа на баронесата, Наис изпълни поръчението и се вмъкна грациозно през откренатата врата, която затвори безшумно.

Анес изчака малко и почти слепешката се насочи към стълбището. Не се виждаше нищо в ужасяващия коридор на не по-малко ужасяващия дворец на Ястреба. Всичко беше направено от сив, гол и гробовен камък. В стаите имаше немного и ниски прозорци, затворени с капаци и обковани с железни решетки. В коридорите и по стълбите минаващият трябваше да се задоволи с истински бойници, които в тази част на деня почти не пропускаха бледата светлина на зората. Обикновено хората носеха свещите със себе си и не ги оставяха да светят в празните помещения. Бояха се от пожари, но и правеха икономии — колкото и зловонна да беше, лойта струваше по-евтино и красивите свещи от бял восък бяха истински лукс. Но Анес занесе свещника в стаята.

Внимателно слизаше по стълбата, когато някой я извика.

— Анес — беше гласът на капитан Ла Фарг.

Тя не го беше забелязала и не знаеше, че той я чака, прикрит в мрака и мълчалив. Независимо че тялото му беше претърпяло много изпитания и сражения, изражението му на древен патриарх вдъхваше уважение: войнишка стойка, строго и набръчкано от годините лице, избръснат, изпълнен със сила и мъдрост поглед. Не беше свалил ботушите си, нито сивосинкавия си дублет, макар яката му да беше разкопчана. Затова пък беше без рапира и гологлав, гъстите му сиви коси искряха в тъмното.

Той се приближи до Анес, хвана я нежно за лакътя и я покани да седне до него на първото стъпало. Заинтригувана, тя се подчини, тъй като разбра, че кавалерът иска да разговаря с нея, преди да се срещне с останалите Остриета, чиито гласове долитаха от долния етаж. Полът и трийсетина години разделяха стария капитан от младата баронеса.

Беше му трудно да преодолее естествените си усещания, а тя се боеше да му се изповяда. Но особена връзка, основаваща се на взаимно уважение и приятелство, ги свързваше, независимо от свенливостта им и различията между тях. Връзка, която можеше да се нарече обич като между баща и дъщеря.

— Как е тя? — запита Ла Фарг.

Той говореше тихо, като в дома на покойник.

Анес инстинктивно погледна през рамо към вратата на стаята, където спеше спасената от Марсиак девойка.

— Приключението, което е преживяла тази нощ, силно я е разтърсило.

— Довери ли ти се?

— Да. Ако може да ѝ се вярва...

— По-късно — прекъсна я Ла Фарг. — Сега бих искал да зная какво мислиш за нея.

Анес не беше успяла да се преоблече и все още носеше елегантната вечерна рокля, която сложи, преди да отиде с Марсиак при госпожа Дьо Сованж. Полите и фустите ѝ заемаха много място, но тя се отдръпна леко, за да награди капитана с нежния си поглед.

— Странен въпрос — рече.

Наведен напред, с лакти на бедрата и със скръстени ръце, той гледаше втренчено в някаква точка право пред тях.

— Освен останалите ти таланти, ти умееш да проникваш в душите на другите по-добре от когото и да било. И така, какво мислиш за нея?

Анес се обърна на другата страна, въздъхна, опита се да събере мислите си и да реши какво ѝ нашепва интуицията.

— Смятам... — каза тя. — Смятам, че девойката малко лъже и прикрива някои неща.

Невъзмутим, Ла Фарг кимна с глава.

— Смятам също така, че е родена в Испания — продължи Анес. — Или че е живяла там дълги години.

Следеше го с поглед и веднага забеляза реакцията му. Той свъси вежди, повдигна рамене и запита:

— Откъде знаеш?

— Испанският ѝ произход не се долавя в словата ѝ. Но подредбата на изреченията и словосъчетанията е типична за

кастилския диалект.

Той отново се съгласи с нея, но този път се замисли и помръкна. Замълчаха.

— Какво искате да знаете всъщност, капитане? — най-последно запита баронесата с нежен глас. — Или по-скоро какво ви е известно?... Бях наблизил, щом Марсиак пристигна с тази девойка. Видях как я посрещнахте. Вие побледняхте...

Когато се върна от игралния дом, Анес откри, че дворецът на Ястреба е щедро осветен въпреки късния час, а Остриетата бяха развълнувани заради отвличането — по заповед от Кардинала — на Маланконтър от граф Дьо Рошфор. Унижен и съсипан, Лепра специално приличаше на буреносен облак и пиеше до забрава. След това Марсиак се появи с тази, която беше спасил след тежко сражение, и всички се струпаха около него.

— Все още не съм сигурен в нищо — каза Ла Фарг. — Иди при другите, моля те. И не им споменавай нищо за нашия разговор. Скоро ще се присъединя към вас.

Анес се поколеба, после стана и пое по стълбата.

Останал сам, старият капитан извади един медальон от дублета си, отвори инкрустирания капак и се втренчи в миниатюрния портрет. Ако не беше правен преди двайсет и пет години, човек би казал, че на него е изобразено новото и тайнствено протеже, което се появи в двореца на Ястреба.

* * *

След като се преоблече и свали грима си, Анес се присъедини към останалите в голямата зала, където пламъците в огнището даряваха повече светлина от бледите лъчи, прокрадващи се през ромбоидните рамки на прозорците.

Седнал на фотьойл близо до камината, Лепра мълчаливо изпразваше бутилка вино, изпънал ранения си крак на поставена пред него табуретка. Малко встрани Алмадес точеше рапирата си — три пъти от едната страна, после три пъти от другата, и така до безкрайност. Настанили се около масата, Балардийо и Марсиак се радваха на щедра кльопачка, която, куцук-куцук с дървения си крак,

Гибо им беше приготвил по тяхно желание. Те пиеха, но гасконецът, все още развълнуван от приключението си, говореше повече, отколкото хапваше, докато ветеранът проявяваше такъв апетит, че едва ли на света имаше нещо, което можеше да го укроти.

— Мислех си, че съм изгубен — разпалено обясняваше Марсиак. — Хвърлих се на една страна, а тя хвана пищова с две ръце и — бум! — стреля. И улучи. Наемникът, който ми се нахвърли изотзад, се строполи с куршум в челото.

— Страхотен шанс — произнесе се Балардийо, преди да погълне хапка пастет, придружена от яка глътка вино.

— Съдба, приятелю! Съдба! Щастието спохожда смелите, както твърди латинската поговорка.

Събеседникът му го погледна с ококорени очи.

— Казал го е Вергилий — обясни Марсиак. — Ще рече, че човек трябва да живее, заобиколен от опасности.

Балардийо си помисли да се поинтересува кой е този Вергилий, но се отказа, а гасконецът забеляза Анес и разтревожено запита:

— Как е тя?

— Добре е. Спи.

— Хубава вест.

— Ами ти? Рамото ти?

Освен с треперещата девойка, Марсиак се беше върнал след незабравимата нощ с някои контузии и прах в косите, със самочувствието на победител и с улучено от куршум рамо.

— О, само драскотина — каза той и протегна ръка, облечена в чиста риза. — Почти нямаше кръв.

— Имал си късмет — с известна горчивина се произнесе Лепра от своя фотьойл.

— Никой не успява, ако късметът не е с него — рече Анес и седна зад голямата маса.

Тя взе чиния и като порови из ястията, я напълни с колбаси, студени меса и сирена, а Балардийо ѝ сипа чаша вино. Поблагодари му с поглед. Пристигна Ла Фарг, който възседна стол с лице към облегалката му, и без предисловие започна:

— Първо ти, Марсиак. Кажи ни какво знаеш за това момиче.

— Името ѝ е Сесил.

— И още?

— Това е всичко. Тръгнах по следите на Кастила, когато двамата с Анес открихме в игралния дом на госпожа Дьо Сованж. Кастила ме отведе до Сесил, на улица „При фонтана“. Той не остана там дълго и си тръгна на кон. Съдбата пожела да изпреваря мъжете, които, доколкото разбрах, имаха намерение да похитят Сесил — макар че тогава все още не знаех как се казва тя. Както и да е, реших, че не мога да ги оставя да осъществят пъкления си план. И ето.

— Какви бяха тези мъже?

— Наемни убийци. Получаваха заповеди от някакъв испанец, едноок, облечен в черни кожени дрехи, който беше толкова сигурен в успеха им, че не остана.

— Ще го разпознаеш ли? — попита Лепра.

— Непременно.

— Но никога не си го срещал.

— Не съм.

Ла Фарг осмисли получената информация, след това се обърна към Анес.

— Твой ред е.

Баронесата изпразни чашата си, преди да започне.

— Твърди, че името ѝ е Сесил Гримо. Миналата година живеела с баща си и с майка си в Лион. Сега обаче и двамата са починали, бащата от болест, а майката — от мъка по него. Останала без средства, Сесил отишла при по-голямата си сестра Шантал, която живеела скромно в Париж, изхранвала се като шивачка, но я приела на драго сърце...

— Живеела ли? — подчерта Лепра.

— Ще стигна и до това... С посредничеството на майстор на ръкавици, за когото Шантал понякога работела, тя се запознала с двама испански авантюристи, кавалера Д'Иребан и приятеля му Кастила. Влюбила се в първия и станала негова любовница. Срещали се тайно в малка къщичка в предградието Сен Мартен, за да могат далеч от хорските погледи да се насладят на пламенната си любов. Страстният им роман продължил няколко седмици, а след това те изведнъж изчезнали. Оттогава Кастила ги търси, а Сесил чака. Изглежда, че изпитанието ги е сближило.

— Доколко ги е сближило? — разтревожи се Марсиак и всички разбраха какво му стяга чепикът, тъй като Сесил беше много красива

девойка.

— Струва ми се, че имаш галантен съперник насреща си — рече Анес и се усмихна. — Не подлежи на съмнение, че нощните ти геройства наклонят везните в твоя полза...

— Въобще нямах предвид това!

— Добре де.

— Стига толкова! — намеси се Ла Фарг с непозната за нрава му строгост.

Но той бързо възвърна спокойния си тон, като се преструваше, че не забелязва многозначителните мимики, които останалите си разменяха.

— Каквото и да говорим — рече Балардийо, — историята е странна.

— Все пак не противоречи на онова, което Рошфор ни каза — отбеляза Лепра с известно съжаление.

Капитанът на Остриетата реши да продължи разговора и запита Анес:

— Какво знае Сесил за Д'Иребан?

— Почти нищо. Ако може да й се вярва, нейната сестра изобщо не споделяла нищо на тази тема.

— А за Кастила?

— Не сме разговаряли за него. Зная само, че е запазил жилището, използвано за любовно гнездо в предградието Сен Мартен, в случай че кавалерът или Шантал се появят отново.

— Можеш ли да посочиш пътя дотам?

— Да.

— Кажи на Алмадес как да стигнем: той ще ме придружи, понеже се надяваме да намерим Кастила, който може би е по-наясно с тази история. Ти остани тук, за да измъкнеш всичко възможно от Сесил, след като се събуди. Колкото до теб, Марсиак, напълно заслужи да си починеш малко...

Тъй като се разбираше от само себе си, че Балардийо ще бъде там, където е Анес, оставаше да решат какво да прави Лепра. Ла Фарг се поколеба каква задача да му даде. Но старият мускетар го изпревари.

— Не се притеснявайте, капитане. Зная, че ще бъда безполезен, докато проклетият ми крак не оздравее. Ще остана на пост, докато ви

няма.

Всички приеха нарежданията и тръгнаха да ги изпълняват.

* * *

Докато се приготвяха, Ла Фарг се върна в стаята си и написа кратко писмо, което грижливо скри. Анес го откри малко по-късно, когато почука на вратата на Сесил, размени тихо няколко думи на прага с Наис и ѝ повери посланието.

Баронесата се оттегли, без да бъде забелязана, и отиде да намери Балардийо.

— Пригответи се — рече му тя далеч от любопитните уши на останалите.

— За какво?

— Наис ще излезе, вероятно след като капитанът и дружината му потеглят. Искам да я проследиш.

— Наис ли? Но защо?

— Ще видиш.

— Добре.

3.

След като пристигна на улица „Ясен поглед“ маркиз Дьо Ганиер скочи от седлото пред църквата „Света Богородица на Благата вест“ и завърза юздата на коня си на една халка. Беше рано сутринта и на площада нямаше много хора. Но елегантният благородник реши, че ще бъде по-разумно да повери жребеца с луксозната амуниция на някой от търговците на ракия, които от изгрев-слънце бродеха из Париж, викаха: „Пийнете си! Пийнете си!“ и продаваха малки чашки с алкохол, поглъщани с удоволствие от простолюдието в началото на тежкия работен ден.

Църквата беше смълчана, мрачна, влажна и празна. Както всички божии храмове по онова време, вътре нямаше пейки, а столове, наредени в един ъгъл, които човек можеше да наеме от портиера, натоварен да осигурява спокойствието и усърдно да гони просяците и уличните кучета. Ганиер премина между колоните и точно пред главния олтар застана редом със слаб младеж с избръснати бузи, бледа кожа и кристално сини очи. Мъжът не реагира, макар двамата да стояха рамо до рамо. С ботуши и с рапира на кръста, той носеше жълто-кафяв дублет и панталони от фин плат. Макар да не се молеше, беше се вгълбил в себе си, със затворени клепачи и шапка в ръка.

— Много съм учуден, че ви виждам тази сутрин — каза след малко маркизът.

— Нима съм пропускал някоя от нашите срещи? — отвърна Арно дьо Ленкур и отвори очи.

— Наистина не. Но до този момент не са ви арестували.

Няколко секунди бившият енсин в гвардията на Негово Преосвещенство остана безмълвен.

— Значи знаете — най-последно промълви той.

— Очевидно. Как си представяте, че подобна новина може да ни се изплъзне?

— Не може, вярно е. Но толкова бързо...

— Ние сме навсякъде, Ленкур. Дори в Кардиналския дворец. Вие по-добре от всеки друг трябва да сте наясно с това.

— И в „Шатле“ ли, маркизе? И там ли?

Ганиер смръщи вежди.

— Там стените са... да кажем, по-дебели.

За минута замълчаха в ужасяващото убежище на тази безлюдна църква, която винаги призори беше използвана за тайните им срещи.

„Света Богородица на Благата вест“ отначало беше параклис, разрушен от войската на Католическата лига, когато Наварският крал, бъдещият Анри IV, обсади Париж през 1591 година. Сегашната църква, чийто първи камък постави кралицата Анна Австрийска, беше издигната на неговото място. Столицата отнемаше площи от предградията, тя вече беше стигнала до самия край на квартал Сен Дьони, близо до чертата на града, определена от Луи XIII. Само тясната новоизникнала уличка, от край до край в строежи, я разделяше от бастиона, намиращ се между Вратата на Рибния пазар и вратата „Сен Дьони“.

— Винаги съм бил верен слуга на Черния нокът — обяви Ленкур спокойно. — Лоялността ми е непроменена.

— Позволете ми да се усъмня. Освобождаването ви не е свидетелство във ваша полза. Сега трябваше да бъдете изправен тайно пред съда във Винсен, в очакване на строга присъда. Но вместо да ви обвинят в предателство, вие се оказвате на свобода. Признайте, че странното милосърдие, което Кардиналът прояви към вас, поражда сериозни съмнения...

С повдигане на раменете Ленкур потвърди, че е разбрал в какво го подозират. Той обясни:

— Притежавам документ, който ме защитава и от чието разгласяване Кардиналът се страхува.

Ганиер почувства леко объркване и смръщи вежди. След това почти весело заяви:

— Документ, който не сте ни представили. Чудесна лоялност!

— Аз съм лоялен, но предпазлив — невъзмутимо отговори събеседникът му. — Знаех си, че подобен ден ще настъпи.

Дойде ред на маркиза да приеме аргумента: трябваше да признае, че *подобен ден е настъпил*.

— Добре. Какъв е този документ?

— Това е списък на тайните служители на Франция в испанския двор. Той е в сигурни ръце и ще бъде оповестен, ако нещо се случи с

мен. Кардиналът нямаше друг избор. Двамата постигнахме съгласие да остана на свобода и да живея, докато списъкът остане скрит.

— Вие сте много наивен, ако си представяте, че Рошфор дълго време ще спазва споразумението. Той ще ви изиграе при първа възможност. А може би дори вече се е заел с тази задача. Ще намери списъка и ще ви убие.

— Ето защо се обръщам към вас, вместо да препусна в галоп към най-близката граница.

— Къде е списъкът?

— В сигурни ръце, нали ви казах. Те ще бъдат анонимни.

Ганиер заговори заплашително.

— Можем да изтръгнем от вас тази тайна.

— Не преди всички да се запознаят със списъка.

— И какво тогава? Ние не споделяме страховете на Кардинала. Точно обратното, ще бъдем очаровани, ако отношенията между Франция и Испания станат още по-напрегнати.

— Така е — съгласи се Ленкур. — Обаче други сведения, които се отнасят директно до Черния нокът, също ще излязат наяве. И повярвайте ми, тези сведения могат да причинят големи неприятности.

Ганиер прие новината спокойно, опита се да прецени какво точно знае Ленкур за Черния нокът и каква опасност представлява.

— Още един списък ли? — запита.

— Още един списък.

— Много опасна игра играете, господин Дьо Ленкур...

— Отдавна упражнявам занаята на шпионина, Ганиер. Достатъчно отдавна, за да зная, че агенти като мен са жертвани на драго сърце, също като пехотата на бойното поле.

Вероятно вбесен, че не е могъл да се наложи, маркизът въздъхна.

— Да караме накратко. Нямаше да сте тук, ако не възнамерявахте да ми предложите нещо. Говорете.

— Предлагам да ви предоставя и двата списъка в знак на вяруност. Ще унищожите единия, а с другия правете каквото щете.

— Тези документи ви предпазват, но вие сте готов да се разделите с тях? Не вървите ли срещу интересите си?

— Ще се разделя, с риск да предизвикам мълниите на Кардинала. Но в замяна желая да получа сигурната защита от Черния нокът.

Ганиер започна да разбира, но все пак запитва:

— Как?

— Искам да вляза в кръга на посветените, където сте и вие.

Струва ми се впрочем, че съм заслужил тази чест.

— Не е ваша работа да се самооценявате.

— Зная. Отнесете вестта на този, от когото зависи всичко.

4.

Почти незабележим сред шумната и многоцветна тълпа, която пъплеше по Новия мост, Балардийо дискретно следеше Наис. Беше в много лошо настроение и свъсил поглед, си говореше сам.

— Балардийо, ти не си сложен човек — мърмореше той сред навалищата. — Не си сложен човек, тъй като не си особено умен, и добре знаеш това. Притежаваш вярност и смелост, но не си много умен, така е. Правиш каквото ти се каже и най-често дори без да възразяваш. Или почти не възразяваш, което е същото. Ти си войник и даже добър войник. Ти се подчиняваш. Но зная, че много би те поласкала честта понякога да ти обяснят, поне малко от малко, защо ти заповядват едно или друго...

В този момент от монолога му, следейки бялото боне на Наис, Балардийо повтори словата на Анес и своите, разменени пред вратата на двореца на Ястреба.

„Искам да я проследиш. — Наис ли? Но защо? — Ще видиш.“ Прекрасно обяснение. Какво отговори ти на това? „Добре.“ Нищо друго... Балардийо, навярно умът ти е още по-малко, отколкото ти се струва. Защото в края на краищата нищо не ти пречи да поискаш обяснение. Наистина — хлапачката те пронизваше с онзи поглед, който отлично познаваш, и несъмнено не би ти обяснила нищо. Но все пак можеше да се опиташ да разбереш, вместо да се подчиняваш безпрекословно...

Вървейки с маршова стъпка, Балардийо разтръска глава.

— Добър войник! Добро, вярно куче, да!... И кого първо ще ударят с пръчката? Псето, а не господарката му!... Защото, не се съмнявай, Балардийо, тази история ще свърши зле, за твое голямо съжаление. Никой не действа безнаказано зад гърба на капитана и рано или късно ти...

Зает с мислите си, той блъсна силно един създател на пасквили, който падна и около него се разпръснаха изписани листове.

— Какво? — възмути се ядосано Балардийо. — Защо не гледаш къде вървиш? Това ли е новата мода в Париж?

Другият, тупнал на задника си, трудно започна да се надига. Той се питаше какво му се беше случило, и смаян установи, че бикът беше мъж, който, изскочил кой знае откъде, премина като вихър през него, докато той говореше на тълпата и размахваше листовете си — тъй като не смееше да се нахвърли директно срещу краля, обвиняваше Ришелю, че смазва народа с тежки данъци. Индивидът, внезапно появил се в живота на писача на пасквили, беше от онези, с които никой не би искал да се спречква. Без да е особено едър, той беше тежък, масивен, набит, при това червендалест и гневлив. И въоръжен с голяма рапира.

Но Балардийо, за огромно учудване на невинната си жертва, бързо премина от гняв към състрадание и съжаление.

— О, приятелю. Прости ми. Вината е моя. Ето, хвани се за ръката ми.

Писачът на пасквили беше не просто вдигнат от земята, а направо изстрелян нагоре.

— Приеми извиненията ми. Съгласен си, нали? Да? На добър час! Нямах нищо счупено, надявам се... Бих ти помогнал на драго сърце да изчеткаш дрехите си, но бързам и обещавам да те черпя чашка ракия при следващата ни среща. Разбрахме ли се? Чудесно! Сбогом, приятелю!

Като изрече тези думи, Балардийо отмина, докато мъжът, все още олюлявайки се, с идиотска усмивка на устните, му махаше за довиждане с трепереща ръка.

Далеч напред, за щастие, Наис не беше забелязала нищо и той трябваше да побърза, за да не я изпусне от погледа си. След Новия мост тя пое по улица „Монетна“ до улица „Бетиси“, оттам навлезе в „Сухото дърво“, изкачи се по улица „Сент Оноре“, която никога не беше се струвала на Балардийо толкова дълга. Те преминаха пред голямата фасада на Кардиналския дворец, покрита със скелета, и стигнаха до улица „Гайон“ по която Наис сви. След построяването на новата градска стена, наречена „Жълтата канавка“, това бивше предградие, наскоро включено в столицата, се беше превърнало в квартал и се оказа непозната територия за Балардийо. Той видя за първи път сградите и строежите тук.

В началото на улица „Врабчова“ Наис прекоси голям портал, който отвеждаше към оживен двор, пълен с хора, а над него, в дъното

му стърчеше странна кула, подобна на огромен гълъбарник. Пред входа имаше голяма табела: „Пощенска служба «Гаже»“.

— Пощенска служба „Гаже“ ли? — промърмори Балардийо и смръщи вежди. — Какво ли ще значи пък това?

Спря един минувач и то запита:

— Извинете, господине, каква е тази търговска сграда?

— Нали виждате. Това е пощенска служба „Гаже“.

Мъжът, забързан като всички парижани и високомерен като повечето от тях, продължи пътя си.

Усещайки, че побеснява, Балардийо наду бузи, въздъхна с напразната надежда да преодолее желанието да убие някого, настигна минувача с няколко бързи крачки, хвана го за рамото и го обърна към себе си.

— Мога да чета, господине. Какво още ще ми кажете?

Дишаше тежко, беше почервенял и очите му блестяха. Мъжът разбра грешката си. Леко побледня и обясни, че пощенска служба „Гаже“ предлагала услуги, изпълнявани от дракончета, че доставките били бързи и сигурни, макар и доста скъпи.

— Добре, добре... — прекъсна го Балардийо и го освободи.

За миг се поколеба дали да влезе, спазвайки необходимата дистанция, но предпочете да почака и да наблюдава — може би в крайна сметка Наис щеше да тръгне в друга посока. Не след дълго позната на стария войник физиономия излезе от пощенската служба „Гаже“.

Но това не беше Наис.

Оттам се появи Сен Люк.

5.

В изпълнената със селска атмосфера периферия на предградието Сен Дьони Ла Фарг и Алмадес лесно откриха посочения от Сесил дом. Той беше заобиколен от опасана с висока стена овощна градина, намираше се сред пейзаж от земеделски стопанства, пасбища, ферми, малки къщички и големи зеленчукови полета. Мястото беше очарователно, мирно и пасторално, при това на по-малко от четвърт левга от Париж. Селяните работеха на нивите. Стада от крави и овце пасяха. На изток, отвъд зелените простори, се виждаха покривите на болницата „Сен Луи“.

Пътюм те се сблъскаха с група конници, които, препускайки в галоп, ги принудиха да се отдръпнат настрана. Може би не биха им обърнали внимание при нормални обстоятелства. Но ги предвождаше едноок мъж, облечен с черни кожени дрехи, който много приличаше на този, когото Марсиак изненада същата нощ да подготвя отвличането на младата Сесил Гримо.

— Не вярвам в подобни съвпадения — рече Ла Фарг и проследи с поглед конниците, които се отдалечаваха в посока към Париж.

Тъй като Алмадес му отговори с красноречив поглед, двамата смушкаха конете си, за да пристигнат колкото е възможно по-бързо.

Забавиха ход едва когато се приближиха до желязната порта. Тя беше широко отворена към пътя, който пресичаше овощната градина.

— Заредени ли са пищовите ти? — запита старият капитан.

— Да.

Рамо до рамо, с повишено внимание продължиха по пътя между разцъфналите дървета. Въздухът беше мек, изпълнен с деликатни аромати и ухание на плодове. Утринното весело слънце разпръскваше празнична светлина, а птичките пееха. Листата наоколо се полюляваха под полъха на лекия ветрец.

Пред малката къща стояха двама души. Като забелязаха приближаващите се конници, те любопитно протегнаха вратове, за да ги разгледат по-добре. Бяха въоръжени с рапири, стегнати с дублети и

обути с високи ботуши. Единият от тях имаше пищов на колана, точно пред корема.

— Кой сте вие? — извика той гръмогласно.

Направи няколко крачки, докато другият остана назад и беше обърнал гръб на слънцето. В същото време трети мъж излезе от къщата, като остана близо до прага. Ла Фарг и Алмадес точно оцениха положението: посрещачите им се подготвиха за сражение.

— Името ми е Ла Фарг. Идвам да посетя един свой приятел.

— Какъв приятел?

— Кавалерът Кастила.

— Тук няма човек с такова име.

— Но нали това е жилището му?

— Може би. Току-що си тръгна.

Мъжът с пищова се опитваше да изглежда непринуден. Ала нещо го изпълваше със страх, сякаш очакваше да се случи близко и неизбежно събитие и се боеше, че времето работи против него. Другарите му споделяха същата тревога: бързаха всичко да свърши, да видят как неканените гости си тръгват.

— Скоро ли? — запита Ла Фарг.

— Съвсем скоро.

— Ще го почакам.

— По-добре елате пак.

— Кога?

— Когато пожелаете, господине.

Като изморен от язденето конник Алмадес се беше навел напред, а ръцете му висяха на няколко сантиметра от пищовите в кобурите на седлото. С бръснещ поглед под широкополата шапка той следеше потенциалните си противници и преценяваше кой — отчитайки сред останалите фактори спецификата на терена — ще му се падне, ако нещата тръгнат на зло. С показалец, безимен и среден пръст непрекъснато тактуваше разсеяно.

— Ще ви бъда признателен — каза Ла Фарг, — ако осведомите кавалера за моето посещение.

— Разбрано.

— Запомнихте ли името ми?

— Ла Фарг, нали?

— Точно така.

Наемникът на прага беше най-нервен от тримата. Той хвърляше гневни погледи през рамо, сякаш следеше нещо, което се случва вътре в къщата и може всеки момент да излезе наяве. Закашля се, навярно за да даде знак на съучастниците си, че времето тече.

Мъжът с пищова го разбра.

— Е, добре, господа — рече той. — Довиждане.

Ла Фарг усмихнато му кимна и хвана края на шапката си, за да отправи поздрав.

Но Алмадес подуши въздуха: някаква подозрителна, обезпокояваща го миризма подразни ноздрите му.

— Огън — прошепна той с крайчеца на устните си на своя капитан.

Ла Фарг вдигна очи към комина, но оттам не излизаше дим. Затова пък и двамата с испанеца видяха пушек, който се издигаше от прозорците на партера.

Къщата гореше.

Наемниците разбраха, че тайната им е разгадана, и веднага реагираха. Но Алмадес грабна пищовите, разтвори широко ръце и стреля едновременно наляво и надясно, улучи в главите мъжа на прага и онзи, който стоеше настрана. Детонациите изненадаха коня му, който изцвили и се вдигна на задните си крака, като принуди жребеца на Ла Фарг да се отмести. Наемникът с пищова бързо дойде на себе си и се прицели в капитана. Изстрелът му мина покрай Ла Фарг, който, опитвайки се да успокои животното си, се присви на седлото. Все пак успя да запази равновесие, стреля и смъртоносно улучи противника си в гърлото.

Тишината се възцари толкова бързо, колкото се беше развихрило насилието. Ла Фарг извади втори пищов от кобурите си, двамата с Алмадес скочиха на земята, завързаха конете си, разгледаха околностите и къщата, тъй като се опасяваха, че отнякъде може да изникнат нови противници.

— Виждаш ли някого?

— Не — отговори испанският учител по фехтовка. — Струва ми се, че бяха само трима.

— Навярно са останали тук, за да се убедят, че огънят се е разпалил.

— Значи вътре е имало нещо, което е трябвало да изчезне.

С рапири в ръце те полетяха към къщата.

Доста стаи бяха подпалени, черен дим дразнеше очите и гърлата им, но опасността все още не беше чак толкова голяма, макар да изглеждаше късно да бъде изгасен пожарът. Докато Алмадес тръгна нагоре по стълбата към първия етаж, Ла Фарг се зае да изследва партера. Той преминаваше от стая в стая, не намери нищо и никого, накрая спря пред малка вратичка и точно в това време испанецът слезе при него.

— Горе има помещение с ракла, пълна с мъжки и женски дрехи. И също с театрални гримове.

— Да видим мазето — нареди капитанът.

Отвориха вратичката, слязоха по каменните стъпала и в полумрака откриха Кастила, полугол и кървящ, все така овесен на китките си, осъден да загине сред жаравата, която изпълваше къщата. До нозете му лежеше тежката верига, с която го бяха били.

Ла Фарг го държеше здраво, докато Алмадес го развърза. След това го отнесоха през партера далеч от пламъците, които вече обхващаха стените и атакуваха таваните. Положиха клетника на тревата край къщата.

Въпреки че беше ужасно омаломощен, Кастила се гърчеше, стенеше, шепнеше нещо. Сякаш напразно се опитваше да събере последните си сили, за да отправи важно послание. Ла Фарг се наведе и приближи ухото си до мълвящите му устни.

— Какво казва? — запита Алмадес.

— Не зная — отговори капитанът и приклезна. — Нещо като... „гаранегра“?

— *Garra negra* — промълви испанецът, който се досети, че изреченото е на родния му език.

Ла Фарг го погледна с очакване.

— Черният нокът — преведе Алмадес.

6.

Сен Люк скоро забеляза Балардийо.

Първо инстинктът му го накара да заподозре, че е следен от улица „Врабчова“ на излизане от пощенска служба „Гаже“. За да бъде сигурен, мелезът влезе в една хлебарница. Когато отново излезе на улицата, той с невинно изражение похапваше тарталетка, но използва момента да огледа околността през червените стъкла на очилата си. Така незабелязано, сред обикновените минувачи, съзря кръглото лице на Балардийо с изсечени черти.

Присъствието на стария войник го учуди, но не го изпълни с безпокойство. Очевидно Балардийо бе открил дирите му, следейки Наис, прислужничката в двореца на Ястреба. Несъмнено бе действал по нареждане на Анес. Оставаше да се разбере защо.

Предишния ден, завръщайки се от деликатна мисия, Сен Люк научи, че Остриетата отново са на своя пост и са под директното командване на Ла Фарг. Последният пожела да запази мелеза в запас и се бяха разбрали Сен Люк да чака заповедите му в пощенска служба „Гаже“. Тази идея му се хареса. Тя означаваше, че капитанът иска да съхрани един коз в джоба си и този коз беше той. Но коз срещу кого и в каква игра? Дали Ла Фарг се пазеше от някого в Кардиналския дворец, или може би от член на отряда на Остриетата? Сен Люк реши да не задава въпроси. Все пак нещо се мътеше и Анес дьо Водрьой очевидно се беше досетила. Затова и Балардийо се появи по петите на мелеза.

Носейки в джоба си писмото, което Ла Фарг му изпрати по Наис, Сен Люк пое с равна и спокойна крачка към кея на Сена и премина по него. След това по Новия мост и по елегантния площад „Дофин“ стигна до Съдебната палата. Реши да не пречи на Балардийо да го следи, и да се прави, че не го забелязва — за да не събуди подозрението му и най-вече за да успокои Анес, която като че ли танцуваше странно „па дьо дьо“ с Ла Фарг. Верността на мелеза към капитана беше огромна и палатата се оказа идеалното място за непредвидената игра на криеница. Някога седалище на кралската власт, сега тя приютяваше четиринайсет от двайсет и деветте

съдилища в Париж. Така че тук беше най-важната съдебна инстанция в кралството и тя се разполагаше в ансамбъл от сгради, повечето от които бяха построени през Средновековието.

Сен Люк пое по улица „Бъчварска“ през врата, край която стърчаха две кулички. Вътре имаше два двора, от двете страни на църквата „Светия параклис“^[1]. Левият двор беше този на Сметната палата: пълен беше с коне и каруци, съседните улици приютяваха много магазинчета, а по стените имаше афиши, на които се мъдреха имената и портретите на избягалите престъпници. Майският двор^[2] беше вдясно, водеше към стълба и галерия, от която се стигаше до Главното фоайе. То представляваше висока, огромна, прашна и шумна зала, с каменни стени след пожара от 1618 година. Тя гъмжеше от хора — адвокати, прокурори и клиенти, които разговаряха, спореха, често пъти викаха, дори стигаха до ръкопашни схватки в атмосферата на съдебни увъртания. Но просителите и служителите на закона в дълги черни роби не бяха единствените, които посещаваха мястото. Тук беше пълно с любопитни и клиенти, привлечени от двеста дващест и четирите магазинчета, които бяха разпръснати из галериите и пасажите на палатата. Предлагаше се всякаква „галантерия“, а продавачите шумно привикваха купувачи: коприни, велур, дантели, дребни украшения за дома, бижута, ветрила, скъпоценни камъни, шапки, ръкавици, нагръдници за адвокатски тоги, книги, картини. Мнозина си определяха тук срещите. Елегантни персони се разхождаха. Красиви господа флиртуваха с дамите.

Сен Люк много лесно се изплъзна на Балардийо сред тази гмеж. След няколко обиколки, които изглеждаха напълно невинни, той изведнъж се скри, отдалеч проследи стария войник, който отпраши направо и се затича, а мелезът напусна палатата, много доволен от себе си.

Сега вече можеше да продължи да изпълнява мисията, която му възложи Ла Фарг. Мина по Малкия мост, за да прекоси Сена, и отиде на улица „При фонтана“, в предградието Сен Виктор. Там имаше къща, която първо трябваше да претърси, а след това да наблюдава. Тя беше жилището на млада жена — някоя си Сесил Гримо, която Остриетата защитавали и която наемниците се опитали да отвлекат предишната нощ. Марсиак ги разпердушинил — доказателство, че годините не го бяха променили и че той все още можеше да изпълнява

ролята на храбрия рицар, които спасява госпожици в беда. Каквото и да говорим, подобни възможности не се откриваха често и когато изникваха, бяха добре дошли за гасконецата.

Къщата беше малка, скромна, на ъгъла на улицата, само завесите на прозорците я отличаваха от останалите домове в тази сутрин. След бързо и дискретно разпознаване на мястото, Сен Люк го обиколи, премина през градината и намери задната врата счупена и полуотворена. Той предпазливо влезе вътре, внимателно прегледа целия партер, откри на стълбата следи от битка — или поне от стълкновение, качи се на първия етаж, констатира известно безредие и забеляза зейнал прозорец, през който навярно Марсиак и протежето му се бяха качили на покрива.

Нищо не подсказваше, че апартаментът на Сесил е бил претърсван. Сен Люк беше изпълнен с надежда за успех, първо надникна в по-явните части на помещението, след това се разтърси за скривалища. Късметът му се усмихна. В една кутия за бижута, сред различните пръстени, колиета и обеци без особена стойност, намери извит пирон, който го накара да се усмихне. Сега вече трябваше да отгатне какво повдига този пирон. В ъгъла на стаята попадна на керамична плочка под кръгла масичка, която бе оставила ясни следи по пода, тъй като често беше премествана.

Сен Люк въздъхна и отвори скривалището, донякъде удовлетворен, че намери документите, но също така леко разочарован от лесното откриване на съкровището.

Той беше роден за по-големи загадки.

[1] Готически храм, построен по заповед на крал Луи IX само за две години и осветен през 1248 г. Замислен е като хранилище на реликви — венеца на Иисус и част от кръста, на който е разпънат. ↑

[2] Майският двор е наречен така, защото чиновниците в съда винаги през май слагали тук високо дърво, украсено с цветя и гербове.

↑

7.

В двореца на Ястреба Марсиак не беше спал и два часа, когато отиде при Лепра в главната зала. Мушкетарят седеше все на същия фотьойл до вече изгасналата камина, раненият му крак стърчеше пред него, опрян на табуретка. Измъчван от бездействието, продължаваше да скучае, но поне беше престанал да пие. Впрочем изглеждаше малко пиян, готов да задреме.

Марсиак беше пълен с енергия. Усмиваше се, очите му блестяха, демонстрираше здраве и радост от живота, които обезкуражаваха Лепра. Да не забравяме и нарочната небрежност на външния му вид. Беше облечен като съвършен благородник: модерен, втален дублет, бяла риза, рапира на портупея и ботуши от великолепна кожа. Но той носеше тези дрехи толкова непринудено, че това издаваше сляпата вяра на гасконецата в чара и в късмета си. Дублетът беше разкопчан от горе до долу, яката на ризата зееше, рапирата висеше накриво, а ботушите отчаяно се нуждаеха от излъскване.

— Хайде — рече весело Марсиак и приближи до креслото. — Трябва да прегледам раната ти и може би да сменя превръзката.

— Сега ли?

— Да. Да не би да имаш друга работа?

— Много е странно...

— Приказвай каквото си искаш, нещастнико. Дадох обещание да се грижа за теб.

— Ти ли? Обещание?... Кракът ми е съвсем добре.

— Наистина ли?

— Искам да кажа, че вече не ме боли толкова.

— Ти опразваш бутилка след бутилка, за да успокоиш страданието си.

— Нямах ли си друга работа, освен да броиш бутилките?

— Имам. Да се погрижа за крака ти.

Лепра се предаде с въздишка и неохотно го остави да действа. Марсиак мълчаливо свали превръзката и прегледа раната, за да се убеди, че не е инфектирана. Движенията му бяха нежни и точни.

Най-накрая, без да вдига очи към пациента си, той запита:

— Откога знаеш?

Лепра се сепна, отначало изненадан, а после обезпокоен от въпроса.

— Какво да зная? — рече той, защитавайки се.

Този път Марсиак пресрещна погледа му. Гледаше строго и ставаше ясно, че не желае да повтаря питането. Старият мускетар откликна:

— А ти? Ти откога знаеш?

— От вчера — обясни гасконецът. — От първия път, когато се погрижих за раната ти... Забелязах, че кръвта ти е смесена с обатра. Тя беше прекалено много, за да не си наясно, че си болен от ранса.

Според Гален, древноримския лекар от Античността, чиито теории все още бяха в основата на западната медицина, човешката физиология произтичаше от равновесието между четирите телесни течности — хуморалната теория: кръв, жълта жлъчка, черна жлъчка, слюз. Преобладаването на която и да било от тези течности определя характера на индивида и темперамента му — сангвиник, холерик, меланхолик или флегматик. Всичко е добре, когато телесните течности са в хармонични количества, подходящи за организма. Но човек се разболява, щом някоя течност започне да преобладава. Нормалното ѝ количество трябва да бъде възстановено посредством кръвопускания, клизми и други прочиствания на тялото.

Бидейки авангардисти, лекарите от факултета в Монпелие — където Марсиак беше учил — установиха, че заболяването, причинявано от драконите, се дължи на пета телесна течност, характерна за тяхната раса: обатра. „Тя — твърдяха те — нарушава равновесието на човешките течности, една по една ги разваля и води до познатото ни болестно състояние.“ Техните колеги и традиционни опоненти от факултета в Париж не искаха и да чуят за обатра, тъй като Гален никъде не я споменаваше; а той не можеше да греши. Така че безплодните спорове между учените глави нямаха край.

— Болен съм от две години — каза Лепра.

— Прояви ли се голямата ранса?

— Не. Смяташ ли, че бих позволил някой да се приближи до мен, ако бях заразен?

Марсиак избягна отговора.

— Голямата ранса може и никога да не се прояви — рече той. — Някои живеят с малката до смъртта си.

— Или ще ме връхлети и ще ме превърне в окаяно чудовище...

Гасконецът мрачно потвърди.

— Къде е петното? — запита той.

— Навсякъде по гърба ми. Вече стига до раменете.

— Покажи ми.

— Не. Безсмислено е. Никой нищо не може да стори.

Наистина, независимо дали лекарите от Монпелие бяха прави или не за съществуването на обатрата, рансата си оставаше нелечима през XVII век.

— Страдаш ли?

— Само се чувствам страшно изморен. Но зная, че болките скоро ще се появят.

Марсиак не намери какво да каже, и отново превърза бедрото на мускетаря.

— Ще съм ти задължен, ако... — започна Лепра.

Но не продължи.

Гасконецът стана и му се усмихна успокояващо.

— Не се тревожи — рече той. — Никога не съм полагал Хипократова клетва, тъй като не станах лекар, но тайната ти ще остане завинаги заключена в мен.

— Благодаря.

Стъпил здраво на краката си и продължавайки да се усмихва, Марсиак заяви:

— Добре! Сега ще отида да се убедя, че нашето протеже не се нуждае от нищо. Тъй като Наис излезе, може да наобиколя кухните и да ти донеса каквото искаш за хапване...

— Не, и така ми е добре. Струва ми се, че ще се опитам да поспя.

* * *

Като размисли, Марсиак реши, че е малко гладен, и се появи в кухнята. Там нямаше никой, той си взе пастет от черен дроб, извади комат от раклата за хляб и си устрои лека закуска в едно тъгълче на масата. Потенциално фаталната болест на Лепра го притесняваше, но

като съзнаваше, че нищо не може да стори, се опитваше да не мисли за нея. Надяваше се само малко да му помогне, като споделя тайната му. Ако мускетарят искаше да поговори с някого за страданието си, той вече знаеше към кого може да се обърне.

Гасконецът отпиваше от чашата си, когато Сесил влезе и го поздрави.

— Добър ден, господине.

Той едва не се задави, но успя да цъфне в чаровна усмивка:

— Добър ден, госпожо. Как се чувствате тази сутрин? Мога ли да направя нещо за вас?

Тя беше бледа, с опънати черти, но си оставаше много красива. Може би слабостта и големите ѝ тъжни очи бяха великолепно допълнение към крехката ѝ хубост.

— Да, господине, търсех ви.

Марсиак предложи стол на девойката и изпълнен с внимание, седна до нея.

— Слушам ви, госпожо.

— Моля ви, казвайте ми Сесил — рече тя срамежливо.

— Добре... Сесил.

— Първо искам да ви благодаря. Без вас тази нощ...

— Забравете това, Сесил. Вече сте на сигурно място сред тези стени.

— Вероятно е така, но аз не зная нищо за вас и за вашите приятели. И продължавам да си задавам въпроси, на които нямам отговор.

Тя погледна тъжно, така че разтопи сърцето му.

Гасконецът пое ръката ѝ. Девойката не я отдръпна. Дали неволно не беше го подтикнала да стори именно това? Марсиак реши, че е така, и играта му хареса.

— По пътища, които не мога да ви обясня, без да издам тайните, които не ми принадлежат — обясни ѝ той, — моите приятели и аз стигнахме до срещата си с вас. Трябва все пак да знаете, че сме ваши съмишленици и че враговете ви са и наши противници. Затова всичко, което можете да ни кажете, ще послужи на вашата кауза, каквато и да е тя. Доверете ни се. И ако това ви е трудно, поне се доверете на мен...

— Но аз вече казах всичко на госпожа Дьо Водрьой! — възкликна намръщено Сесил.

— В такъв случай не бива да се тревожите за нищо, защото ние ще се погрижим за останалото. Заклевам се, че ако това е по човешките сили, ще намерим сестра ви Шантал.

— Много благодаря, господине.

— На вашите услуги.

— Наистина ли, господине?

Той я погледна в очите, този път хвана и двете ѝ ръце, деликатно, с върха на пръстите си.

— Можете да бъдете сигурна — рече.

— Тогава може би...

Тя не довърши изречението, обърна се, сякаш съжаляваше, че си е отворила устата. Гасконецът се престори, че е паднал в капана.

— Моля ви, Сесил. Говорете. Искайте.

Отправи към него свенлив поглед, чиято ефикасност вероятно съзнаваше.

— Бих желала, господине, да ме придружите до моя дом.

— Сега ли?

— Да. Оставих там неща, които ми липсват и които искам да прибера.

— Това би било крайно непредпазливо, Сесил...

— Моля ви, господине.

— Кажете ми какво ви е необходимо и аз ще отида да го потърся.

— Става дума за вещи, без които една жена не може дълго да остава... Нито пък да говори за тях на някой мъж...

— Така ли... Тогава се разберете с баронесата. Или с Наис... Каквото и да става, не бива да се връщате в дома си. Все още опасността е твърде голяма.

Младата жена разбра, че няма да се наложи. Победена, тя тъжно се съгласи и рече:

— Да. Без съмнение сте прав.

— Искрено съжалявам, Сесил.

Тя стана, благодари за последен път, каза че ще се върне в стаята си, и напусна кухнята.

Марсиак остана замислен и неподвижен.

После запита:

— Какво ти е мнението?

Анес приближи, след като известно време беше наблюдавала сцената от прага на вратата. Тя проследи разговора, без Сесил да я види и да я чуе. Но гасконецът я беше забелязал и Анес знаеше това.

— Тя беше готова да пробва всички трикове — каза баронесата.
— За момент дори си помислих, че ще паднеш в мрежите й.

— Подценяваш ме.

— Госпожицата е прелестна.

— Какво мислиш, че иска да прибере от дома си?

— Не зная и ще отида да видя.

— Сама ли?

— Някой трябва да остане тук, а нито Лепра, нито чичо Гибо ще попречат на Сесил да избяга.

— Вземи поне Балардийо.

— Не е тук.

— Изчакай го.

— Няма време.

8.

Облечена с рокля от коприна и от син сатен, с еднорог от сив седеф на деколтето, виконтеса Дьо Маликорн се забавляваше, като хранеше дракончето си. От чиния от позлатено сребро тя вземаше късове кървящо месо и ги хвърляше един по един, а малкото влечуго ги улавяше от пръчката в кафеза си. Беше великолепно животно с черни и блестящи люспи и се чувстваше дълбоко привързано към господарката си. Понякога виконтесата му говореше като на съучастник, довереник, дори приятел. Но най-странното беше, че дракончето разбираше, в златните му очи просветваше интелигентност, преди да размаха криле, най-често нощем, и да полети към поредната си мисия.

Когато маркиз Дьо Ганиер влезе в салона, младата и красива виконтеса остави чинията с месото и облиза — деликатно, но лакомо — крайчетата на грациозните си пръсти. Тя не обърна особено внимание на посетителя си и се престори, че се интересува само от заситеното си драконче.

— Савелда току-що пристигна от малката къщичка с овощната градина — обяви Ганиер.

— Скривалището на така наречения кавалер Д'Иребан ли?

— Да. Кастила проговори.

— И?

— Нашите испански братя са сгрешили.

Погледът на младата жена се откъсна от дракончето и спря върху елегантния маркиз. Новината, която той ѝ донесе, очевидно я очарова: доволна усмивка цъфна на тънките ѝ устни.

Сред всички индивиди, които служеха на Черния нокът, малко бяха онези, които действаха, знаейки целите на възложената им задача. Изпълнителите бяха „членове“ на организацията. Обикновено те не подозираха причините и последиците, свързани с мисиите им, получаваша заповеди от посветените, заемащи най-високия ранг, до който можеше да стигне някой без драконова кръв във вените си. Авантюристичен аристократ без земи и богатство, Кастила беше един

от членовете, чиято вярност все още не беше напълно доказана. Затова му поверяваха мисии, при които предпочитаха да не се проваля, но съвсем не беше необходимо да познава детайлите. Интелигентен, компетентен, инициативен, той никога не беше ги разочаровал.

Поне до момента на внезапното си изчезване.

— Сгрешили ли са, маркизе? Какво имате предвид?

— Искам да кажа, че Кастила не е бягал от Черния нокът.

Изчезването на Кастила предизвика безпокойство. Беше ли предател и ако да, знаеше ли тайни, които можеха да навредят на Черния нокът? Трябваше да го намерят, за да изяснят всичко, и ако е необходимо, да го премахнат. Шпионите откриха, че Кастила е напуснал Испания с кораб и е дебаркирал в Бордо, в компанията на някой си кавалер Д'Иребан — поне така се беше записал мъжът в бордовия регистър. Дали са се срещнали по време на плаването, или са потеглили заедно? На първо време това нямаше значение, защото Черният нокът изгуби следите им. От Бордо биха могли пак по море да поемат към друг континент или към друга страна. Скоро обаче ги откриха в Париж. Без да се бави, испанският Черен нокът нареди на госпожа Дьо Маликорн да направи всичко възможно, за да ги залови. В столица от петстотин хиляди души това се оказа почти невъзможна задача. Но младата жена не можеше да откаже и противно на всички очаквания, триумфира там, където мнозина се надяваха да се провали, а първите ѝ успехи във Франция предизвикаха завист в Мадрид.

Кастила редовно посещаваше известен парижки игрален дом. Най-напред откриха него. След това дойде редът на една девойка, с която той се срещаше често. Оказа се, че тя всъщност е гиздавият кавалер Д'Иребан. Вероятно, за да бъде дискретна, понякога се обличаше като кавалер. Но когато носеше рокля, се преструваше, че е скромно сираче от Лион. Щом възникна възможност, Ганиер — който също искаше да се представи добре — организира залавянето на двойката с помощта на Савелда, негов помощник, който наскоро беше пристигнал от Испания. Като по чудо спасена, младата жена избяга, а Кастила беше заловен и подложен на мъчения.

— Искам да зная фактите, маркизе. И ми кажете какви тайни изтръгна Савелда тази нощ от Кастила.

— Както подозирахме, Кастила и красавицата са били любовници. Но не от Черния нокът са бягали, когато са напуснали

Испания, а от бащата на госпожицата.

— Трябва ли да разбирам, че изразходвахме толкова време и усилия, за да намерим двама любовници, търсещи усамотение?

— Да.

— Значи Кастила не е имал намерение да ни навреди?

— Никога. Нито дори да ни измени.

Виконтесата едва сдържа смеха си.

— При други обстоятелства — рече тя — бих побесняла. Но ето че открихме начин да затворим човките на испанските си братя и ако е необходимо, да им дадем урок за смирение. Впрочем няма как да отречат, тъй като именно техният пратеник Савелда разкри тази история.

— Съмнявам се дали най-големите завистници сред противниците ни ще усетят цялата ирония, когато новината стигне до Мадрид — засмя се Ганиер.

— Отсега нататък ще усещат всичко онова, което им поднасяме.

Доволна и усмихната, младата виконтеса Дьо Маликорн се отпусна в един фотьойл.

— Но кой е този баща, от когото Кастила е избягал, рискувайки да си навлече гнева на Черния нокът?

— Това е най-хубавата част от историята, госпожо. Бащата е граф Дьо Понтеведра.

Очите на младата жена грейнаха от интерес.

Понтеведра, чуждестранен аристократ с тъмно минало, само за две години бе станал приятел на граф Оливарес и протеже на крал Филип IV. Спечелил богатство и слава в Испания, мъжът беше влиятелен, могъщ и от него се бояха. Сега се намираще в Париж, където го доведе специална дипломатическа задача: от една седмица той тайно преговаряше в Лувъра, вероятно за да осигури сближаването между Франция и Испания.

Сближаване, което Черният нокът на никаква цена не беше готов да приеме.

— Всичко има обяснение — рече виконтесата. — До появата на Остриетата на Кардинала на сцената.

Ганиер се опита да разсее съмненията ѝ.

Упорството, с което събеседничката му виждаше навсякъде агентите на Кардинала, ставаше обезпокоително. Наистина магията

можеше да отваря очите ѝ за много неща, които тя не споделяше. Но несъмнено между нея и Остриетата съществуваше стара вражда, която я ръководеше и заслепяваше.

— Госпожо — започна той с тон, който се опитваше да я вразуми, — нищо не подсказва, че...

— А кой според вас е помогнал на дъщерята на Понтеведра тази нощ? — прекъсна го тя. — Нейният спасител не е паднал от луната, доколкото ми е известно? И е бил достатъчно умел, за да я отведе въпреки многото наемници!... Смелост, дързост, безстрашие: това са отличителните черти на Остриетата... Какво? Още ли се съмнявате?...

Беше кипнала прекалено силно — разбра това по предпазливото мълчание на благородника. За да се успокои, а може би и за да бъде сигурна, отвори едно скъпо ковчеже, поставено на кръглата масичка до нея. Оттам се появи Сферата на душата, тя я погали с върха на пръстите си и притвори клепачи.

Въздъхна и започна да обяснява:

— Направете си труда да помислите. Вие сте граф Дьо Понтеведра и знаете, че вашата избягала дъщеря — и може би заплашена от Черния нокът — се намира в Париж. Няма нещо, което Франция да откаже да изпълни за вас, като се има предвид колко важни са водените преговори. Не бихте ли потърсили помощ от Кардинала? И не ще ли пожелаете най-добрите му войници да бъдат мобилизирани?

— Така е — със съжаление призна Ганиер.

— А най-добрите са Остриетата.

— Вярвам ви.

— Най-последно... Но колко лошо, че дъщерята на Понтеведра ни се измъкна! Какъв коз само щяхме да имаме срещу него!

— Може би все още не всичко е изгубено. Изпратих Савелда в дома на девойката, на улица „При фонтана“. Вероятно е намерил нещо и в най-лошия случай то ще ни е от полза.

— Великолепна инициатива. Така ръцете ни ще бъдат развързани да подготвим церемонията за тази вечер. Готово ли е всичко в замъка?

— Подготовката продължава.

— Нищо не бива да попречи на първите ни посвещавания, маркизе. Великата ложа няма да ни прости и най-малката грешка.

— Зная. Обаче...

Замислен, Ганиер не довърши изречението.

Но тъй като виконтесата го погледна и смръщи вежди, той продължи:

— Сега трябва да обсъдим друг деликатен въпрос, госпожо.

— Кой е той?

— Ленкур.

9.

Анес дьо Водрьой изруга през зъби, като намери празното скривалище на пода в стаята. Тя подозираше Сесил, че се е опитала да потули нещо в дома си, затова бързо и дискретно се озова там и претърси всяко ъгълче на малката къщичка. За тази цел нае носилка кресло, която минаваше празна по улица „Светите отци“, и нареди на носачите да я отведат в предградието Сен Виктор, на улица „Орлеан“, а след това да завият по улица „При фонтана“. Плати предварително, влезе, дръпна перденцата и усети, че я повдигат, а след това се остави на поклащането на ритмичния ход. Когато стигнаха на улица „При фонтана“, тя леко дръпна едното перденце, за да се опита да разпознае описаната ѝ от Марсиак къща и да разгледа околностите, без да рискува да бъде видяна. Не забеляза нищо обезпокоително. Нямаше никой. Спуснаха се по улица „Орлеан“, направиха голяма обиколка, за да влязат отзад, което ще рече през градината, далеч от недискретните погледи.

Ето че сега Анес се озова пред две очевидни неща. Първо, точно беше отгатнала намеренията на Сесил: тя криеше нещо в стаята си, нещо изключително ценно, за да иска да се върне там, независимо от опасността; готова бе да използва очарованието си, за да накара Марсиак да я придружи. И второ, някой беше изпреварил Анес.

Но кой?

Вероятно онези, които се опитаха да отвлекат Сесил...

Скривалището на пода не беше голямо и трудно можеше да се каже какво е имало там. Така че най-добре щеше да бъде истината да излезе от устата на заинтересованата девойка. Анес нямаше нищо против, че Остриетата — по волята на Ла Фарг — се бяха отнесли крайно внимателно със Сесил. Действително младата жена беше преживяла вълнуващи патила и никак не изглеждаше подготвена за подобни приключения. Но благодарността, която проявяваше към новите си защитници, не стигаше дотам да бъде напълно откровена с тях. Вече убедена в двойната игра на Сесил, Анес нямаше намерение да я толерира повече.

За всеки случай прерови цялата къща. Напразно. Когато отвори малката врата към градината, се сблъска с мъж в черно, въоръжен, съмнителен и повехнал, който — отначало не по-малко изненадан от нея — скоро се захили зловещо.

— Виж ти, виж ти — рече той със силен испански акцент. — Ето че пиленцето се е върнало в гнезденцето...

Анес разбра.

Тя носеше едноцветна рокля, кафяво наметало, широкопола шапка. Скромността на тоалета ѝ беше нарочно търсена: тъй като нямаше намерение да наема носилка, младата баронеса си мислеше, че след като напусне двореца на Ястреба, ще трябва да ходи пеша до целта, а после да обикаля около къщата, за да прецени обстановката. Така че искаше да остане незабелязана и затова най-добре беше да не изглежда нито богата, нито бедна. Но Сесил би могла да се облече по същия начин. Тя и Анес бяха млади, с разлика само от няколко години, красиви и с дълги черни коси. Ако едноокият никога не беше ги срещал, ако бе получил само бегло описание на Сесил, спокойно можеше да ги сбърка.

Анес се престори на много изплашена, както подхожда на беззащитна девойка, попаднала в ръцете на застрашаващ я враг.

Впрочем едноокият не беше сам. Съпровождаха го наемници с ужасяващ вид.

— Небето ми е свидетел — рече испанецът, — чието око беше поразено от рансата, която напредваше към бузата, — че не се надявах на такъв успех, когато идвах насам... Името ми е Савелда, Сесил.

— Какво желаете от мен?

— Все още не зная и не аз решавам. Само мога да ви обещаая, че никой няма да ви стори зло, ако ни придружите безшумно и послушно. Е, Сесил? Ще бъдете ли достатъчно разумна?

— Да.

* * *

Няколко минути по-късно Анес пое по улица „При фонтана“ съпроводвана от наемниците, а Савелда крачеше начело. Точно тук тя видя и разпозна Сен Люк: облечен в тъмни дрехи и с рапира на кръста,

дискретно застанал на един ъгъл, той наблюдаваше сцената зад очилата си с червени стъкла.

Учудването на Анес беше толкова голямо, че тя едва не издаде вълнението си. Липсваше само мелезът, за да се съберат всичките Остриета на Кардинала, а Ла Фарг не беше съобщил никому за завръщането му. Но неговото присъствие тук не можеше да е случайно. Вероятно наблюдаваше къщата. Иронията беше в това, че двамата с Анес не се видяха по нейна вина: той не можеше да отгатне, че девойката е в носилката, когато тя минаваше по улицата, а след това заобиколи, за да влезе отзад, докато той следеше предната фасада.

Виждайки, че Анес е пленена, Сен Люк вече се готвеше да тръгне към нея и извади рапирата си — не беше се променил, нещата бързо щяха да бъдат разрешени и вероятно само Савелда щеше да представлява известен проблем. Но фалшивата Сесил го спря с поглед и се надяваше, че той ще я разбере.

Понякога да се хвърлиш във вълчата паст е най-добрият начин да намериш леговището на звяра.

10.

Потни, изцапани със сажди и кръв, Ла Фарг и Алмадес се върнаха по обяд, копитата на конете им изведнъж се разтропаха по павирания двор и вдигнаха шум, който измъкна двореца на Ястреба от тъжното му вцепенение. Двамата оставиха конете на чичо Гибо, дотичал толкова бързо, колкото му позволяваше дървеният крак, и бързо се изкачиха по каменното стълбище.

— Военен съвет! — извика капитанът, като влезе в голямата зала.

Прикованият към фотьойла заради раненото си бедро Лепра вече беше там. Марсиак пристигна на мига и в рамките на няколко секунди всички тръпнеха в очакване. Очевидно беше се случило нещо, което не търпеше отлагане, а Лепра и гасконецът се надяваха да научат какво е, докато Ла Фарг нетърпеливо крачеше напред-назад и накрая възкликна:

— Къде са другите?

— Анес излезе — каза Марсиак.

— Балардийо?

— Ето ме — обяви старият войник, докато влизаше.

Той току-що пристигаше, дори бе видял Ла Фарг и Алмадес да минават покрай него в тръс по улицата, докато се връщаше от Съдебната палата, където Сен Люк го остави.

— Излезе ли? — учуди се капитанът, мислейки си за Анес. — И къде отиде?

Въпросът беше насочен към Марсиак и Лепра, но вторият повдигна рамене: той не знаеше нищо.

— Да претърси къщата на Сесил — обясни гасконецът.

— Сама ли? — обезпокои се Балардийо.

— Да.

— Тръгвам натам.

— Не — разпореди Ла Фарг, видимо раздразнен. — Оставаш тук.

— Но, капитане...

— Казах, оставаш!

Балардийо се опита да протестира още, но Алмадес успокоително сложи ръка на рамото му.

— Анес знае какво прави.

Изпълнен с недоволство, старият войник се подчини.

— Марсиак — рече Ла Фарг. — Вратите.

Гасконецът изпълни нареждането, затвори всички изходи от залата и когато приключи, капитанът обяви:

— Намерихме Кастила. Измъчван и захвърлен почти умрял.

— Издъхна ли? — тревожно запита Лепра.

— Не. Но никак не е добре. Палачите не са го пожалили, а ние с Алмадес го спасихме в последния момент от пожара, който трябваше да го погълне. Веднага го пренесохме в болницата „Свети Луи“ която, за щастие, се намираше наблизо.

— Той проговори ли?

— Две думи — намеси се Алмадес. — Черният нокът.

Всички замълчаха: добре знаеха какво означава това.

Черният нокът беше изключително могъщо тайно общество, действащо в Испания и на нейните територии. Беше тайно не в смисъл, че никой не беше чувал за съществуването му, а защото членовете оставаха неизвестни. За това имаше причина. Ръководено от алчни за власт дракони, то не се спираше пред нищо, за да постигне целите си. Известно време се смяташе, че обслужва Испания. Независимо че най-влиятелната и най-активната му ложа се намираше в Мадрид, амбициите му невинаги съвпадаха с тези на испанската корона. Понякога дори ѝ се противопоставяше. Господарите от Черния нокът искаха да хвърлят Европа в хаос, благоприятен за установяване на абсолютна драконова власт. Хаос, който, в крайна сметка, вероятно нямаше да пожали дори Драконовия двор.

Разклонен навсякъде, все пак Черният нокът никъде не беше толкова могъщ, колкото в Испания. Въпреки това той действаше и в Нидерландия, и в Италия, и в Германия, където съществуваха ложи, подчинени на авторитета на първата между тях, най-старата и най-опасната — тази в Мадрид. До момента Франция успяваше да се измъкне от зловещата прегръдка. Макар Черният нокът да сееше интриги, засега не беше основал тук своя ложа.

Но докога?

— Щом Черният нокът е в играта — каза Лепра, — ясно е защо Кардиналът изведнъж се сети за нас. Това означава също така, че опасността е много голяма. И неизбежна.

— Значи цялата тази история е само претекст, за да ни хвърлят по следите на Черния нокът? — възкликна Марсиак.

— Съмнявам се — рече Ла Фарг. — Но вероятно Кардиналът знае повече, отколкото говори.

— В какво трябва да вярваме? И на кого?

— На себе си. Само на себе си.

— Вече съм чувал тази песен...

— Зная.

— Да помислим — предложи Лепра, докато всички потънаха в лошите си спомени. — Ако Черният нокът, също като нас, търси кавалера Д'Иребан, вероятно причината не е само във факта, че той е син на испански гранд...

— Точно в това се съмняваме — прошепна Марсиак.

— Тогава кой е той?

— Кастила и той вероятно принадлежат към Черния нокът. При положение че са предатели, те са имали основателна причина да избягат от Испания и да се скрият във Франция, където Черният нокът все още няма особено влияние.

— Ако Черният нокът беше по следите ми — отбеляза Алмадес намръщено, — нямаше да спра да бягам, докато не стигна до Западна Индия. Дори и там бих се оглеждал изплашено.

— Кастила и Иребан може да не са толкова съобразителни, колкото си ти, Анибал...

— Вероятно.

— Остава да разберем — рече Лепра — какво е искал да изтръгне Черният нокът от Кастила и дали е успял.

— Нямаше да намерим труп, ако беше проговорил — намеси се Ла Фарг. — Окаяното му състояние доказва, че се е съпротивявал, докато е могъл. Така че вероятно е скрил много важни тайни.

— Сигурно се е опитал да предпази Иребан.

— Или Сесил — предположи Балардийо, който до този момент си траеше.

Забележката му предизвика всеобщо мълчание, защото всички забелязаха смущението, което Ла Фарг прояви при споменаването на

девойката. При подобни обстоятелства всяка на нейно място щеше да бъде безжалостно разпитана от Остриетата. Но капитанът, по неясни съображения, сякаш желаше да я защити.

Ла Фарг разбра немия укор на подчинените си.

— Добре — рече той и се опита да си възвърне самочувствието.

— Къде е тя?

— Доколкото зная — отвърна Марсиак, — в стаята си.

— Отиди я доведи.

Гасконецът излезе през една врата, а в същото време Гибо почука на другата.

— Господин Дьо Сен Люк чака в двора — обяви старецът.

11.

В двора на двореца на Маликорн каретата беше готова да потегли, когато Ганиер пристигна в галоп.

— Госпожо! — извика той, докато виконтесата, облечена с пътническо наметало с качулка, се готвеше да се качи в колата, а един лакей ѝ държеше вратата отворена. — Госпожо!

Учудена, младата жена спря. Тя носеше в ръцете си ковчето, в което се намираше Сферата на душата. Подаде го на някого вътре в каретата, а маркизът забеляза само ръцете му в ръкавици. Виконтесата се разпореди:

— Не го отваряйте.

После се обърна към Ганиер:

— Не намирам поведението ви за галантно, маркизе...

Благородникът скочи от коня и заинтригуван кой е в каретата, рече поверително:

— Моля да ми простите, госпожо. Но обстоятелствата изискват да действаме светкавично.

— Слушам ви, господине.

— Хванахме дъщерята на Понтеведра.

Погледът на Ганиер блестеше от възбуда. Затова пък виконтесата прояви само недоверие.

— Наистина ли?

— Тя сама се хвърли в ръцете ни, като се прибра в дома си точно когато Савелда се намираше там. Душите на Прастарите дракони бдят над нас, госпожо!

— Вероятно, да... Къде е тя сега?

— Със Савелда.

Виконтесата се намръщи.

Граф Дьо Понтеведра беше извънреден посланик на испанския крал. Тъй като той преговаряше с Франция за сближаване, каквото Черният нокът не желаше, момичето представляваше много ценна плячка. Плячка, която трябваше да бъде пазена зорко.

— Когато Великата ложа на Испания научи, че дъщерята на Понтеведра е в ръцете ни — каза младата жена, — тя ще иска да я получи. Затова трябва да я скрием на сигурно място, извън Париж, където никой няма да я намери, без да се натъкне на нас.

Размисли и нареди:

— Савелда незабавно да я отведе в замъка „Торен“.

— Още днес ли? — разтревожи се Ганиер. — Но госпожо...

— Действайте.

Тогава мъжът в каретата се обади, без да показва лицето си:

— По желание на Понтеведра Кардиналът е свикал Остриетата.

Виконтесата се засмя.

Тя си мислеше, че сега вече е в състояние да провали мисията на Понтеведра, като застраши живота на дъщеря му. Но същото можеше да бъде използвано и с друга цел, която щяха да постигнат веднага. Отдаваше им се възможност да проверят колко дълбоки са бащинските чувства на посланика.

— Да съобщим на Понтеведра, че държим в плен дъщеря му и че ако иска да я види отново жива, трябва да прояви благоразположението си към нас. Първо трябва да го накараме да поиска от Ришельо веднага да разпусне Остриетата. Така ще измъкнем големия трън от петата си.

— Кой ще отнесе вестта на Понтеведра? — попита Ганиер.

Виконтесата помисли и стигна до бързо решение.

— Нали господин Дьо Ленкур иска да бъде посветен още тази вечер? Да ни покаже на какво е способен. Ще получи желаното, ако изпълни тази мисия.

* * *

След като Ганиер си тръгна, виконтесата се качи в каретата, която веднага потегли. Тя седна срещу този, когото маркизът не успя да види и комуто повери скъпоценното ковчеже.

— Това е Сферата на душата, нали? — запита мъжът и ѝ подаде ковчежето.

— Да. Без нея, нищо от онова, което ще се случи тази вечер, не би било възможно.

— Нетърпелив съм.

— Не се съмнявам. Но изпитанието е болезнено. И понякога —
гибелно.

— Няма значение!

Изпълнена с доверие, младата жена се усмихна на господин Жан
дьо Лонле, кавалера Сен Жорж, капитан на гвардейците на Кардинала.

Нямаше съмнение, че ако оживееше, той щеше да бъде
изключително значим посветен от френската ложа на Черния нокът.

12.

Тъй като Ла Фарг все още не беше споделил с никого, че е призовал Сен Люк, появата на мелеза беше неочаквана, макар да не предизвика особена изненада. Първо, защото Остриетата не се чувстваха в пълен комплект без него. И второ, понеже беше независим, винаги се оказваше най-ефикасен, когато действаше в сянка и сам. Новината, която донесе, шашна всички. Без предисловия той я съобщи още в двора на двореца на Ястреба.

— Анес е отвлечена.

— *Отвлечена* ли? — възкликна Балардийо.

Обзет от гняв, той застрашително се отправи към Сен Люк, който не помръдна. Нито за да се защити, нито за да отстъпи. Трудно беше да го впечатли човек.

Ла Фарг обаче се намеси.

— Остави го да разказва, Балардийо.

Невъзмутим, мелезът започна обяснението си:

— Наблюдавах къщата по ваша заповед...

— Дома на Сесил — обясни капитанът на останалите.

— Несъмнено Анес е влязла отзад, тъй като не я забелязах.

Същото се отнася и за мъжете, които се появиха с нея и я отведоха.

— Но какви са тези мъже, Господи! — възкликна Балардийо.

— Наемници — отвърна спокойно Сен Люк.

— И ти не се намеси!

— Не. Анес не искаше. Желаше бандитите да я похитят.

— Откъде знаеш?

— Тя ме видя на улицата. Погледна ме и я разбрах.

— Голям си умник!...

— За разлика от теб.

— Какво?

Балардийо почервеня и пристъпи напред. Сен Люк го гледаше безстрашно. И каза:

— Добре ме чу.

— Стига толкова! — гневно се намеси Ла Фарг.

Лепра, който излезе на двора въпреки раненото си бедро, принуди Балардийо да отстъпи, като го хвана за ръката. Нямаше го само Марсиак, който отиде да търси Сесил в стаята ѝ точно в момента, когато се появи мелезът.

— Продължавай, Сен Люк. Какво се случи после?

— После ли? Нищо... Проследих ги, докъдето можах, но те яхнаха конете си. Аз бях пеша.

— Какво става? — запита Марсиак, който дойде откъм обора и мина покрай Лепра, опитващ се да успокои Балардийо. — Я виж ти! Здравей, Сен Люк.

— Анес е отвлечена — обясни му Ла Фарг.

— Така ли? От кого?

— От наемници, водени от болен от ранса едноок мъж — рече мелезът.

— Моят едноок ли? — възкликна гасконецът. — Мъжът от тази нощ?

— Същият се подвизаваше и сутринта — отбеляза Алмадес. — Конниците, които срещнахме по пътя, бяха водени от едноок бандит.

— Това означава, че Анес е в лапите на Черния нокът — заключи Ла Фарг. — Оставила се е да бъде заловена, за да разкрие кои са враговете ни, но не е можела да предположи, че...

— Боя се, че аз също трябва да ви съобщя лоша вест — намеси се Марсиак. — Сесил е изчезнала. Избягала е.

— По дяволите!

Ругатнята на капитана отекна като изстрел с мускет в двора.

Остриетата претърсиха двореца на Ястреба, а когато изчезването на Сесил се потвърди, се събраха в голямата зала. Младата жена вероятно се беше измъкнала през градината, тъй като откриха, че вратичката е открената — оттам лесно е изчезнала сред лабиринта от улички. По-нататъшното издирване изглеждаше безполезно.

— Според мен ни е шпионирала — рече Марсиак. — И вероятно, тъй като не би могла да отговори на въпросите, които имахме намерение да ѝ зададем, е предпочела да си плюе на петите. Не проявихме достатъчно предпазливост. Тя не е бедното сираче, за което ни се представи, замесено против волята си в заплетена интрига. Дори съм готов да се обзаложа, че нейната сестра, която е изчезнала заедно с кавалера Д'Иребан, никога не е съществувала.

— Тя и Иребан са едно и също лице — обяви Сен Люк и хвърли наръч документи на масата. — Намерих това в дома ѝ. Научаваме, че Сесил е дъщеря на знатен испански благородник, че тя и Кастила са любовници и са избягали заедно, като Сесил се е престорила на мъж, за да измами шпионите. Научаваме също така, че Сесил и Кастила се боят не само от гнева на баща ѝ, но и от заплахата от тайнствен враг.

— Черният нокът — отгатна Лепра.

— Трябва ли да ви припомням, че Анес е в ръцете на Черния нокът? — заяви Балардийо с треперещ от гняв глас. — Не е ли това най-важното?

— Да — съгласи се Ла Фарг. — Обаче може би като разплетем тази история, ще намерим начин да помогнем на Анес...

— А пък аз казвам, че трябва да действаме! Незабавно!

— Анес доброволно се е хвърлила в пастта на вълка — намеси се Лепра, — но вероятно не е имала представа за какъв вълк става дума.

— Тя мина съвсем близо до мен — поясни Сен Люк. — Чух едноокия, който ѝ говореше, докато вървяха, и я смяташе за Сесил. Заблудата му няма да продължи дълго. Балардийо е прав: времето ни е малко.

— Кой може да ни помогне? — затюхка се старият войник. — Кардиналът ли? Или Кастила?

— Съмнявам се, че Кастила е в състояние да говори — рече Алмадес. — Колкото до Кардинала...

Настъпи мълчание, изпълнено с безпокойство, което растеше поради безсилието им.

— Маланконтър — сети се Лепра внезапно.

Другите втренчиха погледи в него, а Алмадес обясни на Сен Люк кой е Маланконтър.

— Маланконтър е подчинен на Черния нокът, иначе нямаше да го изненадаме под прозорците на Кастила. Той вероятно е наясно с много неща, в противен случай Кардиналът не би ни го отнел.

— Но ако добре разбирам хронологията на събитията — рече Сен Люк, — този мъж не може да бъде сигурен къде е отведена Анес, тъй като той е бил арестуван вчера...

— Няма съмнение, че знае достатъчно, за да ни изпрати по верния път!

— Да! — възкликна Балардийо. — Да! Идеята е великолепна!

Той се обърна към Ла Фарг и с поглед потърси мнението му.

— Идеята е добра, да... Обаче...

— Обаче нямаме понятие къде се намира — довърши изречението Марсиак. — Освен това не може да стигнем до него, без да се сблъскаме с Кардинала. И накрая, той няма да проговори, ако не му предложим нещо в замяна.

— Свобода — рече Алмадес. — Маланконтър смята, че е изгубен. Няма да проговори никога, ако не му обещаем свобода.

— Да помолим Ришелю да освободи Маланконтър! — намеси се Балардийо. — Щом разбере, че Анес е в опасност...

Той желаше да вярва в това, но останалите изглеждаха скептично настроени. Каква стойност имаше за Кардинала животът на някое от Остриетата му? Някога той не се поколеба да ги пожертва всичките в името на политическата необходимост.

— Мога да поискам аудиенция при Негово Преосвещенство — предложи Сен Люк.

— Да опитаме — реши Ла Фарг.

Всички станаха, а Марсиак дръпна капитана настрана.

— С ваше разрешение, ще тръгна да търся Сесил.

— Знаеш ли къде е отишла?

Гасконецът се засмя.

— Ако Анес беше тук, щеше да ви каже, че въобще не познавате жените, капитане.

— Добре, следвай интуицията си. Но скоро ще имаме нужда от теб.

— Няма да се бавя.

13.

През 1607 г. Кончино Кончини, италиански авантюрист, който заедно със съпругата си упражняваше такова влияние върху кралицата Мария Медичи, че тя го направи маркиз Д'Анкр и маршал на Франция, построи просторния дворец на улица „Турнон“. Алчен и неспособен, той беше ненавиждан от народа, който запали палата му за първи път през 1616 година, после и през 1617-та, след неговата смърт. Луи XIII живя там известно време, подир това настани свети Франциск Салски^[1], сетне го подари на един от фаворитите си и накрая отново го купи от него. Оттогава чак до 1748 година красивият дворец на улица „Турнон“ беше използван като резиденция на извънредните посланици.

По онова време изпращането на постоянни посланици все още не беше практика. В редки изключения в Европа имаше само временни посланици, които водеха специални преговори или представляваха кралете при тържествени случаи — кръщенета на принцове, годежи, сватби и други. Тези пратеници — винаги знатни благородници, които поддържаха бляскав вид на собствени разноски — след това се връщаха в страната си. Дипломатията все още не беше се превърнала в кариера.

В Париж посланиците и техните приближени бяха гости на краля в бившия дворец на маршал Д'Анкр. Изпратен от Филип IV Испански, граф Дьо Понтеведра пребиваваше там от няколко дни и се готвеше да остане колкото е необходимо, за да изпълни тайната си мисия. Какво си говореха графът и Ришельо по време на всекидневните им срещи — срещи, на които идваше лично и кралят? Из двора се носеха какви ли не слухове по тази тема и всеки твърдеше, че знае нещо или че се досеща. Истината обаче нямаше нищо общо с очакванията. Подготвяше се ако не съюз, то сближаване между Франция и Испания. Беше ли възможно подобно нещо? Ако да, то щеше в значителна степен да разтърси европейската политика и да повлияе върху съдбата на милиони люде.

Този ден граф Дьо Понтеведра се върна доста рано от Лувъра. Той пътуваше в луксозна карета, заобиколен от двајсетина въоръжени

благородници, чиято задача беше колкото да го пазят, толкова и да издигат престижа му с броя и с елегантността си. В двореца на улица „Турнон“ той влезе сам в покоите си, с бърза крачка, отпрати слугите, отказа дори на камериера си да му помогне да свали брокатовия дублет и украсения със златни нишки портупей. Сипа си чаша вино и се отпусна в един фотьойл. Беше замислен, гризеше го безпокойство. Но не трудността на дипломатическите преговори вгорчаваше дните му и изпълваше с призраци нощите му.

Изскърца врата.

Посланикът стана, побесня и се готвеше да прогони начаса неканения гост, но се вкамени. Погледна към рапирата си, която, за съжаление, беше захвърлил надалече.

— Не се самоубивайте, господине — рече Ленкур, измъквайки се от хола.

Той насочи пищов към графа.

— Ако извикам за помощ, десет въоръжени мъже ще пристигнат тук на секундата.

— Също самоубийствен ход. Вие не ме познавате, но благоволете да ми повярвате, че ще ви уцеля право в челото от това разстояние.

— Вярно е, не ви познавам. Кой сте вие?

— Не съм убиец. Аз съм вестоносец.

— Кой ви изпраща?

— Черният нокът.

Висок, с горда осанка, посивели слепоочия и фин белег на скулата, посланикът изглеждаше много добре за петдесетте си години. Той не трепереше, но побледня.

— Виждам — добави Ленкур, — че сте отгатнали причината за посещението ми...

— Говорете, господине.

— Държим в плен дъщеря ви.

Понтеведра остана невъзмутим.

— Не ми ли вярвате? — запита го Ленкур след малко.

— И защо да ви вярвам? Чакам да ми представите доказателства. Имате ли някакво нейно бижу, което да ми покажете? Или може би къдрица от косите ѝ?

— Нито бижу, нито коса. Но мога да се върна с едното ѝ око...

Отново настъпи мълчание, а двамата мъже се гледаха втренчено, като всеки от тях преценяваше другия.

Посланикът пръв се предаде.

— Как е тя?

— В чудесно здраве, въпреки неудобствата на положението ѝ. В момента, докато говорим, я отвеждат под стража на сигурно място.

— Какво искате? Пари ли?

Ленкур се усмихна приветливо.

— Седнете, господине. На този фотьойл. Това ще ви отдалечи от масата, към която толкова ви се ще да се приближите, и от оставената на нея кама.

Понтеведра се подчини.

Вестителят на Черния нокът на свой ред се настани. На сигурно разстояние от посланика. И без да сваля дулото на пищова от лицето му.

— Имало едно време — започна Ленкур — френски благородник авантюрист, който станал гранд на Испания. Този благородник имал дъщеря, която изведнъж поискала да се отдели от него. Благородникът не бил съгласен. Дъщеря му избягала, преминала през границата, преоблечена като кавалер, и намерила подслон в Париж. Благородникът научил това. Също така разбрал от шпионите си, че и някои от могъщите му врагове заплашват или преследват дъщеря му. Благородникът, както си му е редът, се разтревожил... Какво мислите за тази приказка, господине? Достатъчно вярна ли е, за да продължавам?

Понтеведра потвърди.

— В такъв случай, слушайте... По същото време в Мадрид се подготвяла посланическа мисия. Дали нашият благородник се е постарал особено тя да му бъде поверена, или съдбата му е помогнала? Няма значение. Важното е, че го назначили за извънреден посланик и пристигнал в Париж, за да води преговори с краля на Франция и с неговия министър Ришельо. Политическата мисия била важна, но той я възприемал преди всичко като възможност да спаси дъщеря си. Възползвайки се от цялото си влияние, получил уверение от Франция и лично от Негово Преосвещенство, че дъщеря му ще бъде търсена. Или по-скоро, ще бъде търсен кавалерът Д'Иребан, тъй като под това име и под тази маска тя тайно пребивавала в Париж. Нашият

благородник измислил рицар от знатен произход, така че Кардиналът да повярва, че оказва услуга на короната на Испания, а не на посланика... Продължава ли приказката ми да съдържа истини?

— Да.

— Добре... Благородникът дори сторил нещо повече от това да пожелае Франция да търси дъщеря му. Той изявил волята си най-смелите мъже на страната да се заемат с деликатната мисия. Призовал да съберат Остриетата на Кардинала... На Ришелю, който го запитал защо, той отговорил, че Испания иска да бъде сигурна, че Франция ще се постарее да успее: тя ще прояви добра воля, ако прибегне до помощта на Остриетата. Загрижен да не разгневи Испания в навечерието на важните преговори, Кардиналът охотно се съгласил. В края на краищата, не му струвало кой знае какво отново да свика под знамената мъже, които са доказали верността си и които пак могат да бъдат полезни. Така се развили нещата... Но със съжаление усещам, че моята приказка започва да ви досажда.

— Зная добре тази приказка.

— Сега ще стигна до обрат, който навярно не ви е известен.

— Добре. Продължавайте.

— Вече казах, че нашият благородник се тревожел от факта, че неговите врагове преследват дъщеря му. Вярно е, че изпитвал безпокойство, но не се учудвал. Трябва да признаем, че дъщеря му се влюбила в красив авантюрист от групата на тези врагове, което ще рече от Черния нокът. Момичето не знаело това. Благородникът обаче бил наясно. Вероятно именно за да я раздели от опасния обожател, той провокирал гнева и бягството му. Защото момичето било на възраст, когато човек се жертва на драго сърце заради любовта си...

— Обещахте ми неизвестно за мен развитие.

— Ето го. Любовникът на вашата дъщеря е мъртъв и той призна коя е тя — нещо, което до този момент не ни беше известно. Признайте, че за нас тя е ценна плячка... Обаче вие изпратихте Остриетата по следите ни. На това трябва да се сложи край. Още днес.

— Какви гаранции ще ми дадете?

— Никакви. Вие накарахте Ришелю да изправи Остриетата срещу нас. Сторете така, че да ги използва за друго, и дъщеря ви ще живее.

— Ришелю ще откаже, ако се усъмни.

— Ришельо вече се съмнява. Подозренията му започнаха още в момента, в който включихте Остриетата в играта. Не забравяйте, че той отлично знае кой сте вие. Но дали дъщеря ви знае това? И искате ли да научи истината?

[1] Франциск Салски (1567–1622) е католически светец, роден в замъка „Сал“, на двайсет километра североизточно от Анси. Епископ на Женева, известен с трудовете си за духовния живот, основател на Ордена на сестрите на Посвещението на Дева Мария. ↑

14.

Ескортирана от конници, каретата се движеше бързо, със спуснати перденца, по прашния и неравен път, който подлагаше на мъчение скърцащите оси на колата. Вътре, изтерзана от подскоците на кабината, Анес не проронваше нито дума. Тя седеше срещу едноокия, болен от ранса, който я отвлече. Савелда се преструваше, че не ѝ обръща внимание, но дискретно я държеше под око и следеше всяко нейно движение.

След като я изненадаха в дома на Сесил, Савелда и подчинените му отведоха Анес в двора на близкия хан, където ги чакаха конете им. Качиха я на едно седло и неизменно водени от испанеца, наемниците напуснаха предградието Сен Виктор в тръс, като отнеха на Сен Люк всяка надежда да ги последва. Насочиха се към изолирана къща, там за известно време оставиха под стража Анес, вероятно за да съобщят където трябва вестта и да получат разпореждания. Накрая я натовариха на каретата, в която в този момент пътуваше. Но накъде?

Все още никой не беше я разпитвал. От своя страна, тя не говореше, проявяваше послушание, правеше усилия да изглежда разтревожена и беззащитна. Искаше да приспи подозренията на надзирателите си до момента, когато сама реши как да действа. Дотогава нямаше намерение нито да вика, нито да се бунтува, за да не рискува да разкрие недоразумението, поради което беше отвлечена. Тези мъже — начело със Савелда — я смятаха за Сесил. Това трябваше да продължи колкото е възможно по-дълго, за да разбере тя с кого си има работа и какво мотивира враговете ѝ. Тъй като без съмнение те изключително много държаха на плячката си, Анес не се чувстваше застрашена. Но проблемът бе, че тя си нямаше понятие коя точно е Сесил. Играеше опасна игра в желанието си да се превъплъти в някого, за когото почти нищо не ѝ беше известно. Най-добре щеше да е да остане с приведена главица, за да си спести неприятностите. Откриеха ли измамата, животът ѝ не би струвал нито петак.

Ако можеше да ѝ се вярва, Сесил беше невинна девойка, която търсеше по-голямата си сестра, изчезнала едновременно с любовника

си, кавалера Д'Иребан. Анес беше твърдо убедена, че тя излъга Остриетата поне отчасти. По всяка вероятност Сесил знаеше повече, отколкото пожела да разкаже, за наемниците, от които Марсиак я спаси през миналата нощ: тя непременно беше наясно какво искаха те от нея и защо. Ако целяха просто да отстранят прекалено любопитната сестра, те щяха да се опитат да я убият, а не да я отвличат. Не толкова неудобен свидетел, по-скоро в очите им тя беше разменна монета, може би начин за оказване на натиск върху някого.

Но за младата баронеса Дьо Водрьой истинският мотив да се тревожи беше друг. Тя подозираше, че Ла Фарг добре знае някои от тайните на Сесил. Тайни, които той не сподели с никого.

Това не беше нормално и изглеждаше подозрително. Никак не отиваше на капитана, чиято откровеност и абсолютна лоялност винаги се оказваха достойни за сляпото доверие на Остриетата. На какво се дължеше недоверчивостта му? Дали годините го бяха променили? Не, времето не може да се отрази на храбрите души. Или предателството на някой негов приятел? Може би...

Откакто Сен Люк се включи в групата, можеше да се каже, че Остриетата на Кардинала са се събрали. Липсваха само двама. Те никога нямаше да се върнат. Единият, Бретвил, беше мъртъв. Другият, Лувесиен, ги предаде. Той беше съратник по оръжие на Ла Фарг, най-старият и най-добрият му приятел, с когото основаха отряда на Остриетата и привлякоха всички останали. Ужасяващо, неочаквано, предателството му предизвика смъртта на Бретвил по време на обсадата на Ла Рошел, а след това и недостойното разпускане на Остриетата. Ла Фарг видя как се сгромолясва творението на живота му по вина на човек, когото смяташе за свой брат и който, забогатял от извършеното от него злодеяние, намери подслон — както се твърдеше — в Испания.

Раната се оказа много дълбока. Вероятно не беше зараснала и това обясняваше защо сега Ла Фарг се отнася подозрително към всички, дори и към хората си. Анес до известна степен го разбираше, но разочарованието ѝ беше искрено. Остриетата бяха твърдина, чийто главен страж беше Ла Фарг. Без да бъде сигурна, че може да разчита на подкрепата му, тя не си представяше, че дълго време ще продължи битката.

Почти стигнала до края на мъчителния преход, каретата забави ход и запъпли по камениста и криволичеца пътека.

Накрая спря.

Савелда слезе пръв, отвори вратата и даде знак на Анес да го последва. Подир мрака в кабината слънцето я ослепи, но след малко тя отвори очи и се озова заобиколена от руините и частично поломените крепостни стени на огромен замък, чиято главна кула се извисяваше над двора, превзет от бурени и храсти. Изолирано на стръмно и гористо възвишение над долината на Шеврьоз, мястото бе изпълнено със страхотно движение и глъчка, които никак не подхождаха на древните камъни. Хора и драки действаха задружно, палеха факли, вдигаха клади, подреждаха три реда пейки от двете страни на подиум, разположен под небето. Пристигаха каруци, натоварени с различни материали. Конници препускаха насам-натам. Ръководителите даваха заповеди и разпределяха задачите, сякаш подгонени от неотложността на онова, което трябваше да се свърши. Една виверна с ездач кръжеше във висините. Друга чакаше оседлана под един навес.

Савелда хвана Анес за лакътя и я отведе в обрасло с треволяци помещение, от което бяха останали само външните стени. Той я накара да слезе по стълба, изсечена в скалата, а долу стоеше на пост наемник. Когато ги видя, той отвори някаква врата и Анес влезе в подземие, затрупано с прашни камънаци. В дъното имаше стара фурна за хляб. Светлината проникваше едва-едва през тясно полукръгло прозорче, което гледаше към двора.

Една дебела жена стана от стола и остави плетивото си.

— Наблюдавай я — нареди Савелда.

След това се обърна към пленничката:

— Не се опитвайте да бягате. Ако сте послушна, няма да ви сторим нищо лошо.

Анес се съгласи и едноокият си тръгна, остави я сама с надзирателката ѝ. След малко, тъй като дебеланата като че ли въобще не се интересуваше от нея, девойката отиде до прозорчето, хвана се за решетката, повдигна се на пръсти и проверявайки същевременно здравината на желязото, се загледа навън.

Нещо много важно се подготвяше тук и въпреки че се подложи на риск, Анес се убеди, че е постъпила правилно, като се остави да бъде доведена в стария замък.

15.

Тъй като предназначението ѝ беше да обслужва периферията, болницата „Свети Луи“ не само беше построена извън Париж, но и приличаше на крепост. Първият камък беше поставен през 1607 година, след тежката епидемия, с която единствената голяма болница в града „Отел Дийо“ не можеше да се справи. Четирите ѝ основни сгради, състоящи се от партер и етаж над него, допълнени в средната част и в краищата с по-високи еркери, се издигаха около правоъгълен двор. Две каменни огради изолираха болницата от останалата част на света. Между тях, симетрично разположени, се намираха жилищата на чиновниците, на медицинските лица и на монахините. Офиси, кухни, складове и хлебарници бяха залепени отвън до първата стена. Наоколо имаше градини, поля и пасбища, които се простираха до предградието Сен Дьони.

След като многократно показва пропуски си, Марсиак се добра до огромната зала, където Кастила лежеше на едно от подредените в редици легла, сред стоновите и пъшканията на болните. Сесил седеше близо до него. Бледа, със зачервени очи, тя галеше челото му с нежната си ръка. Раненият беше чист и превързан, с ужасяващо деформирано, подпухнало лице.

— Оставете ме — рече младата жена, като видя Марсиак. — Оставете ни.

— Сесил...

— Не се казвам така.

— Няма значение.

— Има, и още как!... Ако не бях тази, която съм, ако онзи, който твърди, че ми е баща, не беше този, който е, нищо лошо нямаше да се случи. А той щеше да оцелее.

— Не е мъртъв.

— Сестрите твърдят, че вероятно няма да преживее нощта.

— Те не разбират. Виждал съм мъже да оживяват от рани, които са изглеждали фатални.

Девојката не отговори, сякаш забрави за гасконеца. Наведена над Кастила, тя продължи да гали челото му.

— Как да ви наричам? — попита Марсиак след малко.

— Ана-Лучия... Така предпочитам.

— Искате този кавалер да се вдигне на нозе, нали, Ана-Лучия?

Тя го прониза с поглед, сякаш този въпрос беше най-страшната обида за нея.

— В такъв случай трябва веднага да си тръгнете — продължи кротко Марсиак. — Наемниците, които се опитаха да ви отвлекат, несъмнено все още са по петите ви. Ако ви намерят тук, ще открият и него и тогава...

Тя го погледна изпълнена с безпокойство:

— Така ли смятате?...

— Сигурен съм, Ана-Лучия. Хайде, елате. Трябва да бъдете смела. Обещавам, че утре заедно ще се върнем тук.

* * *

Един час по-късно красивата Габриел, съдържателка на публичен дом на улица „Жабешка“ в Париж, дочу чукане по вратата. Тъй като никой в къщата не се отзова и понеже тропането продължи, тя си зададе въпроса защо плаща на портиера, и повече подразнена, отколкото ядосана, се показа на прозореца.

Отвън Марсиак повдигна сериозното си лице към нея, което я обезпокои, тъй като гасконецът беше по-скоро човек, който посреща с усмивка бедите.

— Нуждая се от теб, Габриел — рече той.

Държеше за ръка потънала в сълзи девојка.

16.

Каретата взе Рошфор от площад „Кръст Траоар“ и след кратък разговор с граф Дьо Понтеведра, скоро го остави пред скелетата, покриващи фасадата на Кардиналския дворец. Извънредният посланик на Испания поиска спешно тази тайна среща. Той обеща да направи важни разкрития и не излъга.

* * *

В едно от фойетата на Кардиналския дворец Ла Фарг и Сен Люк чакаха. Бяха безмълвни и замислени, осъзнаваха колко важна е аудиенцията, която Негово Преосвещенство щеше да им даде. Без гаранция за успех, единственият им шанс да спасят Анес минаваше през Маланконтър, когото Ришельо пазеше и с когото несъмнено нямаше да се раздели лесно.

След като дълго размишлява, Сен Люк стана от пейката и се приближи към Ла Фарг, който гледаше прав през прозореца.

— Намерих това при Сесил — рече той доверително.

Подаде разпечатано писмо, написано на пожълтяла хартия.

Старият благородник сведе поглед, поколеба се и го взе.

— Какво е това?

— Четете, капитане.

Той се зачете, строг и изпънат, обзет от вълнение, което не позволи да се забележи. След това сгъна писмото, пхна го в ръкава си и рече:

— Ти си го чел.

— Беше отворено и ако знаех какво съдържа, нямаше да го прочета.

— Прав си.

— Нищо не съм казал на другите.

— Благодаря.

Ла Фарг отново погледна към градините на Кардинала, където работници продължаваха да градят басейни. Дървета с корените в големи керамични саксии пристигаха с каруци.

— Знаехте ли, че имате дъщеря, капитане?

— Знаех.

— Защо го скрихте?

— За да я защитя и да запазя честта на майка й.

— Ориан ли?

Ориан дьо Лувесиен, съпругата на този, който — докато извърши предателство при обсадата на Ла Рошел — беше най-добрият приятел на Ла Фарг.

— Да. И двамата с Лувесиен я обичахме, но тя избра него. И след това дойде тази нощ, когато...

Ла Фарг въздъхна, не завърши изречението, но добави:

— Така се роди Ан.

Сен Люк кимна с глава, невъзмутим зад червените стъкла на очилата си.

— Според вас защо Ориан е написала това писмо?

— Вероятно е искала един ден Ан да разбере кой е баща й...

— Може би дъщеря ви е пристигнала в Париж с надеждата да ви намери...

— Да. Може би.

Изскърца врата и Рошфор премина през фойето с бърза крачка, без да им обърне внимание. Той никога не чакаше ред, за да бъде приет от Кардинала.

— Това не ми харесва — измърмори мелезът.

* * *

В големия си и луксозен кабинет Ришельо разговаряше с отец Жозеф, когато Рошфор влезе и ги прекъсна. Те говореха за Ленкур, тъй като нямаха вести от него.

— Простете ми, че нахлух така, Ваше Преосвещенство. Но нося важни новини.

— Слушаме ви.

— Граф Дьо Понтеведра току-що ме информира, че кавалерът Д'Иребан е в Мадрид. Смяташе се, че е изчезнал, но той решил да се върне в Испания по свой собствен почин и без да се обажда на никого.

Кардиналът и отец Жозеф размениха многозначителни погледи: те не повярваха нито дума от онова, което чуха. След това Ришельо се изтегна във фотьойла си и въздъхна:

— Дали вестта е вярна, или не — рече капуцинът, — мисията на Остриетата вече е безпредметна, Ваше Преосвещенство...

Замислен, Ришельо се съгласи.

Все пак той помълча известно време, прецени всички обстоятелства и едва тогава заключи:

— Прав сте, отче. Нека влезе капитан Ла Фарг.

17.

В двореца на Ястреба, където Марсиак ги изпревари с четвърт час, Ла Фарг и Сен Люк намериха Остриетата, събрани в голямата зала.

— Ришельо отказа — обяви капитанът още щом влезе.

Съкрушени, всички се смълчаха, а Ла Фарг си сипа чаша вино и я изпи наведнъж.

— Той знае ли... — започна Балардийо с треперещ от гняв глас. — Знае ли, че Анес е в опасност? Знае ли, че е пленничка на Черния нокът? Знае ли...

— Всичко знае! — сухо отвърна Ла Фарг.

После добави с по-равен тон:

— Наясно е, тъй като аз му разказах какво е положението.

— И въпреки това отказва да ни предаде Маланконтър.

— Да.

— Този път Негово Преосвещенство доста бързо ще ни изостави — отбеляза Лепра, чийто мрачен поглед бе потънал в спомените, откъдето изникна смразяващият силует на Ла Рошел.

— Но има и още нещо, нали? — обади се Алмадес от един ъгъл, където се беше опрял до стената със скръстени ръце. — Ришельо не се е задоволил само с отказа да разговаряте с Маланконтър...

— Не — призна капитанът на Остриетата.

Той замълча за миг и заяви:

— На нашата мисия е сложен край. Твърди се, че кавалерът Д'Иребан се е върнал в Мадрид. Така че не е необходимо разследването тук, в Париж, да продължи.

— Но Иребан не съществува! — възкликна Марсиак. — Той и Сесил винаги са били едно и също лице! Как би могъл да се намира в Испания в този момент?

— Така ни беше заявено. Поне ако може да се вярва на извънредния посланик на Испания.

— Абсурд! — отсече Лепра. — Не е възможно Кардиналът да е повярвал на тази лъжа...

— По молба на Испания Ришелъо ни повери тази мисия и пак по нейна молба ни я отнема. Преговорите, които в този момент се водят в Лувъра, са много по-важни от нас. Франция трябва да се хареса на Испания. И да внимава да не я раздразни...

— Затова искат да забравим дори за съществуването на Д'Иребан — намеси се Марсиак. — И на Маланконтър. И на Черния нокът, който плете интриги в сърцето на кралството ни!

— Заповядват ни — подчерта Ла Фарг.

— Нима ще изоставим Анес? — запита Балардийо.

— За това дори не стана дума.

Лепра стана и въпреки ранения си крак не можа да се сдържи да не обиколи нервно залата.

— Маланконтър остава най-добрата ни възможност да намерим Анес в най-кратък срок — рече той, размишлявайки на висок глас.

— Кардиналът благоволи само да каже, че Маланконтър е затворен в „Шатле“ в очакване да бъде изпратен в затвора на замъка „Венсен“ — обясни Сен Люк.

Лепра спря да се разхожда.

— Ще ида да говоря с Маланконтър — заяви той.

— Но той е пазен зорко! — възкликна мелезът. — Никой не може да го посети без специална заповед.

— Аз съм само в отпуск от отряда на мускетарите. Все още мога да нося мантията и господин Дьо Тревил няма да ми откаже помощ.

Всички замълчаха, за да преценят доколко е възможно осъществяването на подобна идея.

— Добре — рече Ла Фарг. — Да приемем, че успееш да стигнеш до Маланконтър. И после? Нямах какво да му предложиш в замяна на сведенията, които ще искаш от него.

— Оставете ме да му река две думички — предложи Балардийо и стисна юмруци.

— Не — отговори Лепра. — Маланконтър и моя милост сме почти стари познати. Нека се опитаме да осъществим плана ми...

* * *

По-късно, докато Лепра се приготвяше, Ла Фарг задържа Марсиак за лакътя.

— Намери ли Сесил?

— Да. В болницата „Свети Луи“ до мъжа, когото обича, както предполагам. Тя е подслушвала на вратата, когато ни казахте, че Кастила агонизира там. Избягала е от двореца, за да иде при него.

— Сега на сигурно място ли се намира?

— На улица „Жабешка“. Никой няма да отиде да я търси в публичен дом, а Габриел и момичетата знаят как да се погрижат за нея.

— Мислех, че ти и Габриел сте...

— Скарани ли? — усмихна се широко гасконецът. — Да, малко... Да кажем, че тя не беше много щастлива, като чу, че ще се върна на служба под вашето командване. Много добре помни как свърши всичко това миналия път.

Замълча, размисли и като повдигна рамене, заключи:

— В края на краищата нейна работа е да реши дали да се омъжи за някой галантерист.

И се обърна, за да си тръгне в отлично настроение, когато капитанът го повика:

— Марсиак!

— Да?

— Благодаря.

Заинтригуван, гасконецът смръщи вежди, но не отговори нищо.

18.

В „Шатле“ надзирателите и персоналът застъпваха на смяна в пет часа вечерта. Сложил синята си мантия със сребърни кръстове, украсени с лилии, Лепра пристигна дващсет минути по-рано на пропуска, показа документа, подписан лично от господин Дьо Тревил, капитан на мускетарите на Негово Величество, и беше отведен до килията на Маланконтър. Мъжът беше тикнат в Ямата, една от единичките в подземиеото. Тук царяха влага и смрад на гнило, пагубни за здравето и за смелостта дори на най-издръжливите.

Тъмничарят подаде фенера си на Лепра, каза му, че ще чака в другия край на коридора, и затвори вратата. Светлината беше слаба. Тя едва проникваше в зловещия зандан, но беше достатъчна, за да заслепи затворника. Мръсен и грохнал, миришещ на урина и на изпражнения, той седеше върху разпръснатата слама, опрял гръб до стената, към която беше окован за китките. Положението му го принуждаваше да стои с вдигнати нагоре ръце, а русите му коси провисваха пред лицето.

— Лепра? — рече и присви зениците си. — Ти ли си, кавалере?

— Да, аз съм.

— Много мило, че дойде да ме посетиш. Искаш ли малко застояла вода? Мисля, че се намира и крайче хляб, което плъховете не са изгризали...

— Дойдох да говоря с теб.

Мускетарят премести рапирата си от драконова кост назад, клекна пред Маланконтър и остави фенера помежду им.

— Знаеш ли какво те чака? — попита той.

— Готов съм да се обзаложа, че скоро ще ми зададат много въпроси.

— Ще отговориш ли?

— Стига да мога да спася живота си.

— Тогава говори. Ако ми кажеш каквото е нужно, ще ти помогна.

Маланконтър се опита да се ухили, но усмивката му се превърна в гримаса, която подчерта белега на ръба на фините му устни.

— Съмнявам се, че си в състояние да ми предложиш нещо, кавалере.

— Лъжеш се. Онези, които ще дойдат след мен, ще ти поставят същите въпроси, но по съвсем друг начин. В „Шатле“ има достатъчно палачи...

— Кардиналът няма веднага да ме подложи на мъчения. Той първо ще поиска да разбере дали съм готов да разкажа онова, което ми е известно. Ще отговоря утвърдително и ще се отнесат добре към мен. Аз не съм герой, Лепра. Напълно съгласен съм да съдействам и се нуждая само от малко уважение.

Клекналото положение беше много неудобно за него заради раненото му бедро. Лепра стана, откри в ъгъла табуретка, седна, но остави фенера там, където си беше.

— Работиш за Черния нокът — рече той.

— Не точно. Работя за един благородник, който може би... Ти служиш на един господар, аз — на друг.

— С тази разлика, че аз съм свободен да ида където искам...

— Вярно е.

— Кой е този благородник?

— Много добър въпрос.

— Агентите на Кардинала няма да схванат разликата. За тях ти си служител на Черния нокът.

— А това прави още по-ценна скромната ми личност, нали?

— Никога няма да излезеш оттук.

— Не се знае...

Мускетарят въздъхна, замисли се как да убеди човек, който беше изгубил всичко и на когото нямаше какво да предложи. Ако не успееше да принуди Маланконтър доброволно да се разприказва, единственото възможно решение на въпроса го смущаваше силно.

Но нали ставаше дума за живота на Анес.

— Кардиналът не знае за появата ти тук, нали? — запита го затворникът. — Хайде казвай, какво те води насам?

— Ще ти предложи една сделка, от която не би могъл да се откажеш.

* * *

Навън, пред „Шатле“ чакаха Ла Фарг и Алмадес. Те бяха пристигнали пеша, а останалите Остриета пазеха конете по-далече, в началото на улица „Сен Дьони“.

— Вярвате ли, че Лепра ще успее?

— Да се надяваме.

Размениха само тези думи, бяха изпълнени с тревога, непрекъснато следяха колко е часът и наблюдаваха кой излиза от огромната и всяваща ужас крепост.

Най-накрая, когато камбаните отброиха, че е минал половин час, видяха, че се появи широкопола шапка, а под нея — мантията на куцащ мускетар.

— Куца не с крака, който е ранен — отбеляза Алмадес.

— Какво значение има това?

Хвърлиха се и обградиха Маланконтър колкото е възможно по-близо, но без да привличат внимание.

— Ще бъдеш свободен едва след като ни разкажеш всичко, което искаме да научим — рече му Ла Фарг с твърд глас.

— И откъде да зная, че след това няма да ми погодите мръсен номер?

— Аз съм гарант. Но ако се опиташ да се измъкнеш...

— Разбрах.

Бързо се насочиха към Остриетата и към конете, като се бояха някой от пазачите при портите на „Шатле“ да не се опита да ги спре.

— Кой сте вие? — запита Маланконтър. — И как успяхте да организирате бягството ми?

— Възползвахме се от смяната на стражите — обясни Ла Фарг, като същевременно хвърляше дискретни погледи наоколо. — Онези, които са видели Лепра да влиза, са различни от надзирателите, които са го пуснали да излезе. Шапката, мускетарската мантия, пропускът, подписан от господин Дьо Тревил, и бялата рапира свършиха останалата работа. Впрочем трябва да ми ги върнеш.

— А Лепра? Не се ли безпокоите за него?

— Разбира се.

— Как ще излезе на свобода?

— Може би никога няма да успее.

19.

Вероятно вече бе станало осем часа вечерта и падаше мрак. Все така в плен, Анес видя достатъчно, за да разбере какво ще се случи в големия укрепен замък. Подготовката завърши. От двете страни на платформата под небето бяха разположени три реда пейки, застлани с черен плат. Върху платформата беше поставен жертвеник пред голяма велурена възглавница. Вдигнаха високи хоругви, декорирани с позлатена драконовска руна, които вятърът развяваше. Факли осветяваха сцената и кладите бяха подготвени да пламнат. Мъжете и драките, които подредиха всичко, не бяха работници, а наемници, командвани от Савелда, под ръководството на много млад и много елегантен рус кавалер, когото Анес не познаваше и към когото се обръщаха с „маркизе“: името му беше Ганиер. Когато изпълниха задачата си, наемниците, които не бяха на стража, се събраха около лагерния огън, далеч от декора, който подготвиха, близо до конюшната и до навеса за виверните, в подножието на отчасти срутената крепостна стена.

От един час насам пейките се изпълваха с мъже и няколко луксозно облечени жени, чиито коне и карети бяха оставени при главната врата на замъка. Носеха черни домина, както и воали от червена дантела, които покриваха устните и брадичките им. Видимо неспокойни, те бяха замрели в очакване и почти не разговаряха.

Анес знаеше защо.

Тя никога не беше присъствала на подобна церемония, но имаше представа за нея благодарение на послушничеството си при Белите дами, религиозния орден, който трябваше да предпази кралството от драконовата зараза. Черният нокът — чиято бъдеща страх емблема украсяваше хоругвите и дори бе гравирани в дървото на жертвеника — не беше обикновено тайно общество. Ръководено от дракони магьосници, то основаваше властта си върху древни ритуали, осигуряващи непрекословната вярогност на посветените, като ги привързваха духовно към едно по-висше съзнание, това на Прастария дракон, който проникваше в същността им. Впрочем една ложа на

Черния нокът беше нещо много повече от обединение на заговорници, жадни за могъщество и богатство. Тя беше продукт на ритуал, позволяващ на фанатичното съобщество да се превърне в инструмент и приемник на душата на Прастария дракон — той от този момент отново оживяваше благодарение на хората, които му посвещаваха част от себе си, и пак упражняваше своята власт над земята, откъдето някога беше изгонен. Тази церемония можеше да бъде ръководена само от дракон, познавач на великите тайни на драконовата магия. Беше необходима и много рядка реликва, Сфера на душата, откъдето в точния момент щеше да бъде освободена душата на Прастария дракон.

Малко преди това Анес видя да пристига черна карета. Елегантна дама с воал на лицето и червено-сива рокля слезе, съпроводена от някакъв благородник. Той оправи маската си и когато леко я повдигна, Анес, изпълнена с изненада, успя да зърне лицето му: беше Сен Жорж, капитанът на гвардейците на Кардинала. Той и жената се увериха, че приготовленията са завършени, а след това към тях се присъединиха Ганиер и Савелда, с които размениха няколко думи и се обърнаха към руината, където държаха Анес, в подземие на бивша фурна за хляб. Затворничката бързо се отдръпна от прозорчето, за момент си помисли, че ще дойдат да я навестят, но каретата потегли, отведе всички, с изключение на Савелда, насочи се към главната кула на замък и премина по подвижен мост над обраслия с хрусталаци защитен ров.

Тъй като знаеше, че церемонията няма да започне, преди да падне мрак, Анес реши да изчака спускането на здрача, за да действа, като се възползва от нощните сенки.

Моментът настъпи.

Във вече тъмното мазе тя се обърна към тлъстата и мръсна жена, която я пазеше, но всъщност беше забила нос в ръкоделието си. Дебеланата беше първото препятствие, което трябваше да преодолее. Следващото беше заключената врата и часовият, поставен предвидливо от Савелда пред нея.

— Жадна съм — рече тя, за да привлече вниманието на надзирателката си.

Дебеланата присви рамене.

— Нима нямам право дори на чаша вино? — настоя Анес с невинен глас.

Жената се замисли, поколеба се, представи си розовата амброзия и облиза с език устните си, изпълнена с желание.

— Плащам скъпо за чаша студено вино. Вземете, това е ваше, ако го искате...

Анес свали един от пръстените си и ѝ го подаде. В погледа на дебеланата алчността се смеси с желанието. Но продължаваше да се колебае.

— Заслужили сме малко винце, нали? В края на краищата, от дълги часове сме затворени тук.

Дебеланата присви клепачи, още веднъж облиза устните си, а устата ѝ беше пресъхнала. Остави плетката си, промърмори нещо, което приличаше на одобрение, стана и почука на вратата.

— Какво има? — запита стражът от другата страна.

— Жадни сме — изрече жената.

— Хубава работа!

— Иди ни потърси една бутилка.

— И дума да не става.

— Тогава мен ме пусни.

— Не.

Макар и бясна от яд, дебеланата беше готова да се откаже, когато Анес се приближи към нея и отново ѝ показа пръстена.

— Момичето може да си плати.

— С какво?

— С пръстен. Златен.

След малко Анес чу, че някой вдига дървената греда, с която бе залостена вратата.

Тя се усмихна леко.

— Покажи — рече мъжът и отвори.

Подир няколко минути Анес се озова под мрачното, озарявано от огньовете небе, облечена с дрехите на пазача си и екипирана с неговите оръжия. Техният собственик лежеше в подземие, с кука за плетене, забита в околото му чак до мозъка. Дебеланата се беше проснала недалеч от него, а втората кука стърчеше от врата ѝ.

Анес внимателно огледа околността, нахлупи шапката върху главата си и се отдалечи леко приведена, молейки се никой да не я спре. Видя, че идва маскиран кавалер, който размени няколко думи със Савелда, без да слиза от седлото, след това потегли към главната кула.

Тя пое в същата посока.

20.

Пристигнал по мрак, Ленкур откри големия укрепен замък, осветен от огньовете и фенерите. Преминавайки оттам, той разгледа мястото, където щеше да бъде проведена церемонията по посвещаване, обърна внимание на чакащите да бъдат посветени — маскирани като него, — мерна Савелда и насочи коня си нататък.

— Забавихте се — каза испанецът, щом го разпозна.

— Сигурно са станали нетърпеливи.

— Да, така е. Ей там са.

Савелда му посочи импозантната основна кула, а Ленкур поблагодари с кимване, преди да продължи пътя си, без да забележи, че го следят.

Закъсня, понеже, след като изложи пред испанския посланик условията на Черния нокът, напразно чакаше Виелиста. Мъжът не се появи в мизерната кръчма в най-старата част на Париж, където обикновено се срещаха, и притиснат от отлитащото време, Ленкур трябваше да си тръгне. Затова никой в Кардиналския дворец не знаеше къде се намира в този момент.

Главната кула всъщност се състоеше от три масивни кули, обединени от високи колкото тях крепостни стени, така че се образуваше плътно обграден триъгълен двор. Замък в замъка, до който се стигаше по спускащ се мост, а човек непременно се изпълваше с чувство на потиснатост.

След като остави коня си в двора до черна каруца, Ленкур влезе в единствената кула, която наемниците и работниците бяха осветили. Макриз Дьо Ганиер го чакаше.

— Голямата вечер настъпи — рече той. — Някой иска да се срещне с вас.

Ленкур все още не знаеше дали ще удовлетворят молбата му да бъде посветен.

Той последва Ганиер по вита стълба, която пълзеше нагоре, а голите ѝ стени се озаряваха от пламъка на разположените тук и там факли. Те се изкачиха три етажа, изпълнени с плъзгащи се сенки и с

мълчание, влязоха в малка стаичка без прозорци, в която горяха три големи канделабъра. Маркизът потропа на някаква врата, веднага я отвори и мина преди Ленкур.

Разположена на върха на кулата, залата имаше още две врати и три островърхи прозореца, които гледаха към вътрешния двор. Завеса прикриваше някаква ниша. Седнала на стол, пред канделабрите ги очакваше руса и маскирана млада жена, с рокля в сиво и червено. Великолепно черно драконче със златисти очи се беше разположило на рамката на стола. Богато облечен, капитан Сен Жорж стоеше от дясната ѝ страна, а Ганиер се настани отляво, докато Ленкур, по инстинкт, остана до току-що затворилата се зад гъба му врата, между двама наемници на пост.

Той свали маската си с надеждата, че жената ще го последва, но тя не стори нищо подобно.

— Срещаме се за първи път, господин Дьо Ленкур — заяви виконтеса Дьо Маликорн.

— Така е, госпожо — отговори той. — Но имам чувството, че не ме приемате на драго сърце.

— Не сте прав — отвърна тя, без да го слуша повече, — тъй като зная много приятни неща за вас. Поне ако може да се вярва на господин Дьо Сен Жорж... И дори на господин Дьо Ганиер, който обикновено е крайно подозрителен — той също ми каза, че сте... рядък индивид.

Като изслуша комплиментите, Ленкур допря лявата си ръка до гърдите и леко се поклони. Но това предисловие не приспа подозренията му. Той усещаше, че го грози опасност.

— Обаче — каза виконтесата — вашите амбиции изглеждат доста прекалени. Тъй като вие държите на всяка цена да бъдете посветен, нали?

— Положението ми е изключително деликатно, госпожо. Вярвам, че винаги съм проявявал безукорна вярност и сега съм принуден да разчитам на помощта на Черния нокът срещу Кардинала.

Ленкур знаеше, че в този момент играе хазартно.

— В известен смисъл, господине, искате да ви се плати за услугите...

— Да.

— Добре.

Виконтесата направи жест с ръка и Сен Жорж дръпна рязко пердето, което закриваше нишата, а зад нея се оказа Виелиста, полугол и кървящ, може би мъртъв. Окован към стената, дрипавият старец висеше безжизнен на ръцете си.

Тази гледка разтърси Ленкур. За по-малко от секунда той разбра, че е разкрит, че свръзката му беше проговорила, след като го бяха измъчвали, и че Черният нокът вече нямаше да повярва на скроената от Ришельо манипулация срещу него.

Манипулация, чийто инструмент беше Ленкур и сега можеше да се превърне в жертва.

Той удари силно и внезапно един от наемниците в адамовата ябълка, завъртя се, за да изрита с коляно другия в слабините, хвана главата му с две ръце и пречупи врата му. Сен Жорж го нападна с извадена рапира. Ленкур избягна удара, наведе се, за да мине под ръката му, изправи се и го сграбчи откъм гърба, принуди го да замре, като опря кинжал до гърлото му.

Виконтесата се надигна инстинктивно и Ганиер я закри с тялото си, насочил пищов към противника. Изнервено, дракончето се изплю и разпери криле, но остана прилепено към рамката на стола.

— Ще го заколя само ако мръднете — заплаши Ленкур.

Младата жена го изглежда...

... и помоли Ганиер да отстъпи. Той обаче не престана да държи Ленкур и жертвата му на мушка.

Сен Жорж трепереше, едва дишаше, не смееше да преглътне. На земята наемникът със смазаната адамова ябълка се гърчеше и стенеше ужасно. Всички очакваха той да умре и да се възцари тишина.

Това продължи сякаш цяла вечност.

* * *

Историята започна в Мадрид, където Арно дьо Ленкур, вече на служба при Кардинала, беше настанен като частен секретар и довереник на аристократ изселник, посредством когото Франция официално общуваше с испанската корона. Един агент на Черния нокът се сближи с него по време на двегодишната му мисия и отгатвайки с кого си има работа, Ленкур веднага информира Ришельо с

тайно писмо. Кардиналът му нареди да продължи играта, но без да се компрометира прекалено много: трябваше противникът да движи пионките си съвсем спокойно. Ленкур си позволи няколко прояви на добра воля спрямо Черния нокът, а организацията от своя страна, тъй като се боеше да не провали възможния и обещаващ успех, не поиска кой знае колко много от него. Нещата не стигнаха по-далече, докато той се върна в Париж.

Приет сред гвардейците на Кардинала, Ленкур бързо получи чин енсин. Той не можа да разбере дали това внезапно издигане по служба беше награда за верността му, или беше с цел да възбуди алчността на Черния нокът. Както и да е, след дълго мълчание организацията се свърза с него посредством маркиз Дьо Ганиер. Благородникът му разкри за кого са предназначени сведенията, които предаваше в Испания. Даде му да разбере, че вече е много късно и няма начин да се откаже. Трябваше да продължи да служи на Черния нокът с ясно съзнание за мисията си. Нямахше да съжалява, щеше да бъде възмезден.

Със съгласието на Ришельо, Ленкур се престори, че приема, и в продължение на месеци предаваше на новите си господари внимателно подбрани сведения, като спечели доверието им и се издигна в сенчестата им йерархия. Задачата му беше да открие този или тази, които ръководят зараждащата се ложа на Черния нокът във Франция. Също така трябваше да им попречи да постигнат целите си и да демаскира шпионина, който несъмнено действаше на високо равнище в Кардиналския дворец. Бяха взети много сериозни предпазни мерки. Ленкур не общуваше с Ришельо по обичайните тайни канали — дори Рошфор не подозираше нищо. Единственият му контакт беше със стария Виелист, с когото се срещаше в окаяна кръчма и за когото не знаеше абсолютно нищо, освен че Кардиналът му вярваше безпрекословно.

Но тази комедия не можеше да продължава до безкрай. Тъй като предаваше не толкова съществена информация, колкото на пръв поглед изглеждаше, и понеже тя винаги обслужваше в по-голяма степен Франция, отколкото враговете ѝ, Черният нокът най-накрая щеше да отгатне каква игра въртеше той. Трябваше да побърза, и то колкото е възможно повече, защото скоро щеше да бъде създадена френска драконова ложа...

В тесен кръг, като се има предвид, че само отец Жозеф беше в течение на заговора, Ришелъо и Ленкур измислиха дързък план. Енсинът трябваше да бъде заловен. Обвинен в предателство, Ленкур беше арестуван, хвърлен в затвора, а след това — освободен, тъй като заплаши да разкрие много важни документи. Такива документи не съществуваха. Но явно се оказаха достатъчно значими, за да принудят Черния нокът да приеме искането на Ленкур: да го обяви за посветен заради заслугите му.

Впрочем планът не предвиждаше да се стигне чак дотук. Важното беше той да открие водача на Черния нокът във Франция и да научи датата и мястото на голямата церемония за посвещаване. Посредством Виелиста трябваше да информира Ришелъо, за да бъде организиран голям ответен удар.

Но Виелиста не дойде на срещата.

И за това си имаше причина...

* * *

Виконтесата вдигна безразличен поглед към трупа на наемника и се усмихна на Ленкур.

— Ами сега?

Все така изправен пред насочения към него пищов на Ганиер, шпионинът на Кардинала се поколеба, още по-силно притисна Сен Жорж и посочи с брадичка Виелиста.

— Мъртъв ли е?

— Може би?

— Кой го предаде?

Този въпрос не даваше мира на Ленкур. С изключение на него, само Ришелъо и отец Жозеф знаеха каква е ролята на Виелиста в играта. Дори предателят Сен Жорж не подозираше нищо.

— Никой — отговори младата жена.

— Тогава как...

— Не съм толкова наивна, колкото ме смятате, господине. Просто наредих да ви следят.

Ленкур смръщи вежди.

— Кой?

— То — тя посочи с пръст дракончето. — Благодарение на него научих за последната ви среща със стареца. Можете да се досетите какво се случи след това... Всъщност трябва да ви благодаря, че принудихте граф Дьо Понтеведра да отдалечи Остриетата на Кардинала от нас. Но много се опасявам, че това беше последната услуга, която ни оказахте...

Като разбра, че не може да стори нищо друго, освен да се опита да спаси живота си, Ленкур изрита с все сила жертвата си в глезените и рязко го бутна. Сен Жорж политна напред и се строполи в ръцете на Ганиер. Но той успя да стреля и улучи шпионина на Кардинала в рамото, докато се промъкваше през вратата и се опитваше да я затвори след себе си.

Ганиер се освободи от товара си, но вратата не се поддаде на натиска му, когато се хвърли да настигне беглеца. Той се обърна и погледна безпомощно към виконтесата.

Много спокойна, тя нареди:

— Да оставим на Савелда грижата да търси господин Дьо Ленкур. Ние тримата трябва да свършим доста по-важни неща. Церемонията не бива да закъснява.

21.

С фенер в едната ръка и рапира в другата, Савелда отвори с ритник вратата на празна и пълна с прах стая, слабо озарена от нощния зрак, който се прокрадваше през единственото прозорче. Той огледа помещението от прага, а в това време наемниците търчаха нагоре-надолу по стълбите.

— Тук няма никой! — обяви той. — Продължете издирването. Претърсете основно главната кула. Ленкур не може да е отишъл далече.

След това затвори вратата.

Мълчанието се възвърна и мина малко време, преди Анес да се спусне от гредите на тавана, за които се беше закрепила. Предпазливо долепи ухо до вратата и успокоена се върна назад и погледна през прозорчето. Тя не знаеше кой е Ленкур, и мисълта, че Савелда търси някой друг, а не нея, я поуспокои. Очевидно бягството ѝ все още не беше разкрито. Но бандитите, които претърсваха кулите, бяха не по-малко опасни за девойката.

* * *

Навън, сред руините на укрепения замък, на петдесетина метра от главната кула, ритуалът продължаваше.

Той започна при изгряването на луната, воден от Ганиер, който стоеше гологлав, облечен с церемониална роба. Произнасяше заклинанията на древен драконовски език, неразбираем за аудиторията, но чиято мощ, независимо че смисълът се губеше, проникваше в душите на зрителите. Разтърсени, кандидатите за посвещаване слушаха, обзети от магически плам.

После виконтесата, все така маскирана, се появи тържествено под топлата светлина на факлите и кладите, и зае мястото си пред жертвеника. Настъпи тежка тишина, а през това време Ганиер се приближи до нея и с наведена глава, със скръстени на корема ръце, се

съсредоточи. Тогава тя започна на драконовски език дългата молитва на Прастарите дракони, чиито истински имена произнасяше, и ги призоваваше да защитят събралите се люде. Това продължи дълго, всеки Прастар дракон трябваше да бъде назован с титлата си и да бъдат изредени тесните му семейни връзки. Имената, които изричаше преди всеки панегирик, бяха повтаряни от Ганиер в качеството му на Първи посветен, а след това подети в хор от множеството.

Накрая виконтесата отвори едно ковчеже, поставено върху жертвеника, и извади Сферата на душата, която вдигна високо. Все така на драконовски език, призова Саск'Креш, Прастария дракон, чиято първична същност предизвикваше черни вихри в кълбото. Тя спомена всичките му родители и наследници, всичките му достойнства, всички факти, говорещи за легендарна слава, и докато декламираше, атмосферата се изпълни с нечие колкото възбуждащо, толкова и ужасяващо присъствие, дошло от кладенеца на времето и възкръснало напук на природните закони.

Тогава, начело с Ганиер, последван от Сен Жорж, всички участници в ритуала преминаваха чинно пред жертвеника, падаха на колене през виконтесата, целуваха Сферата на душата, която беше поставена на тяхната височина, след това се изправяха и отминаваха. Посредством тази целувка те изразяваха волята си. Бяха готови да жертват част от себе си, очакваха Саск'Креш да се покаже и да проникне в душите им.

Издадена в транс, виконтеса Дьо Маликорн насочи кълбото към луната. Тя издаде на висок глас някаква заповед. Вихрушки се надигнаха около нея. Над укрепления замък облаците по небето се разпръснаха, сякаш прогонени от центробежна сила. От побелялата Сфера на душата се отделиха сиви и черни спираловидни изпарения. Те се вдигнаха във въздуха, подобни на дълга панделка, а някакъв глух шум се развихри в мрака, постепенно изникна формата на призракен дракон, който нарасна, разпери криле, достигна огромни размери. В течение на векове Саск'Креш беше надвивал смъртта, пленник на Сферата на душата, в която беше концентрирана цялата му мощ. Той триумфираше, почти възстановен напълно, макар опашката му все още да не успяваше да се освободи от реликвата, която виконтесата държеше здраво, а тялото му се мятеше в екстаз. Не му оставаше нищо

друго, освен да приеме властта над душите, предложени му от неговите верни чада.

Никой не чу изстрела, но всички видяха как млечно бялата в този момент Сфера на душата се разлетя на парчета.

Виконтесата изстена и се строполи на земята. Останалите изпаднаха в шок и не знаеха какво да правят, а Саск'Креш нададе ужасяващ вой и се сгърчи. Освободен от реликвата, преди напълно да се възстанови, той се мятеше диво, приличаше на животно, попаднало в клопката на пожар, който се готвеше да го погълне.

Ганиер първи дойде на себе си.

Той се хвърли към изгубилата съзнание виконтеса, клекна, леко я повдигна, убеди се, че диша, и безпомощно се заоглежда наоколо, надявайки се да разбере какво става.

Нима ритуалът се беше провалил?

Небесата отново тъмнееха. Продължавайки да вие, призрачният дракон примираше от болки, а от тялото му се отделяха части, подобни на парцали от мъгла. Проблясваха светкавици, чуваше се буреносен тътен. Пурпурни и златни отражения раздираха мрака. Саск'Креш освобождаваше сила, която търсеше отдушник.

Ганиер видя дракончето на виконтесата, което летеше край тях. Влечугото яростно изръмжа в отговор на проявеното внимание от страна на маркиза и се отправи към главната кула на замъка. Той го проследи с поглед и съзря фината струйка пушек, която излизаше от едно прозорче.

* * *

С все още димящ в ръката пищов, Анес бързаше надолу по стълбата на кулата, откъдето стреля скрита и без да пропусне нито миг от церемонията. Осъзнавайки какво се разиграва там и съмнявайки се, че ще види пукването на зората, тя реши, страх — не страх, да предизвика колкото е възможно по-големи поражения и изчака разгара на ритуала, за да се намеси.

Сега трябваше да оцелее и може би да успее да избяга.

Слезе един етаж по-ниско, стигна на първия и чу чевръсти крачки, които идваха насреща ѝ. Изруга, издърпа стара драперия от

стената и я хвърли като мрежа за риба срещу първите наемници, които се появиха, изрита някого и му счупи челюстта. Жертвата ѝ падна назад и повлече другарите си, всичките бяха обвити в прашната материя, която се опитваха да разкъсат, но не успяваха да се освободят от нея. Тези, които се трупаха след тях, трябваше да отстъпят назад, но изведнъж прозвуча гневният глас на Савелда.

Анес смени посоката и тръгна нагоре, като прескачаше през четири стъпала. Единствената ѝ надежда беше да се изкачи на върха на кулата и да поеме по обиколния път, който свързваше сградите на централната част. Внезапно насреща ѝ се появи самотен бандит. Тя измъкна рапирата си, отби удара му, а след това заби дръжката на пищова си в слабините му и го запрати да си счупи врата по стълбата надолу.

Хората на Савелда бяха по следите ѝ, тя стигна до последния етаж на кулата, когато нечия ръка я хвана за рамото. Един мъж се беше прилепил до стената, край малка вратичка, която почти не се виждаше в полумрака. Анес се озова в началото на тесен коридор, прилепена до човек, който ѝ прошепна:

— Тихо.

Тя не промълви нито дума и не помръдна, а в това време наемниците от другата страна на вратата поеха, без да спират, по пътя между кулите.

— Името ми е Ленкур. Не се бойте.

— От какво да се боя?

Ленкур усети, че острието на кама бавно пълзи между бедрата му.

— Аз служа на Кардинала — прошепна той.

— Търсят ви, господине.

— По това си приличаме. А вие как се казвате?

— Анес. Чух изстрел малко преди да започне церемонията. С вас ли беше свързана пукотевицата?

— В известен смисъл. Елате, те скоро ще се усетят.

Безшумно поеха по тъмния коридор и минаха покрай сводест прозорец.

— Ранен сте — отбеляза Анес, като съзря кървящото рамо на Ленкур.

— Не аз стрелях.

— Можете ли да си движите рамото?

— Да. Почти не е засегнато, куршумът само го одраска. Нищо сериозно.

Преминаха през друга врата и влязоха в коридор, осветяван от правоъгълни прозорци, гледащи към двора. Таванът беше толкова нисък, че не можеха да вървят, ако не се превият одве.

— Този коридор извежда право на обходния път. По него ще стигнем до съседната кула. Вероятно все още не ни търсят там.

— Изглежда, добре познавате района...

— Отскоро.

В края на коридора пак се натъкнаха на врата.

Ослушаха се, отвориха я предпазливо, излязоха зад гърба на постови, когото Ленкур закла и прихвана, за да не се чуе шум от падане. До тях достигна голяма олелия на долните етажи, намериха всички врати заключени и се принудиха да изкачат няколко стъпала и да повдигнат някакъв капак, за да се озоват на покрива.

За щастие, той беше безлюден, независимо че видяха факли и силуети да се движат по един от съседните покриви — този, който Савелда и хората му претърсваха. В бурното небе призрачният дракон беше отстъпил място на могъща, неконтролируема магическа енергия. Алени и златни светкавици цепеха висините. Гръмотевичен тътен пронизваше вътрешностите на хората и заплашваше да срази укрепения замък.

— Бързо! — рече Ленкур.

Под прикритието на бойниците, по обиколния път те се насочиха към третата кула. Движеха се бързо, колкото им беше по силите, без да се обръщат назад, и започнаха да се надяват, че ще се измъкнат благополучно, когато пронизителен вик отекна наблизо: дракончето на виконтесата летеше наравно с тях и сочеше къде се намират. Всички погледи се насочиха натам. Наемниците се вдигнаха като по тревога.

Ленкур насочи пищова си и уби влечугото с един куршум, който му откъсна главата.

— Излишен изстрел — коментира Анес.

— Не съвсем — отговори шпионинът на Кардинала, мислейки си за Виелиста, който бе заловен до вина на дракончето.

Намираха се по средата между втората и третата кула, към която наемниците на Савелда вече летяха. Двата бегълци тичаха под

обстрела на неточните и откъслечни изстрели, пристигнаха първи и се опитаха да вдигнат капака.

Той беше залостен.

— По дяволите! — изруга Ленкур.

Анес прецени положението. Савелда и хората му напредваха от първата кула по обиколния път. Други вече бяха превзели втората и им отнеха възможността за отстъпление. Земята се намираше на петдесет метра разстояние. Нямаше време да разбият капака.

Бяха заловени.

Анес и Ленкур застанаха с опрени един в друг гърбове, приготвиха се да посрещнат ударите на противника... и зачакаха.

Крайно предпазливи, наемниците забавиха ход, наобиколиха ги, а Савелда, спокоен и усмихнат, се приближи.

Кръг от рапири се очерта около бегълците, решени да умрат, но да не се предават.

— Обикновено — промърмори Анес сякаш на себе си — именно в такъв момент злото се появява...

Ленкур я чу.

— Какво казахте? — подхвърли той през раненото си рамо.

— Нищо. Очарована съм, че ви срещнах.

— Аз също.

И помощта се появи от небето.

22.

Замъкът беше потънал в хаос, предизвикан от развихрянето на енергиите, които се освободиха при разрушаването на Сферата на душата. От нощното небе падаха мълнии — те поразяваха дървета и храсти, повдигаха чимове трева, трошаха камъни, рушаха крепостната стена. Една от тях разцепи жертвеника, а Ганиер хвърли церемониалната си роба и побягна, носейки изпадналата в безсъзнание виконтеса. Хора крещяха. Коне цвилеха панически. Адепти и наемници търчаха във всички посоки, без да знаят къде да се скрият и от кого да се пазят.

Защото Остриетата на Кардинала бяха преминали в атака.

* * *

Благодарение на разкритията на Маланконтър, Ла Фарг И дружината му дискретно се появиха в замъка точно когато Анес сложи край на церемонията. Колкото и отчаяна да изглеждаше, тази инициатива им помогна, тъй като вниманието на всички се насочи към големия призрачен дракон. Ла Фарг, който мина по кратък път, ограден с нисък зид, стигна до навеса, където двамата ездачи на виверни, ненужни след като се стъмни, пазеха своите влечуги. С лула в устата, с тежки дисаги през рамо, Балардийо се насочи към крепостната стена, пречупи врата на някакъв пазач и зае мястото му пред главната порта. Сен Люк пък прекрачи безжизненото тяло на убития от него разбойник и се приближи към лагерния огън, около който се бяха събрали петима наемници — изумени, те следяха ужасяващия спектакъл, разиграващ се в небесата. По същото време Марсиак се промъкна в конюшната.

* * *

В основния корпус Анес и Ленкур препусаха от покрив на покрив, за да заблудят хората на Савелда, когато навън първата мълния се стовари над мястото на церемонията. Обхванати от паника, адептите се разпръснаха, скрили глави в раменете си, последваха нови мълнии и наемниците, които охраняваха ритуала, също се изплашиха.

Балардийо реши, че е настъпил идеалният момент за действие. Той бръкна в дисагите, запали фитила на една граната с лулата си и я хвърли слепешката отвъд парапета, до който се беше навел. Веднага я последваха втора и трета, те експлодираха сред викове и сред тътена на свръхестествената буря. Тогава той погледна надолу, със задоволство откри труповете на пазачите, а после съзря виверна, която излетя от навеса. Изправи се и продължи да обсипва тълпата с гранати.

* * *

Наемниците, струпали се около лагерния огън, видяха как в далечината експлодират гранатите, извадиха рапири и...

... се вкамениха.

Един облечен в черно мъж, с очи, скрити зад червените стъкла на кръгли очила, които блестяха на светлината на пламъците, беше застанал зад тях. Той чакаше и беше изпънал ръка, в която държеше рапира. Изглеждаше едновременно небрежен и решен на всичко. Досетиха се, че е там от известно време. Осъзнаха, че трябва да минат през него. И въпреки че имаха опит в сраженията и в кланетата, някакво чувство на боязън ги обзе.

С изтръпнали от страх вътрешности, те си дадоха сметка, че ще умрат.

* * *

Паникьосани под тътена на мълниите, адептите и въоръжените мъже се затичаха към конюшната, но вратите ѝ се отвориха широко, там бушуваше пожар, а освободените от Марсиак коне препуснаха насреща им. Изплашените жребци бутяха и тъпчеха първите

изправили се на пътя им люде, хвърлиха в бяг следващите и цвилеха грозно, летейки на всички страни.

Силуетът на гасконеца се откри сред пламъците, той се измъкна оттам също с рапира в ръка. Светкавично се справи с неколцината оцелели, преряза едно гърло, прониза нечия гръд, смаза лицето на друг.

Като се възползва от секундата отдих, той вдигна очи към полудялото небе, след това забеляза Сен Люк, който бързо се отдалечаваше и спираше само за да срази изправилите се насреща му наемници. Внезапно мелезът се обърна към Марсиак и му посочи мрачното туловище на централната кула, към което тръгна. Гасконецът го разбра, пое след него, но преди това се наложи да елиминира двама нови противници.

* * *

Обкръжени на кулата, Анес и Ленкур смятаха, че краят им е дошъл, когато хвърлени отвисоко гранати с горящи фитили полетяха към смаяните наемници, предизвикаха панически бяг и експлодираха една след друга в облаци от барут; те успяха да разкъсат всички онези, които не смогнаха достатъчно бързо да се оттеглят към обходния път.

Изправена на задните си крака, пляскайки с криле, за да намали скоростта си, една виверна кацна на покрива.

— Капитане! — възкликна Анес, като видя кой язди влечугото.

— Бързо! — нареди Ла Фарг.

Подаде й ръката си в ръкавица, но младата жена посочи Ленкур.

— Той също ще дойде.

— Какво? Не! Много ще натежим!

— Той също ще дойде!

Не беше нито мястото, нито времето да спорят: около тях наемниците отново се скупчваха.

Анес и Ленкур се качиха зад Ла Фарг, който дръпна поводите и виверната потегли. Тя направи няколко тежки крачки към парапета. Виждайки, че пляквата му се измъква, Савелда изтича към тях, прицели се, изкрещя на хората си да се пазят и стреля. Куршумът от пищова му премина през дългия врат на виверната точно когато тя се хвърли в бездната. Влечугото потрепери. Изненадата, болката и

прекалено тежкия ѝ товар я принудиха да започне да пада. Тя разпери криле едва когато земята приближаваше, и Ла Фарг с всички сили се стараше да я командва. Виверната успя да полети в последната секунда. Коремът ѝ се отърка в паветата. Острите ѝ нокти одраскаха камъка и полетяха искри. Премина през малкия двор, без да има възможност да се издигне нависоко. Ла Фарг успя само да я насочи към вратата на основната кула. Влечугото с бясна скорост се опита да префучи под свода. Но тялото му беше много едро. Ударът строши кожените му криле. Виверната изръмжа от болка. Подобно на хвърлен по наклон огромен камък, тя премина по спуснатия подвижен мост. Преобърна се сред вихрушка от кръв и прах. Изхвърли ездачите си. Накрая се строполи върху една от запалените за церемонията клади.

* * *

Балардийо видя как виверната изхвърча от основната кула и три тела полетяха във въздуха.

— Анес! — изрева той, преди влечугото с пречупени криле да падне в кладата.

Прескочи парапета, озова се шест метра по-ниско и продължи да тича, без да усеща болката в изкълчения си глезен. Двама наемници драки го атакуваха. Той не забави ход, не извади рапирата си. Свали от рамото все още пълните с гранати дисаги, развъртя ги над главата си, разби нечие слепоочие и премаза друга люспеста челюст. Отново си плю на петите, разблъска всички, които се изпречваха на пътя му, и не спря да повтаря:

— Анес!... Анес!...

Видя Ла Фарг, който се изправяше, и отиде към него.

— Анес! Къде е Анес?

Капитанът, все още замаян, се олюляваше. Той премига и едва не се строполи на земята. Балардийо го задържа.

— Капитане! Къде е тя? Къде е Анес?

— Аз... Аз не зная...

Пристигна Марсиак.

— Какво става? — попита той, опитвайки се да се предпази от мълниите и от заслепяването, предизвиквано от магическите

светкавици.

— Търся Анес! — обясни старият войник с ужас в гласа. — Тя е някъде тук! Помогни ми!

* * *

Гримасничейки, виждайки света като през мъгла, Ленкур стана мъчително, първо на ръце и на колене. Започна да кашля, изплю пръст и кръв.

След това се изправи в цял ръст.

Около него хаосът на приключващото сражение се смесваше с вихъра на невиданата буря. Разрушителните мълнии ставаха все по-могъщи и ужасяващ тътен разтърсваше самите основи на замъка, а камъните от стените се рушаха. Вече никой не помисляше да води битка. Всички търсеха път за спасение. Малкото оцелели сред адептите и наемниците от Черния нокът се стичаха към вратата, която Балардийо вече не защитаваше с гранати.

Ленкур също би се втурнал да бяга.

Но трябваше да изпълни една последна задача.

* * *

С все така безжизнената виконтеса в ръце, Ганиер пристигна в двора на главната кула едновременно със Савелда и с неговите хора, които слязоха от горните етажи.

— Нападнаха ни! — възкликна подгизналият от пот Ганиер.

— Да — отговори едноокият испанец. — И се провалихме...
Дайте ми я.

Пое натежалата виконтеса.

Маркизът не го спря, прекалено замаян, за да протестира.

— Трябва да бягаме! — рече той. — Все още има време. Бързо!

— Не.

— Какво?

— Не и вие. Вие оставате.

— Но защо?

— За да осигурите отстъплението ни... Да ни предпазите от него.

Ганиер се обърна.

Сен Люк влизаше през свода, въоръжен с рапира и с кама в лявата ръка.

— Ти и ти, идвате с мен — посочи двама наемници Савелда. — Останалите, вървете с маркиза.

И последван от избраните мъже, изчезна през една врата, като остави благородника и четирима бойци в двора.

Ганиер се опита да отвори вратата: тя не поддаде. Тогава погледна към мелеза, който смело се взря в него и се усмихна на наредените в редица убийци, сякаш те бяха незначително препятствие, което само временно ги разделяше. Тази мисъл проникна в съзнанието на маркиза и той почувства, че го е страх.

Грабна някаква рапира от един труп, паднал от високото, и извика:

— Нападайте!

Също смутени от спокойствието на Сен Люк, предвещаващо зло, наемниците изтръпнаха, но се хвърлиха напред. Мелезът отклони две остриета с рапирата си, заби камата в корема на първия си противник, завъртя се и преряза гърлото на втория. Мълниеносно се наведе и избегна удара на един драк, промъкна се под ръката му и успя да го претърколи през рамото си. Той падна тежко по гръб, а Сен Люк отстъпи назад, за да пониже гърдта на последния наемник. След това, завършвайки гибелния си танц, повдигна вертикално рапирата си и без да гледа, прикова драка към земята.

Невъзмутим, мелезът измери с поглед Ганиер.

* * *

Под навеса остана само една виверна, която несъмнено щеше да избяга, ако не беше вързана. Сен Жорж я оседла и вече беше стъпил с единия ботуш на стремето, когато ясно чу:

— Отдръпни се.

Ранен, окървавен, Ленкур стоеше на няколко метра зад него и беше насочил пищов към гърдите му. Трудно му беше да държи очите

си отворени, но в тях светеше фанатичен блясък.

— Изпълнявай — продължи той. — Откога чакам удобна възможност да ти пръсна мозъка.

Без да прави резки движения, Сен Жорж свали крака си от стремето и разпери ръце. Но не се обърна. И не се отдалечи от виверната и от пищовите, втъкнати в кобурите на седлото. Пищови зад гърба му, които Ленкур не успяваше да съзре.

— Можем да се разберем, Ленкур.

— Съмнявам се.

— Аз съм богат. Много богат...

— Златото ти е цената на твоята измяна. Колко верни мъже умряха по твоя вина? Несъмнено последните ти жертви бяха куриерите от Брюксел, чиито маршрути ти съобщиха на Черния нокът. Ами преди тях?

— Златото си е злато. Блясъкът му не се променя.

— Твоето няма да ти потрябва там, където ще отидеш.

Внезапно Сен Жорж се обърна с пищов в ръка.

Чу се изстрел.

И Ленкур видя как предателят се свлича на земята с пробито око и отнесена от куршума задна част на черепа.

След това той се насочи към оседланата виверна.

* * *

Бурята се развихри още повече. Торнада от енергия се издигаха от земята, а мълниите падаха всяка секунда и образуваха дълбоки кратери. Замъкът сякаш беше подложен на артилерийска канонада, която целеше да го разруши.

— Тук! — изрева изведнъж Ла Фарг.

Той се наведе над току-що намерената Анес и повдигна главата ѝ. Младата жена беше в безсъзнание. Косите ѝ бяха целите в кърви. Но тя дишаше.

— Дали...? — цял треперещ запитва протичалият Балардийо.

— Не. Жива е.

От една пробойна в крепостната стена изникна кавалер. Беше Алмадес, който водеше със себе си конете на Остриетата. Отлични

бойни жребци, които, за щастие, не трепваха от грохота на сраженията.

— Анес не е в състояние да язди! — заяви Ла Фарг.

— Аз ще я нося! — отсече Балардийо.

Близо до тях падна мълния и ги покри с димяща пръст.

— Гледайте! — извика гасконецът.

Черната карета на виконтесата се появи от главната кула, карана от Сен Люк.

— Бъди благословен, Сен Люк — промълви Балардийо.

Мелезът спря каретата точно пред тях. Той трудно удържаше впряга. Конете цвилеха и подскачаха при всеки тътен, а колата се тресеше дори на място. Марсиак хвана здраво юздите и се опита да ги укроти.

Ла Фарг успя да отвори вратата и видя нечие лице.

— Вътре има някой!

Това беше Ганиер. Лежеше в безсъзнание, беше получил рана от рапира в лявото рамо.

— Ново приятелче! — не можа да спести иронията си Сен Люк.
— Хайде! Бързо!

Балардийо грабна Анес на ръце и влезе в каретата. Ла Фарг затвори вратата след тях и смушка коня, който му предаде вече възседналият седлото гасконец.

— Напред! Скоро тук ще настъпи самият ад!

Сен Люк успя да подкара впрегнатите животни. Кавалерите язدهа отстрани и отваряха път на каретата, която се отдалечаваше в галоп. Като по чудо изплъзващи се от експлозиите, чийто вихър носеше покрай лицата им всевъзможни отломки, те излязоха през вратата точно преди страхотна мълния да я изкърти. Стремително летяха по криволичещия път, безмилостно мачкаха озовалите се насреща им бегълци и оставиха зад гърба си руините, станали жертва на разрушителната стихия от магически енергии.

Изведнъж се възцари ужасяваща тишина и от небето се стовари ослепителна сила. С апокалиптичен тътен тя помете последните останки от замъка и удави в озарението си силуета на една виверна с ездач, която се отдалечаваше в небесата.

* * *

По същото време на четвърт левга разстояние се издигаше желязна ограда сред горичка от млади фиданки. Савелда пръв я премина, като се пребори с острите храсти; последваха го двама души, които носеха виконтесата. Тя беше отново възрастна, завинаги се беше превърнала в старица: лицето ѝ беше набръчкано и съсухрено; кожата ѝ беше изгубила свежестта и красотата си; дългите ѝ руси коси бяха посивели; а свежите ѝ устни бяха сухи и мършави. Черна течност се стичаше от устата и от ноздрите ѝ, дишаше тежко, стенеше, хълцаше.

Но беше жива.

НОВ ДЕН

1.

Изминаха два дни; на третата сутрин Рошфор потърси Ла Фарг, който по-малко от час по-късно беше приет насаме от Ришельо. Седнал зад бюрото си, с лакти на рамките на фотьойла си и със скръстени пред устните му пръсти, Кардиналът дълго се вира в невъзмутимия стар капитан.

Най-после, той каза:

— Господин Дьо Тревил е проявил особено благоволение и е освободил господин Лепра от „Шатле“, нали? Ако нещата зависеха от мен...

Изпънат, вперил поглед право напред, Ла Фарг не отговори.

— Както господин Дьо Тревил твърди — поде отново Ришельо, — въпросният Маланконтър се подиграл с вашия човек, откраднал му дрехите и напуснал затвора преоблечен, като се възползвал от смяната на стражата. Затова ми се струва, че господин Лепра не е такъв, какъвто...

— Никой не е безгрешен, Ваше Преосвещенство.

— Няма съмнение, така е... Естествено, най-лошото, като изключим унизеното достойнство на господин Лепра, е това, че Маланконтър е изчезнал. Знаете ли къде се намира?

— Съвсем не. Но ми се струва, че залавянето на маркиз Дьо Ганиер компенсират тази загуба. Маланконтър се подчиняваше на Ганиер. А господарят винаги знае повече от слугата си.

— Значи сме спечелили от размяната.

— Да, Ваше Преосвещенство. И то — много.

— Ще видим...

Кардиналът обърна поглед към прозореца.

— Как се чувства баронеса Дьо Водрьой?

— Възстановява се.

— А останалите?

— Всички са доста по-добре. Последните дни почивка им се отразиха чудесно.

— Хубаво, хубаво... Остава да обсъдим обстоятелството, че ви заповядах да стоите настрана.

— Вярно е.

— Отец Жозеф ме предупреди, че ще проявите неподчинение. Имате ли да кажете нещо във ваша защита?

— Да. Смятам, че Ваше Преосвещенство не държеше да му се подчиня.

— Така ли?

— Смятам, че Ваше Преосвещенство знаеше, че ще се доверя на едно от моите... от вашите Остриета. Смятам също така, че Ваше Преосвещенство се досети, че ще се противопоставя на Черния нокът. Накрая, смятам, че Ваше Преосвещенство не можеше да стори нищо друго, освен да ми даде такива заповеди, които да се харесат на Испания. Но въпреки всичко Ваше Преосвещенство дълбоко се надяваше, че ще продължа.

— И откъде измислихте това, капитане?

— Преди всичко, защото познавам отлично загрижеността ви за доброто на Франция, Ваше Преосвещенство.

— Добре. А после?

— Нищо не ви принуждаваше да споделите с мен, че Маланконтър е задържан. Казвайки ми това, вие намерихте начин да ме поощрите да действам, без да рискувате да обидите извънредния посланик на Испания. Така привидната добронамереност беше спасена.

Кардиналът се усмихна. Клепачите му се присвиха и в очите му блесна нескрито задоволство.

— Нали разбирате, капитане, мога да твърдя само, че говорите неистини.

— Разбира се, Ваше Преосвещенство.

— Така че знайте, аз осъждам вашата инициатива...

Ла Фарг кимна с глава в знак на съгласие.

— ... и ви поздравявам.

Старият благородник се засмя горчиво.

Той беше наясно, че никога няма да разбере за какво Ришельо не се е досещал и за какво се е досещал от началото на историята, какво беше предпочел да изкаже и какво — да скрие, какво бе пожелал

другите да повярват и какво бе запазил в тайна. Остриетата бяха оръжие, което Кардиналът използваше по волята си.

Ришелъ стана и в знак на особено уважение изпрати Ла Фарг до вратата.

— Бих искал, капитане, да размислите над предложението, което имам намерение да ви направя...

— Ваше Преосвещенство?

— Става дума за много стойностен младеж, който се прояви отлично, изпълнявайки нарежданията ми. За нещастие, нещата се подредиха така, че той не може да заеме отново полагащото му се място сред гвардейците ми. Въпреки всичко не ми се ще да се лиша от него. Обаче ако се съгласите да го приемете сред Остриетата...

— Как се казва?

— Ленкур.

— Да не е този, който...

— Същият е, капитане.

— Обещавам ви да си помисля, Ваше Преосвещенство.

— Великолепно. И скоро ми съобщете, че сте съгласен.

2.

— Аз съм — заяви Лепра, след като почука на вратата на стаята на Анес.

— Влезте.

Младата жена беше все още на легло — не от леност, а по необходимост. Тя изглеждаше добре и драскотините по лицето ѝ не накърняваха нейната красота. До нея беше оставено плато с храна, което Балардийо донесе още щом се върнаха. Лепра забеляза със задоволство, че то беше почти празно.

— Идвам да видя как се чувстваш — обяви мускетарят.

След това посочи един стол:

— Разрешаваш ли?

— Разбира се.

Анес затвори книгата си, погледна към Лепра, който седна, изпъна ранения си крак и зачака.

— Е? — запита той след малко.

— Какво?

— Добре ли си?

— Както виждаш... Почивам си.

— Заслужаваш го.

— И аз така мисля.

Настъпи мълчание, по време на което Анес се забавляваше с усещането за неловкост на Лепра.

— Хайде, давай. Кажи си думата.

— Пое огромен риск като се остави тези мъже да те отведат.

— Не знаех кои са и точно това исках да разбера. Впрочем те бяха пет или шест, а аз не бях въоръжена.

— Въпреки това. Когато видя Сен Люк на улицата, можеше да го... Двамата заедно, щяхте да ги изненадате...

— Зная.

— Имаше опасност събитията да се развият много зле.

— Да. Черният нокът едва не основа своя ложа тук, във Франция.

— Може и така да се погледне на нещата... Но какво щеше да правиш там, да те питам?

— У Сесил ли?

— Да.

— Знаеш добре. Щях да намеря онова, което тя беше скрила. И което Сен Люк откри преди мен, тъй като бе получил тайна заповед от капитана. Ако подозирах...

Лепра потвърди, но гледаше объркано.

— По този въпрос ли дойде да говориш с мен, кажи?

— Той се е променил. Не е същият, както преди... Аз... Аз мисля, че се съмнява в нас.

И Лепра си позволи нервен жест, а гласът му трепереше от безсилен гняв:

— В нас, по дяволите! В своите Остриета!

Младата жена съчувствено докосна дланта му.

— Трябва да се сърдим на Лувесиен. Когато ни предаде при Ла Рошел, той можеше да намушка Ла Фарг в сърцето. Беше най-добрият му приятел. Единственият може би... А като добавим и смъртта на Бретвил, и позорното разпускане на Остриетата. Този спомен несъмнено е жигосан с горещо желязо в паметта му и още го гори отвътре.

Лепра стана, изкуцука до прозореца и се загледа към покривите на предградието Сен Жермен.

— Най-лошото... — призна той след малко. — Най-лошото е, че струва ми се, той има право да се съмнява в нас.

— Какво?

— Най-малкото, в един от нас.

— В кого?

— Не зная.

Обърна се към Анес и ѝ обясни:

— Само ние знаехме къде държим Маланконтър. Но това не попречи на Рошфор да дойде да го вземе след няколко часа. Значи Кардиналът също е бил наясно. Кой му е казал?

Долавяйки чувство, което не гореше от желание да приеме, младата баронеса се обяви за адвокат на дявола:

— Там беше Гибо. И Наис, която познаваме от скоро...

— Наистина ли вярваш в това?

— Подозираш ли ме?

— Не.

— Тогава кой? Сен Люк? Марсиак? Алмадес? Балардийо?... А
защо не ти, Лепра?

Той я погледна без гняв, почти с мъка:

— Кой знае...

3.

Граф Дьо Рошфор чакаше в една от изповедалните на църквата „Сен Йосташ“, когато в уречения час някой седна от другата страна на прозорчето, преградено с дървена решетка.

— Негово Преосвещенство — рече той — ви упреква, че не сте го известили за намерението на Ла Фарг.

— Какво намерение?

— Намерението да освободи Маланконтър от „Шатле“.

— Не знаех.

— Наистина ли?

— Да.

— Трудно е да ви се повярва... Къде се крие Маланконтър?

— Ла Фарг го пусна на свобода, тъй като той ни даде необходимите сведения, за да помогнем на Анес. И също така да причиним неприятности на Черния нокът. Ако има поне два грама мозък, Маланконтър вече е напуснал кралството.

— Жалко.

— Мислех си, че поражението, което нанесохме на Черния нокът, ще ви зарадва...

— Не се правете, че не разбирате. Не затова ви се плаща... Знаете ли, че така наречената Сесил всъщност е дъщеря на Ла Фарг?

Настъпи красноречиво мълчание.

— Не — накрая призна мъжът.

— Това е несъмнено. Негово Преосвещенство иска да научи къде се намира тя.

— На сигурно място.

— Не това ви питам.

— Сесил, или както и да се нарича девойката, е само жертва в цялата тази история. Заслужава да бъде оставена на мира.

— Без съмнение. Но вие не отговорихте на въпроса ми.

— Няма да отговоря.

Тонът на събеседника му даде на Рошфор да разбере, че е безсмислено да настоява.

— Както желаете — отсече студено човекът на Кардинала. — Но трябва да ви кажа, че не заслужихте възнаграждението си, Марсиак.

4.

В двора на великолепия дворец „Турнон“ ескорт от благородници на коне чакаше търпеливо край луксозна карета. Трябваше да се появи граф Дьо Понтеведра, който щеше да поеме пътя към Испания. Тайните преговори с Франция бяха стигнали до неочакван обрат; прекратени рано, те не доведоха до резултат. Оставаше само посланикът да се върне в Мадрид, за да информира краля и неговия министър Оливарес.

Понтеведра почти завършваше приготовленията си, когато му съобщиха, че е пристигнал посетител. Той прояви известно учудване, като чу името му, поколеба се, размисли, след това заяви, че ще го посрещне сам в един от салоните.

Прав, Ла Фарг беше вече там, когато той влезе.

Двамата мъже дълго се гледаха. Видимо те бяха връстници, но единият се беше превърнал в благородник, свързан с двора и с интригите, докато другият си беше останал благородник, отдаден на войната и на честта. Не граф Дьо Понтеведра, извънредният посланик на Испания и фаворитът на Негово Величество Филип IV, беше човекът, в когото Ла Фарг невъзмутимо беше вперил взор. Пред него стоеше Лувесиен, някогашният му брат по оръжие и кръв, единственият и истински приятел, който бе имал и който го беше предал.

— Какво желаш?

— Дойдох да ти кажа, че Ан, моята дъщеря, е жива и здрава. Струва ми се, че трябваше да научиш.

Понтеведра направи подигравателна гримаса.

— *Твоята дъщеря ли?*

— Тя е моя дъщеря и ти знаеш това. Впрочем винаги си го знаел. Като мен. Като Ориан. И Ан вече също знае. Както й е известно и кой си ти.

Посланикът побесня.

— Какво си й казал? — изсъска той.

— Нищо. Не съм такъв човек.

— Тогава как?

— Писмо от майка й. Майка й, която ти никога не си обичал толкова, колкото е заслужавала...

— Упрек, който не се отнася до теб — не му остана дължен другият.

Имаше пяна на устните и от очите му изхвърчаха искри.

— Дълго съм се каял за онази нощ — призна Ла Фарг.

— Хубаво извинение!

— Ориан също изпитваше угризения. Но това беше преди Ла Рошел, преди ти да проявиш истинската си същност, преди да ни предадеш.

— Направих избор. Добрия. За да кажа това с убеждение, е достатъчно да те погледна. Ти нямаш нищо. Ти си никой. Докато аз...

— Ти просто си богат. А Бретвил загина по твоя вина, Лувесиен.

— Аз съм граф Дьо Понтеведра! — изрева бившето Острие.

— Вече и двамата знаем кой точно си — каза спокойно Ла Фарг.

Обърна се, ръката му вече държеше дръжката на вратата, когато почервенелият Понтеведра извика:

— Ще намеря Ан. Където и да си я скрил, ще я намеря!

Капитанът се замисли за дъщеря си, която не познаваше и която дори се боеше да срещне насаме. В този момент тя пребиваваше там, където никой нямаше да се сети да я търси, на улица „Жабешка“, поверена на добрите грижи на красивата Габриел и нейните подобрани пансионерки, благодарение на Марсиак.

Разбира се, това не можеше да продължи дълго.

— Не — заяви Ла Фарг. — Няма да я намериш. Ще забравиш за нея.

Посланикът се разсмя гръмко.

— Ти ли ще ми попречиш? Не можеш нищо да ми сториш, Ла Фарг! Нищо!

— Мога. Ти се възползва от поста си на посланик, за да преследваш личните си амбиции. Сееше интриги и лъжи. Вършейки това, непоправимо навреди на мисията си и не оправда доверието на своя... крал. Дори, като пожела Остриетата и аз да търсим несъществуващия кавалер Д'Иребан, събра мъжете, заради които Испания скоро ще си навлече неприятности. Ти искаше нас, тъй като сме най-способните, нали? Е, добре, ние сме тук. Вярваш ли, че

Ришелъ отново ще се откаже от услугите ни? Не, Лувесиен. Остриетата на Кардинала се завърнаха, а господарите ти ще съжаляват за това... Помисли си. Държиш ли вестта да се разчуе?

— Не ме заплашвай.

— Разменям мълчанието си срещу моята дъщеря. Ти нямаш избор... О, и още нещо, последно...

— Кажи!

— Следващия път, когато се срещнем, ще те убия. Приятно пътуване към Испания.

Ла Фарг излезе, без да затвори вратата.

ЕПИЛОГ

Беше по тъмно, когато същата вечер Ла Фарг се върна в двореца на Ястреба.

Той отведе коня си в конюшната, свали седлото му и внимателно го разтри, след това мина през двора към централната сграда. Глъчка от смях, песни и весели разговори стигаше до стъпалата на каменното стълбище. Той се усмихна, влезе и от полумрака на вестибюла стана свидетел на спектакъла, който се откриваше пред него през широко отворената врата.

Остриетата се бяха събрали около трапеза, на която се лееше вино и цареше радостта. Всички бяха тук. Балардийо и Марсиак, които пееха фалшиво, качили се върху столовете; Анес, лъчезарна, която се заливаше от смях; Лепра, който пляскаше с ръце и пълнеше чашите. Дори суровият Алмадес се забавляваше с палячовските изпълнения на първите двама, а гасконецът се правеше на пиян, като малко се насилваше. Нежната Наис прислужваше, без да изпуска нищо от номерата им. На седмото небе, старият Гибо тактуваше с дървения си крак.

*Ей, бутилчице прекрасна!
В пълната ти пазва страстна,
под обвивка от ракита,
алена душа е скрита.
Чуй гласа на песента:
да не тъне в самота
твойта чудна красота.*

*Радост ти ми донеси,
гърлото си отпуши,
бързо дрехата хвърли,
гола ни се покажи.*

*Не забравяй песента:
да не тъне в самота
твойта чудна красота.*

Изглеждаха щастливи и Ла Фарг им завидя за радостта, за безгрижието и младостта. Можеше да бъде баща на повечето от тях и в известен смисъл беше.

Или беше някога.

Преди години би се присъединил към тях. И сега се колебаеше дали да не го стори, но Наис, за да мине, затвори вратата и старият, изморен капитан остана в тъмното.

Той предпочете да се прибере в стаята си, без никой да го види, нито чуе.

Там, далеч от шумотевицата и блясъка на празника, той се просна облечен в леглото си, скръсти ръце зад врата си и зачака, с широко отворени очи, но с празен поглед.

Скоро камбаната на абатството „Сен Жермен“ удари полунощ.

Тогава Ла Фарг стана.

От малко ковчеже, ключа за което винаги пазеше в себе си, извади скъпо сребърно огледало и го сложи на масичката.

Тихо, съсредоточено, със затворени клепачи, той произнесе ритуална формула на древен език, пораждащ страх и почти забравен. Огледалото, което отначало показваше отражението му, отговори на повикването. Повърхността му се развълнува и бавно, сякаш от пласт подвижен живак, се появи полупрозрачната глава на бял дракон с червени очи.

— Добър вечер, господарю — рече Ла Фарг.

Издание:

Автор: Пиер Певел

Заглавие: Остриетата на Кардинала

Преводач: Георги Цанков

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: френски

Издател: Издателство „Litus“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: френска

Печатница: Litus

Излязла от печат: май 2015

Редактор: Зоя Захаријева-Цанкова

Коректор: Павлина Върбанова

ISBN: 978-619-209-003-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5925>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.